

Ľubomír Stanček

cyklus "A"

Poznámky k
homiliám

“A “ cyklus poznámky k homíliám a príhovorom

Adventný čas

Prvá nedeľa adventná

Slová apoštola Pavla nás privádzajú k pochopeniu skutočného významu liturgického roka, ktorý dnes večer začíname modlitbou Adventu. Celoročné putovanie Cirkvi je zamerané na objavovanie a prežívanie vernosti Boha, Ježiša Krista, ktorý sa nám opäť v betlehemskej jaskyni predstaví s tvárou Dieťaťa. Celý príbeh spasenia je cestou lásky, milosrdenstva a zhovievavosti: od stvorenia cez vyslobodenie ľudu Izraela z Egyptského otroctva, k odovzdaniu Zákona na Sinaji, až po návrat domov z babylonského zajatia. Boh Abraháma, Izáka a Jakuba bol vždy blízkym Bohom, ktorý nikdy neopustil svoj ľud. Niekoľkokrát znášal s bolesťou ich neveru a trpezlivo čakal na návrat, vždy v slobode lásky, ktorá predchádza a podporuje milovaného, pozorná voči jeho dôstojnosti i najhlbším túžbam.

Boh sa neuzavrel do svojho neba, ale sklonil sa k osudu človeka: toto je obrovské tajomstvo, ktoré presahuje akékoľvek očakávanie. Boh vstupuje do ľudských dejín nepredvídaným spôsobom ako dieťa, prechádzajúc štádiami vývoja ľudského života, aby sa celé naše jestvovanie, duch, duša a telo – ako to pripomenul sv. Pavol – zachovalo neporušené a bolo pozdvihnuté do Božích výšin. Toto všetko Boh koná pre svoju vernú lásku k ľudstvu. Keď je láska pravá, vo svojej podstate je nasmerovaná na čo najväčšie dobro druhého a neobmedzuje sa iba na dodržiavanie záväzkov vyplývajúcich z priateľstva, ale ide ďalej bez vypočítavosti a ohraničení. Toto uskutočnil živý a pravý Boh, ktorého tajomstvo nám zjavuje sv. Ján: **«Boh je láska»** (1 Jn 4,8.16). Tento Boh prijíma v Ježišovi z Nazareta celé ľudstvo, jeho dejiny a dáva im nové, konečné smerovanie k obnovenému bytiu ľudskej osoby, charakterizovanému tým, že pochádza od Bohom a k nemu smeruje (porov. *L'Infanzia di Ges* 249; s. 19).

Môžeme tieto úvahy zdieľať spolu spolupráci medzi rozličnými myšlienkovými prúdmi a teológiou. Obnovujme si vieru. Je to vzácny dar. Pokúste sa ju vnímať ako znamenie Božej vernosti, ktoré vám ponúka príležitosti pripodobniť sa vo svojom živote Kristovi a nechať sa ním posväcovať až k dokonalosti (por. 1 Sol 5,23). Liturgický rok, ktorý bude aj pre vás putovaním, počas ktorého znovu zažijete tajomstvo Božej vernosti, na základe ktorej ste povolání stavať – ako na pevnej skale – svoj vlastný život. Prežívaním a slávením tohto obsahu viery spolu s Cirkvou, spoznáte, že Ježiš Kristus je jediným Pánom vesmíru a dejín, bez ktorého každému ľudskému úsiliu hrozí, že sa stratí v ničote. Liturgia prežívaná v jej skutočnom duchu je vždy školou žitia kresťanskej viery, «teologálnej» viery, ktorá zahrnie celé vaše bytie – ducha, dušu a telo – a urobí z vás živé kamene pri budovaní Cirkvi a spolupracovníkov novej evanjelizácie. Jedinečným spôsobom sa v eucharistii živý Boh stáva tak blízkym, že sa dáva ako chlieb, ktorý je pokrmom na ceste, je prítomnosťou, čo premieňa ohňom svojej lásky. Žijeme v období, v ktorom sa často stretávame ľahostajnosťou voči Bohu. Myslím si však, že v hĺbke srdc tých, čo žijú vzdialení od Boha, jestvuje nostalgia po nekonečne, po transcendentne. Vašou úlohou je svedčiť o Bohu, ktorý je blízko a zjavuje sa pri hľadaní pravdy a riadi každú intelektuálnu činnosť. Boh otvára v našom živote, aby sme sa mohli stretnúť s Kristom, v ktorom sa dnešný človek stretáva s dnešným Bohom. Kresťanská

viera nie je príľnutím k akémusi všeobecnému a nedefinovanému bohu, ale k Bohu živému, ktorý v Ježišovi Kristovi, vtelenom Slove, vstúpil do našich dejín a zjavil sa ako Vykupiteľ človeka. Veriť znamená zveriť svoj život tomu, ktorý jediný ho môže naplniť v čase a otvoriť ho pre nádej presahujúcu čas. Uvedomme si, **«verný je ten, ktorý volá, a on to aj urobí»** (1 Sol 5,24); spraví z vás ohlasovateľov svojej prítomnosti. Modlitbou sa vyberieme na cestu k betlehemskej jaskyni, aby sme pocítili skutočnú radosť Vianoc: radosť z prijatia dieťaťa – podľa príkladu Panny Márie a sv. Jozefa – do centra nášho života. To dieťa nám pripomína, že Božie oči hľadajú na svet a na každého človeka (porov. Zach 12,4). Božie oči na nás hľadajú, pretože on je verný svojej láske! Iba táto istota môže priviesť ľudstvo k pokoju a rozvoju v tomto momente našich dejín, ktorý je taký delikátny a komplexný. Našou veľkou príležitosťou je ukázať historickú účinnosť Božej vernosti tým, že ponúkneme svoje svedectvo a námahu v prospech morálnej a spoločenskej obnovy sveta. Nech je svetlo lámp, udržiavané vašou vierou, pokornou a adorujúcou, aby sa každý z vás stal svetlom nádeje a pokoja v univerzitnom prostredí.

8.12. Nepoškvrnené počatie Panny Márie

Mária, Matka naša, zasväcujeme sa tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu, v živote i smrti, aby nás chránilo od všetkého zla tela i duše. Ty vieš Matka, že tých, ktorých ochraňuješ sú v bezpečí, preto sa s plnou dôverou odovzdávame do tvojho Nepoškvrneného Srdca, pre život, čas i večnosť...

Keď uctieваме Máriu, nesmieme ju oddeliť od Krista. Uctievajme ju, ale nie bez Krista, ktorého nosí vo svojom náručí. Prijmeme Krista, ale s ním a Cirkev - a milujme ju.

Som pri vás a veľmi si želám, aby tieto moje slová vniesli Božie svetlo do vašich srdiec. Dnes moje materinské srdce vás chce zapáliť veľkou láskou a úctou k môjmu Synovi v Eucharistii. Túžim, aby ste mali v ňom toľké zaľúbenie, ako moje srdce. So živou vierou upriamte svoj zrak na Ježiša...

Mária povedala dve z možno najdôležitejších viet v Novom Zákone podľa čoho by sa mal riadiť celý kresťanský život: **„Urobte všetko, čo vám povie“** (Jn 2, 5) a **„Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“** (Lk 1,31,38).

Druhá nedeľa adventná

Svetlo pravého poznania adventu je vedieť bez omylu rozlíšiť dobré od zlého. Nie je to jednoduché. Keď sa ono žije, vtedy cesta spravodlivosti, ktorá vedie myseľ k Bohu – slnku spravodlivosti, vovádza túto myseľ ďalej do nekonečného svetla poznania, že už potom spoľahlivo hľadá lásku. Tí, čo bojujú, musia si ducha stále chrániť pred návalom vášní, aby rozum rozlišoval prichádzajúce myšlienky a dobré, ktoré posielajú Boh, ukladal do zásobárne pamäti, zlé zasa a diabolské vyhadzoval zo skladiska prírody. Lebo keď je more pokojné, rybári dovidia až na dno, takže im neunikne takmer ani jedna ryba. Ale keď ním zmietajú vetry, divá búrka zakryje to, čo v nerušenom tichu štedro ukazovalo. A vtedy je všetko rybárske umenie márne. Ale iba Duch Svätý môže očistiť myseľ. Lebo ak nevojde on, silný, a nepremôže zlodeja, nik mu nebude môcť vziať korisť. Je teda potrebné, aby sme si pri všetkom pokojom duše chránili Ducha Svätého, inými slovami, aby sme vždy mali pri sebe zažatú lampu poznania. Lebo keď ona stále žiari vo svätyni duše, nielenže sa odhalia tie prudké a temné útoky zlých duchov, ale aj veľmi oslabnú, keď ich prekvapí toto sväté a slávne svetlo. Preto Apoštol hovorí: Ducha neuhášajte,“ čiže nezarmucujte Ducha Svätého

zlými skutkami a zvrátenými myšlienkami, aby vás neprestal chrániť týmto svojím jasom. Lebo vlastne ani nemožno uhasiť to večné a oživujúce, čo dáva Duch Svätý, ale skôr jeho zármutok, čiže keď sa odvráti, necháva myseľ bez svetla poznania, zatemnenú a obklopenú chmármi. Úlohou mysle je dokonalá chuť, ktorou rozlišujeme veci. Tak ako chuťou, ktorá je telesným zmyslom, neklamne, ak sme zdraví, rozlišujeme dobré od zlého a po tom, čo je príjemné, túžime, tak aj naša myseľ, ak začne v plnom zdraví a nezaťažaná prílišnými starosťami svoju činnosť, môže v plnej miere cítiť božskú útechu a nezabudnuteľne nosiť v pamäti chuť čínorodej lásky na rozoznávanie, čo je lepšie, ako hovorí Apoštol: „A modlím sa za to, aby vaša láska čoraz viac rástla v pravom poznaní a vo všestrannom chápaní, aby ste vedeli rozoznať, čo je lepšie. Memento i dnešných dní adventu.“

Tretia nedeľa adventná

Mementá adventu: Uvedomme si svoju duchovnú chudobu na Bobu. Preto urobme všetko pre to, aby sme statočne a úprimne hľadali Boha a na ňom zacieliť svoj život. Každý z nás sa snažme viesť život modlitby a v nej napredovať. Túžme, aby Kristus v nás prebýval. Hlásme sa preto ku Kristovi a napredujme, aby nás Ježiš v živote sprevádzal. Náš život je osobný advent. Neostaňme samy v živote. Utiakajme sa pod silnú ochranu Panny Márie, Majme čistý kladný vzťah k životu. Učme sa žiť v prítomnosti božej. Cirkev nás ponúka aj na advent úmysly modlitieb cez ktoré sa môžeme spájať. Nevyhýbajme sa akémukoľvek utrpeniu a tak pozerajme aj na utrpenie iných. S nádejou sa deľme aj s inými. Potrebujeme k správne prežitiu nielen adventu nádej. Preto o tom dokážme medzi sebou i hovoriť v pokore. Byť apoštolom znamená žiť naplno svoj život, „životný“ advent s Kristom. Nezaobídeme sa bez pomoci bratov a sestier. Evanjelizujme sa navzájom. Čerpajme posilu s Eucharistie, Ona nás bude formovať. Vtedy dokážeme nasledovať a žiť s Pannou Máriou. Uvedomujme si, že naše srdce nie je samotné. Ježiš nám ponúka svoje tiché a pokorné srdce nasledovať ho. Čo si môžeme viac priať adventného obdobia.

Štvrtá nedeľa adventná

Zbytočne by sme hovorili, že náš Pán, syn blahoslavennej Panny Márie, je pravý a dokonalý človek, keby sme neverili, že ako človek pochádza z rodu, o ktorom hovorí evanjelium. Matúš totiž hovorí: „Rodokmeň Ježiša Krista, syna Dávidovho, syna Abrahámovho;“ a rad-radom pokračuje v jednotlivých generáciách ľudského rodokmeňa až po Jozefa, ktorému bola Pánova matka zasnúbená. Lukáš volí opačný postup v pokoleniach: vracia sa k praotcovi ľudského rodu, aby ukázal, že prvý a posledný Adam má tú istú prirodzenosť.

„Rodokmeň Ježiša Krista“ (Mt 1,1). Biblické rodokmene nezvyknú ľudí veľmi zaujať. Mnohí ich pokladajú len za zoznam starovekých mien, s nepatrným významom pre našu dobu. Uvedom si však, koho tu Matúš menuje: Abraháma, veľkého izraelského patriarchu. Bóza, ktorý si všimol Rúť, ako zbiera klásky na jeho poli, oženil sa s ňou a časom sa stal starým otcom kráľa Dávida. Dávidovho syna Šalamúna, presláveného úžasnou múdrosťou... Keď preštuduješ tento rodokmeň, v podstate spoznáš väčšinu biblických dejín. Fascinujúca na celom rodokmeni je práve niť, ktorá všetky tieto významné mená spája. Abrahám, Dávid, Šalamún, Jozef - všetci sú súčasťou odvekého plánu, ktorý vyvrcholil narodením Ježiša Krista a ono sa stalo stredobodom ľudských dejín. Aj napriek kľukatým cestám a zmenám, ktorými

jednotlivci z rodokmeňa vo svojom živote prešli, nič sa neudialo náhodou. Žiadny hriech ani škandál, ani nešťastie nezastavili tento grandiózny Boží plán. Všetko do seba navzájom zapadlo tak, že sa jednej noci v judejských vrchoch narodil z Panny večný Boží Syn. Príbeh nekončí Ježišovým narodením. Jeho rodokmeň v každom prípade siaha až po súčasnosť - až k prahu tvojich dverí! Keď Boh povedal Abrahámovi, že jeho potomkov bude ako hviezd na nebi, zahrnul medzi nich aj teba. Keď prisľúbil Dávidovi, že jeden z jeho potomkov zdedí večný trón, myslel aj na teba ako na občana tohto kráľovstva! Boh aj teba z istého dôvodu postavil práve sem v konkrétnom čase. Boh totiž svoje plány neustále realizuje a neprestane, kým nebudeš s ním v nebi! Preto nikdy nepreskoč pri čítaní Písma nejaký rodokmeň, aj keď sa ti niektoré mená ťažko vyslovujú! Nech ti Ježišovi predkovia odhalia nesmiernu nádheru Božieho plánu. A nech tieto verše v tebe pozdvihnú vedomie vlastnej dôstojnosti - veď si súčasťou Ježišovho rodokmeňa! Keď sa budeš dnes modliť, pozri sa do zrkadla a vyznaj: "Som dieťa Abraháma, dieťa Mojžiša a dieťa Dávida. Som jednou z hviezd, o ktorých Boh prisľúbil, že budú žiariť na svedectvo jeho slávy."

Panna Mária má v Loretánskych litániách množstvo titulov. Na Slovensku si ju uctieame ako Sedembolestnú, Pomocnicu kresťanov, Kráľovnú pokoja či Matku ustavičnej pomoci. „Mariánska úcta vždy bola a je cestou, ako nájsť Krista. Na tejto ceste sa nedá zabúdiť a kráča sa po nej radostnejšie, ľahšie i rýchlejšie než inými cestami. Svätí Efrém, Bonaventúra, František Saleský a iní sa dali touto premilou cestou, aby prišli k Ježišovi,“ napísal L. M. Grignon v knihe O pravej úcte k Panne Márii. Na Slovensku azda niet katolíckeho kostola, v ktorom by neboli obraz či ikona Panny Márie Bohorodičky. Mnohí si pamätáme, ako sa totalitná moc do roku 1989 usilovala zmariť mariánske púte. Šaštín, Staré Hory, Levoča, Gaboltov, košická kalvária, Ľutina, Klokočov a iné však zostali miestami, kde už od dávnych čias veriaci nachádzajú útechu v bolestiach a nádej do života. Panna Mária nás nepretržite zjednocuje a povzbudzuje upevňovať si vieru v Boha. Pri čítaní Denníčka sv. sestry Faustíny som postrehol, že tak ako mnohí svätí aj ona mala vo veľkej úcte Pannu Máriu a tiež že poslanstvo Božieho milosrdenstva a úcta k Panne Márii majú hlbokú spojitosť. Sestra Faustína sa už od mladosti nechala viesť Božou Matkou. K nej sa utiekala a prosila ju o radu. Po neľahkých skúškach, dôverujúc Bohu, v dvadsiatom roku života vstúpila do kláštora Kongregácie sester Matky Božieho milosrdenstva, ktorej patrónkou je Matka milosrdenstva. Sestra Faustína prijala ťažkú chorobu, ale i duševné utrpenia ako temnú noc, ktoré ponúkla Bohu ako zmiernu obeť za obrátenie hriešnikov, najmä za duše, ktoré stratili dôveru v Božie milosrdenstvo. Sestry kongregácie získavajú posilu v Eucharistii i v modlitbe ruženca k Matke milosrdenstva. V tejto súvislosti trebadodať, že vo Svätyni Božieho milosrdenstva v Krakove-Lagiewnikoch popri obraze milosrdného Ježiša má svoje čestné miesto i obraz Matky milosrdenstva.

Vianočné obdobie

Narodenie Pána.

Na omšu vigíliu. 24. 12.

Mali ste v mladosti radi historky svojich rodičov alebo starých rodičov o tom, ako vyrastali? Nemali ste náhodou pri tom pocit, že si ich mladosť či rodičovské domy viete živo predstaviť? Aj Ježiš vie tak živo rozprávať o mieste, odkiaľ prišiel – o nebi.

Keď o ňom Ježiš rozprával, nehovoril o vzdialenej budúcnosti, ale o skutočnom mieste, ktoré je jeho domovom. To miesto je mu tak blízko, ako je nám blízko náš svet. Ježiš predstavuje nebo ako miesto bez bolesti, plaču a smrti. Pozná ho ako miesto nikdy nekončiacej a večnej radosti a pokoja. Často spomína odmeny, ktoré na spravodlivých čakajú v nebi. Ježiš sa stal človekom práve preto, aby svedčil o skutočnosti neba. Pre každého pripravil cestu, na ktorej sa môžeme k nemu pripojiť. Ježiš sa vo všetkých svojich slovách, zázrakoch i skutkoch milosrdenstva usiloval dať ľuďom pocit nádeje. Otvoril brány neba a večný život je teraz na dosah. Svojou smrťou a zmŕtvychvstaním premohol hriech, ktorý nás oddeľoval od Boha. Ježiš nás priviedol bližšie k nášmu nebeskému Otcovi a umožnil nám stať sa obyvateľmi nebeského kráľovstva. Ba čo viac, darom Ducha Svätého sa nebo stáva pre nás skutočnosťou. Každý deň môžeme zažiť dotyk neba skrze Ducha, ktorý vlieva do nášho srdca Božiu lásku. Čo pre teba znamená modlitba: Príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi? Nech ťa povzbudí, že ak sa každý deň snažíme čo najlepšie plniť Božiu vôľu, naladíme sa na samotné nebo. Takto môže pravda o nebeských odmenách prúdiť do nášho života. Znamená to, že práve tu a teraz môžeme zakúšať všetky požehnania, dary a milosti, ktoré nám Boh pripravil v nebi.

Narodenie Pána.

Na omšu v svätej noci. 25. 12.

Pozrime sa spolu na ukrižovaného Ježiša Krista. Pozrime sa na muža v najlepších rokoch. Má na sebe len kus látky. Pozrime si jeho klincami prebité ruky, nohy a kopijou vojaka bok. Všimnime si korunu z trnia, ktorú má na hlave. Predstavme si kto to stojí pod jeho krížom. Niekoľko bližných s Ježišom spolucíti. Áno, Matka Mária, jediný z učeníkov, Ján a niekoľko žien, medzi ktorými je žena, bývala verejná hriešnica. A tí ostatní? Prečo majú zovreté päste? Prečo volajú smrť tomuto čo sa vydával za kráľa Židov? Niečo sa vám nezdá? Že by sme sa v niečom mýlili? Chcete povedať, že nie je Veľký piatok, ale sme na polnočnej svätej omši? Áno, prežívame najkrajšiu noc v cirkevnom oku. Pred nami sú jasle. Prežívame atmosféru radosti a pokoja. A práve preto, nesmieme zabudnúť v tejto pohode, že dnes nesmieme vidieť svojho Boha len ako dieťa. Naša viera nie je len citové uvoľnenie sa. Dnešná noc je viac ako v pohode otvorenie svojich srdc. Dnes si pripomíname udalosť, ktorú prisľúbil Boh prarodičom po prvom hriechu, že pošle na svet svojho Syna. Prisľub cez prorokov v plnosti času sa dnes stáva skutočnosťou. Anjel Pánov oznamuje: **„Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán. A toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasliach“** (Lk 2,11-12). Kto z nás by nepoznal dve udalosti, ktoré medzi sebou neoddeliteľne súvisia, narodenia a smrť Pána Ježiša. Udalosť narodenia Pána Ježiša, je neodmysliteľná z udalosťami ktoré začali v tichú betlehemskej noci a pokračovali tichým životom Ježiša v Nazarete a ďalej cez tri roky, ktoré vyvrcholili smrťou, zmŕtvychvstaním a nanebovstúpením Pána Ježiša. Dnešná noc a jej význam pre nás je vtedy na úžitok, keď si uvedomíme nielen radosť z oznamu, že očakávaný a predpovedaný Mesiáš prišiel už na zem, ale taktiež s oznamom nad Kristovou hlavou, keď Pilát dal napísať: **„Toto je židovský kráľ“** (Mt 27,37). Práve v túto noc nesmieme oddeliť udalosť Narodenia Pána Ježiša od Jeho smrti. Tým viac, že dnes sa tešíme z najradostnejšej udalosti, si pripomíname najväčšiu udalosť a tou je Ježišovo zmŕtvychvstanie. Iste nechceme sa len tešiť, ale rovnako zodpovedne pristupovať k našej spáse, ktorá tejto noci začala. Dnes sa vo svete pomerne často hovorí o kríze viery. Naša účasť na slávnosti Narodenia Pána má prebudiť v nás túžbu

dať nielen úctu Kristovi v malom dieťati, ale rovnako vážne prijať memento tejto noci k spásе svojej duše, Kristovi Sudcovi všetkého stvorenia. Dnes viac ako kedykoľvek si uvedomujeme, že spása je v našich rukách. Viera v Krista, Bohočloveka, nesmie byť položená len na dekom precítení týchto sviatkov, ale na vážnom prístupe k povinnostiam, ktoré sme krstom prijali dobrovoľne cez našich rodičov a krstných rodičov. Auto bez kolies nie je celkom autom, ako človek bez Boha nie je celkom človekom. Auto bez kolies stále stojí na jednom mieste. Človek bez Boha, je ako vták v klietke, môže si spievať, ale vždy sa opakuje a nikam nezaletí. Počas tejto noci všetci, čo sa hlásime k „ľuďom dobrej vôle“, bez rozdielu veku, stavu, postavenia, si prajme a vyprosujeme živú vieru. V tichu prednášajme svoje modlitby, vyprosujeme sebe a všetkým svojim drahým, najbližším i nepriateľom Krista, Dieťaťa, Ježiša, pravý pokoj tak v dušiach, ako aj spolužití. Nepočúvajte len sami seba. Počúvajte hlas Boha v nás. Doprajme pokoj každému. Pokoj, ktorý môže dať len Boh. Najväčšie ticho v dejinách, keď prichádza Boh ako človek na svet, využime na svoje posvätenie. Anjeli, svätý, a spolu s nimi spievajme aj my všetci jedným hlasom na oslavu Boha a získanie najcennejšieho daru, spásy svojich drahých. Je dnes pre nás potrebné si uvedomiť, že Boh miluje aj neveriacich. Je to jeden z dôkazov, že na zemi sa všetko nekončí. Gazdovanie na zemi, nie je totožné s tým, čo si niektorí ľudia vymýšľajú. Môžeme to poznať na príklade z minulých Vianoc. Udalosť ktorá prekvapila mnohých. Chlapec mal rád svojich rodičov. Nemal peniaze a predsa chcel prekvapiť svojich rodičov. Poprechádzal po meste, ale čo zo svojich niekoľkých ušetrených korún kúpiť rodičom pod stromček. A predsa pod stromčekom sa objavil malý, ale pekne zabalený darček. Rodičia čosi také ešte pod stromček nedostali. Po štedrej večeri začali sa rozbaľovať darčeky. Pravda deti sa tešili, smiali, ďakovali rodičom za bohatého Ježiška. Aj mama zobrala darček. S úsmevom ho rozbaľovala, premýšľala čo v ňom môže byť. Správanie manželky sledoval ešte otec a najmä syn, ako budú rodičia reagovať. Ostatní súrodenci darčeku nevenovali pozornosť. V baličku boli tri stieracie losy a lístoček: -„Rodičom z lásky syn!“ Rodičia sa usmiali a hneď požiadali syna o mincu, aby hneď zotrel stieraciu vrstvu. Na prvom lóse bola výhra 20. - Sk, na druhom lóse 100. -Sk a na treťom lóse hlavná výhra súťaže: automobil favorit. Rodičia a najmä syn si posadali a syn si zabudol zatvoriť ústa. Po chvíli sa ozvalo z jeho úst: -„To snáď nie je pravda... Veď ja som...!“ Rodičia bozkávajú syna a hovoria: -„To auto bude tvoje, veď si si ho sám podaroval pod stromček. Boh ťa má rád, pretože si dobrý chlapec a aj my máme z toho radosť, že si na nás nezabudol.“ Bolo to veru za prekvapenie. Nesúdme, že nám sa niečo také nepritrafilo. Všetci vyhrať nemôžeme. Všetci si však uvedomme, že dostávame od Boha viac, ako auto, ako si myslíme. Boh predsa tým, ktorí ho milujú dáva prísľub oveľa väčší. Účasť na svojom kráľovstve. Tak chápeme, že Narodenie Pána Ježiša, ktoré teraz slávime a Zmŕtvychvstanie Pána Ježiša idú spolu. Keď pozeráme na Dieťa Ježiša v jasliach, uvedomme si, že toto dieťa raz bude naším Sudcom a prajme si, aby bol aj našou odmenou.

Narodenie Pána

Na omšu na úsvite 25. 12.

Povedzte, nespôsobilo vám radosť, keď ste sa stretli s človekom, ktorý vám prejavil pravú a nefalšovanú lásku? Nepovedal mnoho slov, neuistoval vás o svojej láske, nedával dary a vy ste jednoducho cítili jeho lásku. Aké je to krásne a povzbudivé, keď aj počas týchto dní sme dostali milé prania a pozdravy a cítime z nich, že sú tie slová pravdivé. Čo je to za sila, keď si dnes podávame ruky a v tom stisnutí dlaní cítime hrejivé teplo lásky. Áno, sú predsa sviatky lásky. Nikto z nás sa nemusí toho druhého pýtať: - Vieš aký je deň? A predsa si dnes

uvedomujeme tvrdé a pravdivé slová: **„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. Ono bolo na počiatku u Boha, Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali“** (Jn 1,1-5). Texty Písma svätého prezrádzajú o veľkej božej láske. Keď už nikdy, aspoň na slávnosť Narodenia Pána Ježiša je správne, prežiť pravú lásku. Večný Boh, Slovo, Ježiš Kristus, Boží Syn, stávka sa už dve tisícročia nám svojim bratom a sestrám zárukou pravej lásky. Kto spočíta ľudské prejavy lásky k Bohu? Vieme, že človek venoval narodeniu Pána Ježiša v mnohých umeleckých smeroch mnoho pozornosti. Sochári, maliari, hudobní skladatelia a v poslednej dobe i divadelní a filmoví umelci povzbudzujú nás prežiť s Ježišom pravú lásku. Najdôležitejšie však je vo svojom vnútri prijať Boha v ľudskom tele.

Najväčší prorok svätý Ján Krstiteľ aj dnes vyzýva, burcuje, prosí, aby sme prijali Boha nie iba dnes, len na niekoľko hodín, pár dní, ale využili sviatok Narodenia Pána na zmenu spôsobu života, vzťahu k večným hodnotám, ako je Boh a duša človeka.

PAR

Cítíme, že sviatky Narodenia Pána majú význam pre každého človeka dobrej vôle. Nesmieme však chápať tento dar neba len ako folklór, tradíciu alebo zvyk. To by bola len citová a nie pravá viera. Boh prišiel na svet dobrovoľne a z lásky. Boh nechce našu lásku len na niekoľko dní alebo hodín. Niekedy priam akoby počas týchto sviatkov žobral o našu lásku. Bolo by to veľmi nečestné, keď by sme sviatok Jeho narodenia len s vypočítavosťou prijímali a slávili. Aká je to nádhera v ľudskom srdci, keď v nej Boh nachádza miesto pre seba. My si čím viac máme uvedomiť, veľkosť Božej lásky. Pre vzrast svojej lásky, pre opätovanie božej lásky, viac vedieť priniesť obetí, vedieť sa zriecť všetkého čo uráža božiu lásku, teda najmä hriechu. Vedieť prijať kríž, ktorý často na nás zosiela Boh len a len z lásky. preto máme načerpať síl pre seba, ale aj pre iných počas týchto dní, aby sme na ďalšie dni, týždne a najlepšie by bolo, aj na mesiace mali zásoby lásky. Zrieknime sa počas týchto dní zlozvykov, návykov ktoré nás odtrhávajú od Boha, pozbavujú priateľstva s Bohom, oberajú o milosti. Urobme vo svojej duši predsieň neba. Vybudujme v rodine, na pracovisku priestor, kde bude každý cítiť pravú lásku. Zrieknime sa blízkej príležitosti hriechu. Presvedčme sami seba, že žiť s Bohom, žiť bez hriechu je dnes možné, osožne a výhodnou pre náš život. prestaňme rozprávať o láske, ale lásku žime. Odpustíme, aby nás Boh mohol pritiahnuť ku svojmu srdcu, ktoré je symbolom lásky. Na pravú lásku si spomína Francúz Ján, ktorý prežil na juh od Pekingu niekoľko mesiacov v koncentračnom tábore. Spoznal sa s kňazom menom Šiu, ktorý bol trapistickým mníchom. Mal výzor úbohého a vysileného starca. V tábore vynášali kal, mŕtvolu a konali tu najhoršiu prácu. Veliteľ tábora Jang vedel prečo tohto starca takto musí ničiť. Pretože tento starec, mních čo veril aj žil. Ján spomína: - „Raz sa ma pýta: - „Ján, si ešte dobrým katolíkom?“ Nevedel som, odkiaľ vie, že okrem neho som v tábore jediný katolík. Keď raz zas za mnou pricupkal a znova na to isté pýtal, som mu povedal: - „Som väzňom, starý môj! Som zúfalý a preto ma nechaj na pokoji!“ Odpovedal som mu mrzuto. - „Mohli by sme sa niekedy spolu pomodliť!“ Modlikal Šiu. - „Počúvaj, ak chceš byť odstrelený, to je tvoja vec. Ja chcem žiť! prežiť! Nechaj ma starý somár!“ Šiu sa neurazil. - „Dobre, dobre! Rozumiem ťa. Pamätaj, že máš vo mne priateľa.“ Zobral ťažký kôš s hnojom a odcupital. Videl som ho ako pomáha iným väzňom. Vezmi sa pýtali navzájom na tajomstvo sily tohto starca. Občas si spoluväzni zo Šiu utáhovali, že keď sa Jang nedíva Boh mu pomáha nosiť koše s hnojom. Na smiech sme však nemali času. Žili sme v špine, chorobách a tak som stratil vedomie. Niekoľko dní som strávil na ošetrovni v bezvedomí. Keď som sa v noci prebral, zbadal som pri sebe Šia. Utieral mi čelo, odháňa hmyz, zabíjal blchy. Do úst mi dával

polievku. Bola teplá, mala príjemnú chuť. Už mesiace som takú nejedol. Po každej lyžičke som cítil viac síl. Pritom ticho šepkal slová útechy a povzbudení. Zistil som, že s nasadením života v noci, po ťažkej práci, prichádza a prináša mi posilu pre telo i pre dušu. Dozvedel som sa, ako komunisti vydrancovali ich kláštor. bratov všetkých povraždili. Vtedy bol mimo kláštora. Chytili ho a bez súdu poslali do tábora. Bol tam už 20 rokov. Na jar som sa stal vodcom skupiny na plantáži ryže. Raz ma veliteľ si dal zavolať a spytoval sa ma, či viem, že Šiu sa v noci modlí ku kapitalistickému Bohu. Pousmial som sa a povedal asi toľko, že to je len starec. Vtedy mi povedal: „Ak sa dozviem, že sa modlí odnesiete si to obaja. Povedz to aj jemu.“ Prišiel december. Dul vietor, a padal sneh. Šiu pricupotal s prosbou, či si môže trochu odpočinúť. - „Nie!“ namietal som, pretože mohli prísť strážne. Vtedy mi povedal: - „Ján, vieš, aký je dnes deň?“ - „Je pondelok 25. december“, odpovedal som namrzený. V tej chvíli som si uvedomil, veď sú Vianoce. - „Šiu“, prosil som ho, aby Vianoce nechal stranou a na ne zabudol. - „Ale ja dnes musím niečo urobiť. A chcem, aby si aj ty dnes bol so mnou. Jedine my dvaja vieme čo znamená tento deň pre ľudstvo. Dnes sa narodil Kristus z Panny Márie“. Modlikal Šiu. Pozrel som okolo, ale stráž nebolo vidieť. Najbližší väzeň od nás pracoval asi 200 metrov. - „Dobre, zoskoč do priekopy na pätnásť minút, ale ani o minútu viac.“ - „A ty?“ Spýtal sa ma kňaz? - „Ja zostanem tu!“ prežil som pri každom údere srdca, že prichádza stráž. Zoskočil som aj ja do priekopy. Zabudol som na Junga, koncentračný tábor a na všetko. Dolu v priekope učený Šiu slúžil svätú omšu. Miesto kostola mal planinu Čínskej zeme a za oltár mu slúžila hromada snehu. Roztrhané šaty boli jeho rúchom a jednoduchá zinková šálka jeho kalichom. Z niekoľkých suchých zrní hrozna, ktoré ktovie kde zohnal, vytlačil pár kvapiek vína a za hostiu mu slúžil kúsok čierneho chleba. nebolo svieč na oltári. Severák skučal okolo nás a zdalo sa mi, akoby sa chvíľami jeho hvizďanie menilo na mohutný chorál. Naraz som len pocítil ohromnú túžbu zdieľať vieru starého Šiu. Cítil som, že v nijakom chráme na svete sa neslúžila svätá omša taká plná významu, ako tu v priekope... Bez toho, že by som si to bol uvedomil, odpovedal som na výzvy kňaza: - „I s duchom tvojim! Amen...“ Minúty sa mi zdali byť večnými. Nakoniec Šiu sa obrátil ku mne a povedal: - „Omša sa skončila, chodte v pokoji.“ - „A ja som z hĺbky duše povedal: Bohu vďaka.“ Po omši mi Šiu hovorí: - „Ježiš Kristus nám odpustí. Z našej strany to nebola neúcta, ale nedalo sa nič robiť.“ Pochopil som všetko. Cítil som, ako mi zvieralo hrdlo pri tých slovách. Naraz som mal pred očami všetko jasné. Pochopil som všetko, čo mi Šiu chcel pred, rýpať sa o kúsok chleba, nie je dôstojné človeku mesiacmi povedať: že snaha prežiť túto hrôzu, báť sa o jednoduché živorenie, rýpať sa o niečo viac od seba, musí mať vieru. I povedal som mu: - „Som istý, otec Šiu, že Pán Boh nás pochopí a nám odpustí.“ - „Ďakujem ti Ján! A nech ti je Pán Boh na pomoci!“ Tu som zazrel, ako sa Jang rúti k nám na bicykli. Mal som ešte času zapáliť kúsok raždia a stiahnuť nad chatrný ohník ruky, akoby som sa ohrieval. - „Čo tam robíte?“ Zreval na nás. - „Ale tento starý somár chcel, aby som mu urobil ohník, pretože ho strašne oziabali ruky.“ A Jang nás vyhnal do roboty. O niekoľko dní nás rozdelili. Viac som Šiu nevidel. Od tej vianočnej omše som sa stal slobodným. Prestal som sa báť Janga a Šiu žije v mojom srdci. A teraz verím, že Šiu žije aj vo vašom srdci. Áno, povedzme Ježišovi: -Pane, dieťa Ježiš, ži v nás.

Nech v nás rastie pravá láska. nech žijeme skutočne ako kresťania, ako bratia a sestry Pána Ježiša. Odíďme dnes s presvedčením, že keď máme v srdci lásku k Bohu, blížnemu ale aj k svojej duši, má zmysel dnešné stretnutie, všetky vianočné pozdravy, podanie rúk, úsmevy a milé slová.

Narodenie Pána - omšu vo dne 25. 12.

Po niekoľkých hodinách odpočinku sa stretávame opäť v kostole pri slávení svätej omše, ktorú prežívame zvlášť radostne. Dnes pri svätej omši si zaiste viac uvedomujeme spojenosť medzi jaslami a krížom. V dieťati Ježiš vidíme svojho Pána a Boha, Vykupiteľa a Spasiteľa, ktorý prišiel na svet, aby zomrel za naše hriechy. Nevdojak si ani neuvedomujeme, že pri jasliach a pod krížom sa bez rozdielu veku, stavu a podobne všetci ocitáme na kolenách. V jednej piesni sa spieva, „...najkrajšia chvíľa v živote je tá na kolenách“. Kto verí, že Ježiš Kristus je pravý Boh a človek, necíti svoju polohu tela na kolenách ako svoje ponížovanie. Práve naopak, táto činnosť obohacuje človeka. Keď vstávame od jaslí a spod kríža, keď sme sa celý a celkom odovzdali Bohu, v srdci, duši cítime obohatenie, pokoj a radosť. Na jedny Vianoce dnes už muž v rokoch si takto spomína: Bolo to na strednej škole. Dostal som sa do krízy viery. Prestal ma priťahovať Ježiš. V kostole som sa cítil zle. Nudil som sa a chodil som tam už niekoľko týždňov len kvôli rodičom. Tí boli skutočne praktizujúci veriaci. Aj to mi na nich prekážalo. Nerozumel som sám sebe a nepoznával som sám seba, nevedel som čo vlastne v živote chcem. V takom rozporení som vošiel do kostola. Nevedel som ani načo tam idem. Bolo to keď sa stmievalo. Pri betleheme kľáčal muž. Bolo už šero. Sadol som si do lavice a bezducho som sledoval muža. Ten nevedel, že ho niekto sleduje. Dlho kľáčal a priam bolo cítiť, že hlboko prežíva modlitbu. Už som chcel odísť, ale bol som zvedavý, chcel som vidieť tvár tohto človeka a preto som v tichu zostal. Po dlhšom čase sa muž postavil a musel prejsť okolo mňa. Keď prišiel ku mne zastal. Z tváre muža priam žiaril pokoj a radosť. Usmial sa, kývol mi na pozdrav a šiel von. Vtedy som si uvedomil, že mi horí tvár a srdce bije ako pri najväčšom vypätí síl. A vo svojej duši som začal cítiť, čo som už dlhší čas nepoznal, radosť, že som veriaci kresťan. V tej chvíli som sa hádam na celý život rozlúčil s pochybnosťami vo viere. Kto bol ten muž? Bol to môj profesor, ktorého sme my mladí obdivovali. O Ježišovi prvé slová sv. Ján evanjelista napísal: **„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh“** (Jn 1,1). Ján nazýva Ježiša Krista Slovom, grécky “Logos”. Filozofi toho času týmto termínom označovali zrodenie nejakej božskej bytosti z druhej, a to úkonom umu, myslením. Ako ľudská myšlienka je “slovom” rozumu, akoby jeho výplodom, tak aj druhá božská osoba je “Slovom”, teda plodom prvej božskej osoby. S týmto pojmom sa stretávame už v Starom zákone aspoň v hlavných črtách. Pôvod múdrosti je v Bohu. Nemyslí sa tu však na stvorenú, ľudskú múdrosť, ale na nejakú múdrosť vyššiu, lebo sa jej pripisujú také vlastnosti, čo patria, alebo čo sa môžu pripisovať Bohu. Nuž a táto nestvorená večná múdrosť nebola len za začiatku stvoriteľskej Božej činnosti. Večná múdrosť bola od samého počiatku, prv než Boh začal konať navonok, ba podľa viacerých exegetov bolo dôvodom, že sa Boh zjavil v stvorenstve, že začal konať navonok. Tak Jánove slová nám predstavujú naozajstnú osobu, Boha, Ježiša Krista, Slovo Otca. Ján tak vyjadruje tajomstvo vnútorného života Najsvätejšej trojice. Pravda, nevzal výraz a pojem “slovo” - “logos” v tom istom význame, aký mal v vtedy gréckej filozofii, ale dal mu nový vieroučný obsah. Ján nám predstavuje, že nejde tu o božské “bytosti”, ale o osoby v jednej božskej Bytosti. Kto už bol v Betleheme, spomenie si na mramorovú podlahu kde sú vyryté slová: „Tu sa z Panny Márie narodil Kristus.“ Toto tajomstvo božej lásky si pripomíname dnes, keď na kolenách meditujeme nad slovami: „Et incarnatus est,,, et homo factus est - vzal si telo... stal sa človekom.“ Vianoce sú krátke na to, aby sme pochopili tajomstvo narodenia. Pripomíname si, že Vtelený Boží Syn stal si do prostriedku dejín ľudstva. Narodením Pána Ježiša sa začala nová éra radosti. Boh prejavil svoju starosť o svoje stvorenie. Boh i napriek hriechu ľudí prišiel na svet, aby vyzdvihol ľudstvo z hriechu. Vynára sa dnes staronová otázka pre nás: Ako preskúmať nesmiernosť tohto tajomstva? Vieme, že už v Starom zákone Boh postupne odкрýva tajomstvo slovnej

lásky. V predpovediach, tajomných obrazoch, podobenstvách prorokov, spoznáva ľudstvo lásku Boha k ľuďom. Slová dávali ľuďom nádej, silu, odvahu, aby vytrvali vo vernosti k Bohu. V optimistických slovách prorokov vidíme aj dnes skutočnosť, že predpovedaný musel prísť. **„Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom skrze prorokov“** (Hebr 1,1) pripomína svätopisec a poukazujúc na Pána Ježiša pokračuje: **„V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a skrze ktorého stvoril aj svet“** (Hebr 1,2). Ježiš sa stal skutočným človekom. Stal sa človekom a pritom bol stále aj Bohom. Nebol teda akoby z polovice Bohom a z polovice človekom, ale bol stále celý Boh a celý Človek. Boh - Ježiš ako dieťa spriateluje sa s nami. Pri jasliach si uvedomujeme veľkosť Jeho lásky voči nám. V dieťati vidíme väčšieho od Mojžiša a väčšieho od anjelov. Pri pohľade na dieťa si uvedomujeme, že čo sa stalo pre našu spásu, stalo sa skrze neho. Dnes právom s radosťou v srdci, vierou vyznávame: „Verím v jedného Pána Ježiša Krista, jednorodného Syna Božieho, zrodeného z Otca pred všetkými vekmi: Boha z Boha, Svetlo zo Svetla, pravého Boha z Boha pravého, splodeného nie stvoreného... (ktorý) vzal si telo z Panny Márie...“ Dnes si uvedomujeme význam narodenia Pána Ježiša a cítime povinnosť vo svojich srdciach konkrétnymi skutkami to prejavovať. Bolo by to veľmi málo, keď by sme sa dnes uspokojili idylkou betlehemskej maštaľky. Vianoce nie sú tu preto, aby sme si len zaspievali koledy, pookriali v rodinnom kruhu a zajtra či o týždeň povedali: - dovidenia o rok, alebo do veľkonočných sviatkov. Sviatky Narodenia Pána sú darom pre každého z nás. Vieme, že darom sa nepatrí pohrdať. A tým viac, keď Boh nám dáva svojho Syna ako dar. Pri prijatí daru vieme sa poďakovať, patrične si ho uctiť, úprimne sa z neho tešiť... A toto je memento pre nás počas týchto dní. Boh nie je odkázaný na našu vďaku. Vieme však, že naša vďačnosť Bohu nám prináša nové milosti. Ježiš neprišiel ako človek pe seba na svet. Ďakujeme Bohu v dieťati Ježiš a odprosujeme dieťa Ježiša najmä za urážky voči láske. Vieme, že príkaz lásky je najväčší, ktorý nám pripomenul Pán Ježiš. Deti, keď pozeráte na dieťaťko Ježiša v jasliach, nezabudnite v malej modlitbičke povedať Ježiškovi, priateľovi detí, aby vás požehnal, aby keď vyrastiete, boli s vás ľudia ktorí budú ho milovať z celého srdca. Poproste za svojich rodičov a súrodencov, aby vás mali radi, aby boli zdraví, aby mali prácu a u vás doma nikto neurážal Pána Boha slovami a skutkami. Ak budete takto prosiť, Dieťaťko Ježiš iste vám to splní. Žiaci a žiačky! Dieťa Ježiš prišlo na svet, aby nás poučilo o tom, čo máme robiť, ako žiť, aby sme prišli do neba. Učiť sa je veľká námaha. Proste však Pána Ježiša, ktorý prisľúbil tým ktorý ho milujú Ducha Svätého, ktorý vám pomôže osvojiť si čo najviac vedomosti a lásky potrebných k vášmu životu. Sľúbte mu, že sa budete chrániť každého zla a hriechu. Mladí priatelia, slečny a mladí muži! Keď pozriete na dieťa v jasliach, iste si spomeniete na silu ktorá prúdi vo vašich žilách. Uvedomujete si, že život je krásny keď môžeme niekoho mať radi, keď sme niekým milovaní. Zradená láska aj veľmi bolí. Moc, moc, si proste od Boha v jasliach silu a vytrvalosť v čistej, pravej a vernej láske. Skúste popremýšľať, či by Ježišovi neurobilo radosť, keď by sme mu ticho v srdci sľúbili, že chcete v čistej láske žiť a vytrvať až po oltár! Rodičia, vy pri pohľade na dieťa v jasliach ďakujte za dar vo svojich deťoch. Viete koľko manželov túži byť otcom a matkou a nikdy nebudú počuť z úst svojho dieťaťa slová, mama a ocko. Nezabudnite, že dieťa je dar od Boha a preto váš nesúhlas k narodeniu nového dieťaťa je urážkou Boha, ťažký hriech, vražda. Vychovať dieťa je ťažké, namáhavé, ale vychovať dieťa tak ako si to praje Boh, je požehnaním pre vás v rokoch staroby a raz aj odmenou od Boha vo večnosti. V tom duchu zotrvať vo vernosti a láske voči sebe. Starí rodičia, vás Boh obdaril zvláštnym požehnaním, vysokým vekom. Svoju starobu využite na získanie čo najviac milostí, na čo ste v minulých rokoch zabudli alebo podcenili. Dieťa Ježiš vám žehná. Toto dieťa bude čo nevidieť aj vašim Sudcom. Proste ho, aby ste sa tešili tak ako dnes pri jasliach, keď sa s

ním stretnete ako svojím Bohom - Sudcom. Chorých, zvlášť Ježiš miluje. On Boh prišiel zmieriť ľudstvo s Otcom. Dieťa Ježiš vám chce požehnať do ťažkých hodín utrpenia, bolesti a nádeje. Pripomínajte si, že Boh vie o vašom utrpení. On posilní i odmení. Všetkých nás Dieťa Ježiš pozýva všimnúť si čo nám prináša: pokoj a lásku!

Kazimierz Wójtowicz (v knihe „Okruchy“, Wroclaw 1992) píše: Keď Boh stvoril svet, pozval svoje stvorenia na audienciu. Každé zvieratko prijal osobitne a vypytoval sa na ich želania. A hneď im ich aj splnil. To sa dozvedeli ľudia a nahnevali sa, že na nich Stvoriteľ zabudol, že ich sa nepýta na ich priania. Na druhý deň prišla delegácia, ktorá tlmočila svoju sťažnosť, aby aj im splnil priania na zemi. Na čo im Všemohúci povedal: -„A vy ste zabudli, že vaša vlast nie je zem, ale nebo?“ Hovorí sa, že odvtedy zvieratá majú oči obrátené k zemi a človek svojimi očami pozerá do výšok, do neba. A my dnes cítime, že toto je skutočne naša povinnosť, pozeráť na Dieťa Ježiš ako na svojho Pána a Boha. Pri dnešnej svätej omši si preto zvlášť vyprosujeme od betlehemskeho dieťaťa Ježiš, vernosť vo viere, vytrvalosť v láske a to na celý ďalší život.

Narodenie Pána

Na omšu „Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa. (Nedeľa v oktáve Narodenia Pána, alebo ak takej niet, 30.12.)

Prosím za všetky manželstvá na svete, nech si ľudia uvedomia zodpovednosť v tom, čo si sľúbili pred Nebeským Otcom.

Dnes máme 30. výročie sobáša. Vďaka Ti, Bože za všetko!

Ján Pavol I. bol medzi ľuďmi veľmi obľúbený, častokrát nazývaný „usmievavý pápež“, rektor univerzity však dodáva: „Napriek apelom veriacich, musím povedať, že nie vždy sa stretol s láskou ľudí: bol osobou veľmi prísnou; čo sa týka učenia viery, neustupoval a dokazujú to aj rozličné epizódy z jeho života.“ Pápež bol v minulosti kritizovaný za svoj príhovor z 10. septembra 1978, keď povedal: „My všetci sme milovaní Božou láskou, ktorá nikdy nezapadá. On je Otcom, ba ešte viac matkou. Nechce nám robiť zle, chce nám iba dobre, a to všetkým.“ Jeho rozprávanie o Bohu ako o matke vyvolalo veľký rozruch. Mons. dal Covolo vysvetľuje: „Dnes môžeme s istotou povedať, že pápež sa vyjadril správne. Boh je Otec, ale miluje svoje deti s materským citom, vychádzajúc z biblickej tradície. Boh nás tak miluje ako otec ale zároveň s láskou, akú by tiež dala aj matka!“

Narodenie Pána

Na omšu „Druhá nedeľa po Narodení Pána

Mačky dokážu spať naozaj originálne. Pozrite si najkrajšie polohy. Množstvo ľudí si spiace mačku predstaví schúlenú na kraji kresla, no tieto zvieratá dokážu byť pri výbere polohy naozaj kreatívne.

Oktáva Narodenie Pána

Na omšu „Slávnosť Panny Márie Bohorodičky 1. januára

To najkrajšie, čo som vymyslel, hovorí BOH je moja Matka. Chýbala mi mama, hovorí Boh, a tak som ju stvoril. Utvoril som svoju mamu ešte skôr, ako ona utvorila mňa. Bolo to istejšie. Teraz som človek, ako všetci ostatní. Nemám im čo závidieť, lebo mám mamu, naozajstnú mamu, vola sa MÁRIA.... Jej duša je celkom nepoškvrnená a plná milosti. Moja

mama je taká krásna, že keď som opustil velebu neba, pri nej som nikdy necítil clivotu.....Keď som vystupoval do Neba chýbala mi a ja som chýbal jej. Tak ona prišla za mnou, so svojou dušou a telom. Už je to tak. Ona je so mnou od okamihu svojho nanebovzatia. Matka sa znova zišla so svojím Synom a Syn s Matkou. Teraz majú ľudia v nebi mamu, ktorá ich pozoruje svojimi očami a miluje ich celým srdcom. A táto mama je aj mojou mamou a pozerá na mňa tými istými očami. Nuž čo, je to moja MATKA /Michael QUIST/

Ťažko by sa našiel medzi nami človek, ktorý by okrem prianí a žičení iným sám sebe niečo nežičil do Nového roka, prípadne, že jemu by nikto nič nepoprial. Väčšina sme čakali na úder dvanástej hodiny. A predsa je celkom niečo iné, keď v ruke držíme pohár zo šampanským a usmievame sa, a keď sme účastní na prvej svätej omši v Novom občianskom roku. Dnešná svätá omša je aj milosť, keď sa môžeme zahĺbiť do seba a každý sám sa zadívať na tých 365 dní ktoré sú v tomto Novom roku pred nami, čo a ako chceme s nimi naložiť. Prvý deň Nového roka slávime aj slávnosť Bohorodičky Panny Márie. O nej evanjelista svätý Lukáš napísal, keď z Betlehemskej maštaľky odišli pastieri tieto slová: **„Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich“** (Lk 2,19). Začiatok Nového roka u nás ešte zatieňuje práve Slávnosť sviatku Materstva Panny Márie. Veľmi málo sa hovorí a ešte menej uvažuje o materstve Panny Márie, ktoré nie je len ľudské, ale aj božské. pretože Ježiš je aj Boh a zároveň aj človek. A z toho vyplýva, aby sme správne pochopili, že všetci čo sme uverili v Krista, máme svoje práva ale aj povinnosti. Nie je na škodu si pripomenúť v prvý deň Nového roka, že s Pannou Máriou sa v Novom zákone stretávame pomerne málo, keď sa s ňou stretávame, tak je to vždy v rozhodujúcej fáze dejín spásy. Stretávame sa s ňou pri vtelení, zmŕtvychvstání i nanebovstúpení Pána Ježiša. Mária je pri jasliach i kríži Pána Ježiša. Na začiatku Nového občianskeho roka nebolo by pre nás kresťanov a zároveň aj občanov na škodu zamyslieť sa, akú úlohu zohráva Panna Mária v našom osobnom i spoločenskom živote. O Panne Márii sa častejšie hovorí len v kostole. Nie, a je to málo? Druhý Vatikánsky koncil dal materstvo Panny Márie do stredu teológie. Je dnes na mieste si pripomenúť, že Panna Mária je skutočne Matkou nielen Ježiša - Boha, ale každého z nás. Titul „Matka“ dávaný Panne Márii, nie je len abstraktný titul. Ako si nevieme predstaviť svoj život bez Vykupiteľa a Spasiteľa Pána Ježiša, tak má svoje miesto Panna Mária v našom živote. Už snem Nicejský v roku 325 definoval, že Panna Mária počala pôsobením Ducha Svätého Pána Ježiša. Efezský snem v roku 431 definoval Pannu Máriu za „Božiu Matku“. Druhý Vatikánsky koncil jasne definoval, že Panna Mária je aj Matka Cirkvi. Keď veríme, že Panna Mária počala s Ducha Svätého a bola prítomná pri zoslaní Ducha Svätého, má nezastupiteľné miesto aj v Cirkvi. V druhom čítaní apoštol Pavol nás učí: **„Keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom, a aby sme dostali adoptívne synovstvo“** (Gal 4,4-5). Tak v každom čase keď prichádza človek na svet ako brat a sestra Krista, stávka sa „synom alebo dcérou Panny Márie.“ Môžeme o sebe povedať, že sme deti Máriinej lásky. Keď Panna Mária stála pod krížom, keď sa rodila naša spása, v bolesti Ježiš povedal Matke: **„Žena, hľa tvoj syn“** (Jn 19,26), a v tej chvíli Ježiš prejavuje túžbu, aby sme v Božej Matke, jeho Mate videli aj svoju matku. A na toto máme myslieť my dnes. náš život je boží dar. Nikto sme si život nedali. Boh cez rodičov prejavuje svoju lásku k nám. A práve tak ako nám cez prirodzenú, telesnú matku dáva Boh prirodzený život, tak si my veriaci uvedomujeme, že Ježiš nám dáva duchovnú Matku, svoju Matku na ceste do večného života. Je to pranie a vôľa Boha, aby sme v pozemskom živote na príhovor Bohorodičky, Panny Márie čerpali milosti, posilu na ceste do večnosti. Nový občiansky rok, je dar boží a práve preto, že sme

často slabý, že chybami, máme si uvedomiť, že Panna Mária je tu preto, aby sme cez ňu nachádzali posilu, povzbudenie vo svojom živote. V cirkevnom kalendári nachádzame viac sviatkov Panny Márie a to aj preto, aby sme vo všedných chvíľach života, mali blízko posilu v Panne Márii. Nielen prvý deň občianskeho roka, ako pri vstupe do čohosi veľkého, ale v každom mesiaci Matka Cirkev nám dáva Pannu Máriu ako posilu: Obrazne povedané, že nás chce znova zrodiť pre božie kráľovstvo. Pri sviatku „Zjavenia Pána“, Panna Mária stojí vedľa tých, čo hľadajú zmysel svojho života, čo hľadajú Boha v tomto svete. Nie je to vzpruha pre podobných kráľom, vedcom a vzdelancom? V nedeľu „Krstu Pána“, keď si pripomínáme, že Pán Ježiš urobil prvý zázrak v Káne Galilejskej a to na príhovor Panny Márie. Snúbenci, ale i my všetci, keď sa ocitneme v núdzi, nezabúdajme prosiť Pannu Máriu. 2. februára na sviatok „Obetovania Pána -Hromníc“, si uvedomujeme, že aj v ťažkých situáciách života máme tak verne plniť vôľu Boha, ako Ježiš a Panna Mária. My zvlášť si uvedomujeme, že v ťažkostiach si získavame zásluhy, ktoré pri stretnutí s Bohom - Sudcom, Ježišom, budú podkladom pre slová: **„Správne, dobrý a verný sluha: bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho Pána“ (Mt 25,21).** Na sviatok svätého Jozefa, ženicha Panny Márie, nejeden muž prosí Pannu Máriu o vyprosenie takých čností, aké mal jej ženich. „Zvestovanie Pána“ nám nepripomína len stretnutie Panny Márie s archanjelom, ale taktiež potrebu našej odpovede Bohu, že chceme si plniť svoje stavovské povinnosti. Naše „fiat“, je túžba nasledovať Matku Božiu. V mesiaci apríl vidíme Matku Božiu nielen na Krížovej ceste, ale i pod krížom a tiež medzi učeníkmi vo večeradle, keď na modlitbách očakávali prisľúbeného Ducha Svätého. V mesiaci máj, je tradíciou stretávať sa na mariánskych pobožnostiach. Litanie loreťánske s jednotlivými zvolaniami stávajú sa inšpiráciou nielen mladým, ktorým patrí mesiac máj pre ich život, ale každému kto sa cíti byť ctiteľom Panny Márie. Každý mesiac má ešte iné sviatky, najmä mnohé miesta po celom svete a zvlášť v letných mesiacoch ozývajú sa spevom mariánskych piesní. V júni si zvlášť pripomínáme sobotu „Nepoškvrneného Srdca preblahoslavenej Panny Márie“. Srdce od nepamäti sa medzi ľuďmi zo všetkých orgánov ľudského tela považovalo za čosi mimoriadne. Na tento sviatok si pripomíname význam čistoty našich srdc. Zvlášť na začiatku prázdnin a dovoleníek, keď hrozí viac útokov zlého, keď sme počas týchto dní menej ostrážitý. Božia Matka stáva sa našou ochranou. Júl začíname sviatkom „Navštívenia preblahoslavenej Panny Márie“. Pomoc, stretávanie sa, je inšpiráciou k duchovnému rastu alebo úpadku. Priateľstvá, známosti a podobne je potrebné zveriť ochrane Panny Márie. Nepochybujeme, že priateľstvo je krásna a užitočná záležitosť, ale ostrážitosť je potrebná. 15. augusta máme jeden z dvoch prikázaných sviatkov, keď sme povinní sa v ten deň zúčastniť na celej svätej omši. Pripomíname si, že Pán Ježiš za vernosť svojej Matky si ju s telom a dušou vzal do neba. Uprostred leta si uvedomujeme kde je náš cieľ života. Zastavujeme sa a hodnotíme, po akej ceste kráčame k nášmu cieľu. Prosíme o silu vytrvať v tom, čo nám určil na tejto zemi Ježiš. Mesiac september nám pripomína 9.11. narodenie, 12.9. mena Panny Márie a 15. 9. patrónky Slovenka, Sedembolestnú Pannu Máriu. Sú to chvíle pookriatia. Ktorá matka sa neteší z návštevy syna alebo dcéry, keď prídu na jej sviatok pozrieť, prinesú kyticu, prehodia niekoľko milých slov? A my si uvedomujeme, že hoci našej nebeskej Matke nič nemôžeme pridať na sláve ktorú dostala od Syna, predsa cítime, že práva my dostávame od Matky mnohé dary. Druhý mesiac v roku počas ktorého zvlášť venujeme pozornosť Panne Márii je október. 7. X. je Ružencovej preblahoslavenej Panna Márie. A nielen v ten deň, ale počas celého mesiaca berieme do rúk zvláštnu vec, ruženec. A nejeden z nás počas celého roka má tento predmet stále u seba, vo vrecku, na prste, a často aspoň jeden desiatok z pätnástich tajomstiev zo života Panny Márie a Pána Ježiša si pripomenie. A nielen ruženec denne spája nás s Pannou Máriou. Pri hlase

zvona či už ráno, na obed alebo večer, prerušíme prácu a pozdravíme Matku Božiu modlitbou „Anjel Pána“. Na začiatku dušičkového mesiaca november, keď v tichu ostávame stáť pri dočasných miestach odpočinku našich drahých, ne jeden z nás prosí Pannu Máriu Kráľovnu všetkých svätých o príhovor za našich zomrelých. Veríme v jej mocný príhovor. Sama povedala: „Nebolo ešte počuť, že by ten, kto sa pod moju ochranu utiekal, mňa o pomoc a príhovor prosil, že by som ho nebola vypočula.“ A v mesiaci december slávime sviatok „Nepoškvrneného počatia preblahoslavennej Panny Márie“. Nie starý sviatok, ale v Cirkvi od samého začiatku verili bratia a sestry, že Pán Ježiš si uchránil svoju Matku od každého hriechu i dedičného a pritom Panna Mária vždy zostala človekom slobodným a rozumom obdareným. Pre nás je to výzva neustále pracovať na svojom posväcovaní. Čistota je stav, o ktorý zdravý muž a žena nikdy nemôžu prestať bojovať. Nie sme sami. Je tu Božia Matka. Najrozšírenejší obraz Panny Márie je obraz, ako dieťa Ježiša drží v náručí, ale sa hrá vedľa nej. tento obraz nech sa nám stane na celý Nový rok inšpiráciou, viac a viac jsa priblížiť k Božej Matke.

Dať sa pod jej ochranu, viesť, formovať... A to bez ohľadu na náš vek, postavenie, stav... Prijímame totiž Pannu Máriu ako dar, ktorý nám dal Ježiš keď zomieral na kríži. Uvedomujeme si, že tento dar nesmieme a my ani nechceme podceňovať. Povedali sme si v úvode, že Nový rok je čas, keď môžeme začať nový život. A teraz prosíme Božiu Matku, aby nám v Novom roku bola inšpiráciou nového života.

6. januára

Zjavenie Pána

Otvor naše oči, aby sme videli Božie svetlo a s nastraženými ušami počúvali, k čomu nás Boží hlas vyzýva a povoláva: Počúvajte dnes jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia.

Evanjelium nie je potľapkanie po chrbte pre dobrých ľudí. Evanjelium je útecha pre smútiacich. Nádej pre zlomených. Láska pre nenávidených a osamelých.

Nedeľa po 6. januári

Krst Krista Pána, Prvá nedeľa

Posilnite sa sviatosťou Eucharistie. Uprostred toľkých pohrôm Vaša duša neprestane spievať hymnus uznania a chvály. Žite vždy ďaleko od skazenosti pozemského Jeruzalema, od svetských stretnutí, zvrhlých divadiel, čo kazia mravy, od akéhokoľvek spoločenstva s bezbožníkmi. Podobne ako božský Vykupiteľ, skloňte svoje ústa a napite sa s ním ešte čiernej vody z Cedronu. Zbožne odovzdaná prijmite súženia a pokánia. Prekročte s Ježišom tento potok a s odhodlanosťou a odvahou strpte z lásky k nemu pohrdanie sveta. Žite v sústavnom vnútornom sústreďení a nech je celý Váš život v Ježišovi a s Ježišom skrytý v Getsemanskej záhrade, čiže v tichu rozjímania a samoty. Nech Vás nedesí vrchovatá miera sebazapierania.

Prenasledovanie zo strany pozemských ľudí a všetkých tých, čo nežijú podľa ducha Ježiša Krista, nech Vás neodradí kráčať po ceste, po ktorej kráčali svätí. Bežte stále po strmom svahu hory svätosti a nech Vás neľaká náročnosť tohto chodníka. Nasledujte Ježiša a kráčajte po jeho boku. A ak je pravdou, že nasledovať ho znamená byť skúšaný vo všetkom, rovnako je isté i to, že nad tým všetkým zvíťazíte tak ako vždy.

Pôstne obdobie

Keď sa chystáme začať náročné pôstne putovanie, chceme s osobitnou dôverou požiť o ochranu a pomoc Panny árie. Nech nás ona, prvá z veriacich v Krista, sprevádza počas týchto štyridsiatich dní intenzívnej modlitby a úprimného pokánia, aby sme očistení a úplne obnovení na mysli a na duchu dospeli k sláveniu veľkého tajomstva Vzkriesenia jej Syna. Požehnaný pôst vám všetkým!

Nasledujte Ježiša v nezištnej láske, pretože on uznáva za svojich iba tých, čo si žiarlivo strážia túto vzácnu perlu. Majte vždy na pamäti, že keď sa predstavíte pred Božou tvárou, celý Boží súd sa bude týkať lásky. Prijmite za svoj výrok veľkého biskupa z Hippo: *Pondus meum, amor meus.* (Moja láska je mi závažím.) Áno, vážte všetky svoje skutky na váhe lásky a uvijete si tak korunu zásluh pre nebo. Neprijemnosti, ktoré zažijete pri uskutočňovaní čností či pri modlitbe, Vás nesmú vyviešť z miery, ani odradiť od ich praktizovania. Nikdy neprestávajte a nech sa Vám nezdá stratou času, ak ho vynaložíte a strávite na to, aby ste konali skutky poslušnosti. Nech Vás neľakajú pokušenia. Tie sú skúškou, na ktorú sa Boh rád pozerá, keď vidí dušu zo všetkých síl zápasíť o to, aby si vlastnými rukami uplietla veniec slávy. Vo všetkom nech Vás sprevádza a nech Vám pomáha milosť.

Modlitba a pokánie sú ako dve krídla, ktoré pozdvihujú dušu a nesú ju k Bohu.

Muž bolestí, Ježiš, si praje, aby ho všetci nasledovali. Teraz Ježiš tento kalich ponúkol aj mne. Prijal som ho, a preto ma nešetí. Moje biedne utrpenie nemá žiadnu hodnotu, no Ježiš má v ňom aj tak záľubu, pretože on sám utrpenie veľmi miloval, ešte keď žil na zemi. Preto v niektorých osobitných dňoch, kedy on sám najviac trpel na tejto zemi, dáva mi utrpenie pocítiť o to mocnejší spôsobom. Nemalo by už len toto byť pre mňa dostatočným dôvodom na to, aby som bol pokorný a snažil sa byť skrytý pred zrakom ľudí, pretože som sa stal hodným trpieť spolu Ježišom a rovnako ako Ježiš? Ach, otče môj, cítim, že je vo mne ešte príliš veľa nevďačnosti voči Božej velebnosti.

S umierajúcim Kristom trp celé stvorenie. Slnko sa zatmelilo, zem sa triasla, skaly pukali, opona sa trhala, len biedny človek nemá ľútosť, že pre neho Kristus trpí.

Zotrvajme v modlitbe pred mŕtvym Ježišom na kríži a prosme, aby Kristov život a smrť boli vzorom a podnetom v tvojom živote aj v odpovedi na Božiu vôľu...

Prvá pôstna nedeľa

Dnes vám chcem dať svoju lásku... nevíete, aká veľká je moja láska a nevíete ju prijať... nechápete moje slová srdcom a tak nemôžete pochopiť ani moju lásku... Víete, že vás chcem viesť po ceste svätosti, ale nechcem vás nútiť, aby ste boli svätí nasilu... Chcem, aby každý z vás pomohol sebe aj mne svojimi malými odriekaniami... tento dlhý čas, čo som s vami je znakom toho, že vás nesmierne milujem... Chcem, aby každý z vás bol šťastný tu na zemi, a aby každý z vás bol so mnou v nebi. Toto je, drahé deti, cieľ môjho príchodu a moja túžba... Dnes vás chcem pozvať, aby sa každý z vás rozhodol pre raj. Cesta je ťažká pre tých, ktorí sa nerozhodli pre Boha... nech je tento čas pre vás milostivý... pripravte svoje srdcia na tieto dni, kedy vás Pán chce očistiť od všetkých hriechov vašej minulosti... využite každý okamih... zrieknite sa všetkého, čo vám bráni, aby ste boli bližšie k Ježišovi... Prajem si, aby ste sa v tomto čase zriekli zvlášť vecí, na ktoré ste sa naviazali a ktoré škodia vášmu

duchovnému životu... Vypnite televíziu a zanechajte rozličné veci, ktoré nie sú pre vás užitočné... Ďalším posolstvom pôstnych dní je, aby ste obnovili modlitbu pred krížom... Dávam vám osobitné milosti a Ježiš osobitné dary z kríža. Vezmite ich a prežívajte ich! Rozjímajte nad Ježišovým umučením a zjednoťte sa s Ježišom vo svojom živote! ... Vy, drahé deti, nemôžete sami, preto som tu ja, aby som vám pomohla.“

Obdobie pôstu nás vovádza do tajomstva pôstu, zriekania, umierania, siatia semena pre nové plody. Vyžaduje si od nás obrátenie, nový začiatok, skúmanie starých chodníkov hľadanie nových síl pre budúce kroky. Obdobie pôstu nás upozorňuje, že ešte nie sme v cieli, ale stále na ceste, že sme ešte nepokročili vo viere a v čnostnom živote, ale sme len na začiatku, len sme vyklíčili a ešte nedozreli. Svätý František na konci svojho života povedal: „Bratia moji, ešte sme nič neurobili, začnime od začiatku.“ Pôst je časom skúšky. Trvá 40 dní. Toto číslo poukazuje na štyridsaťdňové obdobia v dejinách spásy. Izraeliti boli 40 rokov na púšti. Mojžiš sa 40 dní a 40 nocí modlil a postil na vrchu Sinaj, aby zmiernil Boží hnev proti Izraelitom, ktorí opustili Boha a klaňali sa zlatému teľaťu. Prorok Eliáš 40 dní putoval k Božej hore Horeb. Ježiš bol 40 dní na púšti, modlil sa, postil sa a bol pokúšaný satanom. Štyridsať je biblické číslo, ktoré označuje plnosť času, dokonalosť, celosť, zakončenie niečoho, dosiahnutie cieľa.

Cieľom pôstneho obdobia je vzkriesenie. Účelom pôstneho pokánia je priviesť nás k smrti starého, hriešneho človeka, aby sa v nás zrodil nový človek a nový svet. Iba nový človek môže vstúpiť do Božieho kráľovstva. Telo a krv nemôžu zdediť nebeské kráľovstvo. „Duch oživuje, telo nič neosoží“ (Jn 6, 63). Je potrebné zasadiť Ježišove slová do srdca a vyhodiť naše zlé, smrteľné slová. K tomu slúži pokánie. Sme pokrstení a voláme sa Božími deťmi. Je to iba kľíček, ktorý musí rásť. Vystúpili sme z hriechu, ale nevstúpili sme ešte do neba. Tak sa stalo Izraelitom. Vyšli z egyptského otroctva, ale nevstúpili hneď do zaslúbenej zeme. Púšť sa rozprestiera medzi východom z otroctva a vstupom do slobody. Potom ako Izraeliti zažili v Egypte nespočetné zázraky a suchou nohou prešli cez Červené more, vstúpili na púšť. Na púšti ich Boh krmil mannou a napájal vodou zo skaly, ale nevedie ich hneď do zaslúbenej zeme. Skúsenosť Izraelitov nás učí, že zážitok Božích darov, jeho zázrakov, blízkosti a prvé oduševnenie ešte neznamená, že sme sa stali dokonalými a svätými. Je to len prvý úsek cesty k autentickému kresťanskému životu. Je to zanechávanie ťažkých hriechov, slepoty, nevery, nenávisti a otroctva telu. Je to začiatok skúšky a nechráni nás od pokúšenia a hriechu. Tak ako mnohí svedčia: „Zdá sa mi, že predtým, ako sa ma Boh dotkol, mi bolo ľahšie. Teraz pociťujem akoby sa všetko sprisahalo proti mne. Všetko ma pokúša, zvádza, napáda. Bez Boha mi bolo ľahšie.“ Lúdenie Izraelitov po púšti nás učí, že mať skúsenosť vyslyšaných modlitieb neznamená byť spasený. Lebo ani jeden z Izraelitov, ktorý ako dospelý vyšiel z Egypta, nevstúpil do zaslúbenej zeme. Všetci pomreli na púšti. Dokonca aj Mojžiš a Áron. Jedine Jozue a Kaleb spolu s tými, ktorí ako deti vyšli z Egypta alebo sa narodili na púšti, mohli vstúpiť do zaslúbenej zeme. Prečo dospelí Izraeliti nevstúpili? Preto, že neverili Bohu úplne, lebo mu neboli verní. Byť niekomu verný znamená veriť aj napriek beznádeji a bez východiska, zostať pri ňom hoci ho všetci opustili a opovrhli, čakať na lepšie dni, aj keď ich nikto neočakáva. Ježiš nás učí, že vytrvalosťou si spasíme duše: **„Kto vytrvá dokonca, bude spasený“ (Mt 10,22).**

Boli neverní a preto zomreli na púšti. Hoci videli mnohé zázraky, nezostali verní Bohu. Jozue a Kaleb zostali a preto vstúpili do zaslúbenej zeme. Nech nás Pán skrze naše rozhodnutia a kroky privedie do slobody, ktorú daruje iba Boh.

Druhá pôstna nedeľa

Táto dobrá rada svätého Augustína nás povzbudzuje, aby sme plnili „svätú trojku“, ku ktorej nás Cirkev v každom Pôstnom období vyzýva. Podobne ako viera, nádej a láska aj tri praktiky pôstu, modlitby a almužny spolupracujú, aby nás odvrátili od sebeckosti, a pomáhajú nám, aby sme hlbšie milovali Boha a blížneho. Keď nás otvárajú jeho láske a milosrdenstvu, dávajú nám silu, aby sme sa stali jeho vyslancami na tomto svete. Všetci vieme, že tieto praktiky nie sú vždy ľahké. Boh však pozná našu slabosť. Pozná aj naše možnosti. Vie, že každý krok, ktorý urobíme smerom k nemu, nás môže trochu viac premeniť na Kristov obraz. Keď sa v Pôstnom období budete pripravovať na prijatie sviatosti zmierenia, položte si otázku, či je váš život obrazom pokory a dôvery v Boha, ktoré sú jadrom pôstu, modlitby a almužny. Kde ste nesplnili Božiu výzvu odvrátiť sa od sebeckosti? A čo je ešte dôležitejšie, ako sa môžete ešte viac podobáť Ježišovi - ktorý žil úplne pre Boha a iných ľudí, a nie pre seba?

Tretia pôstna nedeľa pôstna nedeľa

Najjužnejší bod Afriky sa do doby, než ho oboplával Vasco di Gama, nazýval Cabo tormentoso - mys múk, pretože takmer každá loď tu stroskotala. Až odvážny portugalský moreplavec odstránil hrôzu mysu tým, že ho oboplával a otvoril tým cestu do Indie. Od tej doby sa mys hrôz nazýva Mysom dobrej nádeje. Mnohí kresťania plnia si svoje povinnosti kresťana zo strachu. Boja sa smrti, trestov za svoje hriechy, boja sa dokonca Boha. Pritom strach nielenže nepomáha, ale spôsobuje, že svojej duši nevenujú takú pozornosť, akú by mali. V tejto pôstnej dobe sám Pán Ježiš prichádza v dnešnom evanjeliu medzi nás, aby sme zažili a poznali viac radosti vo svojom živote, aby naša myšlienka na náš krst, stala sa každému z nás „Mysom dobrej nádeje“. Evanjelista Ján napísal: **„Keď bol cez veľkonočné sviatky v Jeruzaleme, mnohí uverili v jeho meno, lebo videli znamenia, ktoré robil“** (Jn 2,23). Uprostred Veľkého pôstu čítame ako Pán Ježiš vyčistil chrám v Jeruzaleme. **„V chráme našiel predavačov dobytká a holubov i peňazomencov, čo tam sedeli. Urobil si z povrázok bič a všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce a dobytky“** (Jn 2,14-15). Ježiš vážne sa rozhorlil za dom svojho Otca. Je pravdou, že Židia mali iné správanie vo svojom chráme, ako my dnes. K nábožnosti a viere židov patrili rôzne druhy obetí. Zákony o obetách nájdeme vo všetkých Mojžišových knihách. Boli to obety zápalné, obety pokojné, obety za hriechy a iné. Dar na obetu sa vyberal z čistých zvierat a vtákov (por. Gn 8,20). Mohli to byť býčok, cap, ovca, holubica alebo holub (por. Gn 15,9), ale nikdy nie ťava ale somár (por. Ex 13,13). Židia mali zoznam čistých a nečistých zvierat. Za nečisté sa považovali najmä tie, čo sa živili mäsom a krvou svojich obetí, šelmy, dravci, ale aj ryby bez šupín, ale i hady. Konali sa teda krvavé obety, keď čisté zvieratá zabíjali a na oltároch časť z nich spálili, časť zostávala obetujúcim, ktorí po prinesení obety si z nich pripravovali pokrm a časť zostávala kňazom a chrámu. Nekrvavé obety boli tie, čo dopestovali v pote svojej tváre, najmä veci, obilie, olej či víno. V chráme sa denne prinášali obety podľa predpisu ráno i večer. Väčšie obety boli na výročné sviatky. Prinášali sa prvotiny, ale aj pri určitých príležitostiach, ako bola obriezka, očista a podobne. Pre tieto príležitosti bolo potrebné viac zo spomínaných zvierat. Stalo sa zvykom pri chráme, že začal prevládať obchod. Obetujúci si veci na obety tam kúpili a nemuseli ich zďaleka prinášať. Tak sa rozmohol aj zvyk našich zmenárni. Prichádzali Židia aj z cudziny a tak potrebovali zameniť svoje peniaze. Prečo sa Pán Ježiš spravodlivým hnevom vzplanul bolo to, že obchod sa z priľahlých miest rozšíril až do chrámu a to nielenže narušovalo prinášanie obiet, rušilo krikom a vravou, ale potláčala sa nábožnosť. Aktuálnosť Ježišových slov je dnes

rovnaká v tom, že hoci my dnes neprinášame priamo obety, ktoré by sme museli si zakúpiť, ale je potrebné v chráme sa správať nielen dôstojne, nábožne navonok, ale aj naše myšlienky majú byť primerané prinášanej obete. Nejedná sa o nechcenú roztržitosť, ale vedomú, chcenú, vyvolanú. Pri prijatí sviatosti krstu, sme na seba prijali povinnosť „v nedeľu a prikázaný sviatok, zúčastniť sa na celej svätej omši“. Teda celej omši v určené dni, to je každá nedeľa, deň spomienky na zmŕtvychvstanie Pána Ježiša a ešte desať vo svete, u nás deväť dní v roku, keď pripadnú na pracovný deň. Účasť je podmienená tým, že veriaci je prítomný v kostole. Keď nie je prítomný a omšu sleduje v rozhlase alebo televízií, vtedy mu omša keď je zdravý a nič mu nebráni účasť na omši, neplatí. Rovnako nie je účastný ten, kto nemá kontakt s kňazom. Napríklad je pri kostole, ale nepočuje či nechce počuť. To sú prípady, že ide do kostola a zámerne zostáva mimo kostola, rozpráva sa, nemá kontakt s kňazom cez odpovede, spev, myšlienky. Taký vie, že omša nielenže je mu neplatná, ale dopúšťa sa viacerých iných hriechov. A to klamstva a podvodu. Robí dojem, že bol na omši a v skutočnosti nebol. Ďalej dopúšťa sa urážky Boha, pácha hriech, že zvádza iných na hriech. Vieme, čo povedal Pán Ježiš na adresu tých čo dávajú pohoršenie: **„Beda človekovi, skrze ktorého pohoršenie prichádza“ (Mt 18,7).** Taký dáva zlý príklad a keď to robí zámerne, môže to byť až otvorený boj proti Bohu, hriech bezbožníctva. Takým je to mementom, aby radšej nerobili cestu smerom ku kostolu. Rovnako omša neplatí tomu, kto nevenuje pozornosť pri omši. Môže byť účastný, ale vyrušuje vedomo a dobrovoľne iných svojím správaním, slovami, gestami, a môže to byť kdekoľvek v kostole, na chóre, predsieni či sakristii. Je povinnosťou rodičov, aby vychovávali a viedli svoje deti v tomto duchu. Je to vec cti a kresťanskej hrdosti, že tí čo užívajú svoj rozum a slobodnú vôľu, že sa takto nesprávajú v kostole. Rovnako je potrebné si uvedomiť, že zaväzuje účasť na celej svätej omši. Od prežehnania do prežehnania. Kto bez vážnej príčiny toto nezadrží, je povinný v ten deň zúčastniť sa znova celej svätej omši. Omša je neplatná tomu, kto zámerne prichádza na omšu neskoro a prípadne bez vážnej príčiny odchádza skôr ako po záverečnom požehnaní. Je to vážne memento. To nie je vec len kňaza, že v tom duchu to pripomína, ale vec kresťanského svedomia a cti. Ježiš dnes pri týchto slovách nám pripomína, že ho stravuje horlivosť za jeho dom modlitby. Nik by nemal brať na ľahkú váhu tieto slová z evanjelia. Účasť na omši nás, čo sme prijali krst zaväzuje od siedmeho roku života. Výnimkou sú dôvody, ktoré ospravedlňujú, ako je choroba, ale aj tých čo sú priamo pri chorom dieťati, ale nie obaja manželia. Tiež vdialenosť, keď sa jedná o štyri kilometre a viac ísť peši, alebo cesta by trvala dlhšie ako hodinu. Výnimkou je práca v takých podmienkach, že sa práca nemôže prerušiť. Keď si niekto berie prácu v nedeľu a v prikázaný sviatok, aby viac zarobil, pácha hriech. Je tu memento pre podnikateľov, aby v nedeľu dovolili zamestnancom účasť na omši a taktiež na zasvätení dňa od práce. Pre iné príčiny cirkev dáva možnosť zúčastniť sa na omši v sobotu večer s platnosťou za nedeľu. Len pozor, ak niekto si túto omšu vyberá z vypočítavosti, nie je to správne. On chodí každú nedeľu za športom, turistikou, svojimi záľubami a koníčkami, treba, aby si uvedomil hodnotu nedeľnej omše a nedele ako dňa odpočinku. Uvedomujeme si, že naše **“telo je chrámom Ducha Svätého“ (1Kor 6,19).** A nesieme plnú zodpovednosť za stav svojej duše. Hriech ničí tento chrám. Naše kostoly sú vizitkou ľudí a kňaza, ktorý bývajú v tej obci či časti mesta. Je správne, že o chrám sa staráme. Nie iba po stránke hmotnej, že naše kostoly sú opravené, čisté, a že sa v nich cítime príjemne. Je správne, že sa staráme aj o stav svojej duše. Stáva sa dobrým zvykom, že každomesačný penitent, ten čo každý mesiac pristupuje ku sviatosti zmierenia, prichádza nie v čase návalu okolo prvého piatku, ale v deň svojho krstu, alebo v čase čo najbližšom. Okrem toho, má vo veľkej úcte nielen deň svojho príchodu na svet, deň narodením, ale aj deň, keď bol pokrstený. Na tento deň sa mnohí

zvlášť pripravujú duchovne. Mnohí si konajú v tom čase deväťdňovú pobožnosť, iní aspoň tri dni zintenzívnených modlitieb. Táto činnosť nie je príkaz Cirkvi. Keď však milujeme svoj život, nie je nám ľahostajná naša duša, spása, robíme oveľa viac, ako je príkaz. Vieme, že takouto činnosťou narastá radosť v duchovnom živote. Vieme sa viac tešiť z duchovného dobra a skôr dokážeme zvíťaziť nad zlom, hriechom. To je pre dušu akoby svetlo. Kto zažije také svetlo, vie si ho vážiť, chrániť a aj s inými sa podeliť. Skúsme sa poučiť z poviedky "Potom sa im otvorili oči duše". Zo siedmich detí mal otec šesť nevidomých. Keď rástli, stávalo sa, že otec zveroval nevidomých synov na siedmeho, čo mal zrak v poriadku. Matku už nemali. Vodieval svojich bratov, rozprával im čo vidí. Cez deň slnko, kvety, zelenú trávu, modrú oblohu a v noci hviezdy a mesiac. Bratia začali na brata mať zlosť, hnevali sa naň až ho začali nenávidieť. Neverili mu, že on niečo vidí a oni nie. Častejšie mu začali vraviť: - „Neveríme ti!“ Jedného dňa sa rozšírila správa, že do toho kraja prišiel jasnovidca. Otec zveril nevidiacich synov na vidiaceho brata a odišiel prosiť pomoc pre synov. Povedal mu pri rozlúčke: - „Dávaj na seba pozor, aby ľudia nepovedali, že iba slepcov som splodil.“ Keď sa otec dlhšie nevracal, bratia začali útočiť na vidiaceho brata. V zlosti sa dohodli, že mu vypichnú jeho oči. Vrhli sa na brata a kričali: - „Teraz priznaj, že nás klameš, že si nás mal na posmách, keď si rozprával, čo vidíš? Pravda nie je svetlo na svete, iba tma.“ Darmo ich prosil, žobronil, bratia sa nedali uprosiť. Vypichli bratovi oči. Slzy mu stekali zmiešané s krvou dolu zúboženú tvárou, ale pritom stále volal: - „Aj tak vidím! Kto raz uvidel svetlo a nosí ho v sebe, ten je vždy synom svetla a nikto mu ho nevyhasí.“ A tak si najmladší z bratov zachoval v srdci pevné presvedčenie o svetle, kým sa nevrátil otec a neprinesie liek od jasnovidca. Zhnusil sa otec, keď videl, že aj najmladší syn je slepý. Syn ho potešoval a presviedčal, že aj tak vidí v sebe svetlo. Otec vtedy povedal: - „Buď pozhnaný, syn môj, teraz aj tvoji bratia budú vidieť. Presvedčia sa, že si mal pravdu, čo si im rozprával a hádam oľutujú svoj strašný čin.“ Potom prišli po jednom zahanbení a zhrození bratia z toho čo urobili. Otec im po jednom odovzdal lietk a im sa otvorili oči. A to nielen oči tela, ale i duše, spoznali svoj hriech a plný ľútosti odprosili otca a brata za svoj hriech. Náš telesný zrak vďaka Bohu je dobrý. Využime túto pôstnu dobu na to, aby sme tu v chráme, kde sa začal náš duchovný život krstom, sme čerpali nových milostí. Milujme svätú omšu. Prichádzajme do kostola včas a zbožne prežívajme každú jej časť. Vyvarujme sa, aby nám omše boli neplatné. Učme sa jeden od druhého zbožnosti. Často si pripomínajme deň svojho krstu a v úcte majme miesto, kde sme boli pokrstení, aby sme raz videli Boha z tváre do tváre. Preč zo strachom z večného života. Krst je pre nás "mys nádeje večného života". Tak pocítíme nie Kristov korbáč, ale jeho žehnanie.

Štvrtá pôstna nedeľa pôstna nedeľa

Pôst a utrpenie. Obrázok k článku V pôstnom období sústredene sledujeme osobu Pána Ježiša Krista, ktorý je základom našej viery, ako pravý Boh a pravý človek. Robíme tak aj inokedy po celý rok, ale pôstne obdobie je mimoriadne v tom, že si v ňom pripomíname vyvrcholenie Ježišovho života v dejinách spásy. Ježišovom živote sa líši dokonanie diela spásy, ktorú Kristus pre nás vydobyl a a zavŕšil na golgotskom kríži a vo vzkriesení. Pre nás, ktorí sme obohatení darom viery, sú tieto udalosti dôkazom Božej lásky aj dôkazom Božej pomoci a sily. Veď Ježišovi Kristovi sa nebo spojilo so zemou, večnosť prenikla do časnosti, boží svet stúpil do nášho ľudského sveta. strednou témou pôstu je utrpenie. Je to jeden z najťažších problémov nášho života. Odkedy sa zavrela brána raja za hriešnym človekom, odvtedy chodíme po trnistých cestách utrpenia a vláčime so sebou ťažké jarmo, ktoré spočíva na

našich pleciach, na pleciach Adamových potomkov. Niet osoby, niet pokolenia, iet krajiny ani spoločenskej triedy, ktorá by vedela zavrieť dvere red utrpením. Utrpenie vnikne tak do drevenej chalupy, ako aj do murovaného paláca. Utrpenie si nájde domov v primitívnych národoch, ale s trpením si nevie rady ani najvyspelejšia veda a technika. Z úst miliónov ľudí počuť zúfale výkriky: prečo toľko trpím? trpenia môžu byť rôzne. Vonkajšie i vnútorné. Pán Ježiš oznamoval sám na sebe tieto utrpenia. To vonkajšie spočívalo v rôznych strádaniach pre kráľovstvo Božie, keď nemal ani kde hlavu skloniť. Židia o chceli niekoľkokrát kameňovať, chceli ho chytiť v reči a udať rímskej vrchnosti. žalovali na neho pred Pilátom, že búri ľud. Ešte horšie bolo vnútorné utrpenie, ktoré odchádzalo z hriešnych ľudských srdiec. trpenie bude vždy na zemi. Akokoľvek pokročí veda a technika, koľkokoľvek sa snažíme urobiť život znesiteľnejším rôznymi oficiálnymi zákonmi, bieda, choroba, utrpenie a plač vždy zostanú. ké je teda právne kresťanské chápanie utrpenia? Odpoveď nachádzame v biblickom príbehu Šimona z Cyrény. Tento Šimon, jednoduchý roľník, sa vracia z poľa domov. Na ceste stretáva Ježiša, ktorý je odsúdený na smrť s krížom na pleciach. Už ho nevládze niesť ďalej. Vojaci chytia Šimona a rozkážu mu niesť kríž. Šimon sa zapiera a snaží sa zutekať. Nič nepomáha vojaci ho prinútiť niesť kríž. A tak Šimon prijíma kríž. Keď i ho položil na plecia, už neprotirečil, niesol ho bez reptania. Nehľadal kríž, ale keď ho stretol, bol ochotný niesť túto archu. máme teda vyhľadávať utrpenie, alebo máme radšej zutekať pred tým? Nevyhľadávejme utrpenia! Ale ak Boh uzná za dobré, aby nás zasiahla rana, potom sa nemáme búriť. Majme na pamäti, že trpenie nie je najväčším nešťastím. Najväčším nešťastím trpení je zlomený duch. Nie smútok je najtmavšou bolesťou, ale duch oslepený v samote smútku. Vždy bolo údelom človeka trpieť jeho údelom aj zostane. dôležité je, aby sme sa v utrpení nestratili, aby sme sa pod ním nezlomili, ale naopak, by sme trpenie využili ako rebrík na dosiahnutie nebeských výšin. Tomu a však môžeme naučiť len pod krížom Kristovým. Ani on nevyhľadával utrpenie, ale keď prišlo, nezutekal pred ním. Aj on a modlil, aby ho utrpenie obišlo, ale jeho modlitba bola podriadená vôli nebeského Otca. Aj on bol ranený, ale jeho rany boli znakom lásky. Aj on niesol kríž, ale cesta jeho kríža bola cestou triumfu. Aj on zomrel, ale jeho smrť bola víťazstvom nad smrťou. Pred krížom sa nedá skryť, lebo nám hriešnym ľuďom je súdené trpieť. Každý musí prejsť svojim údelom utrpenia. Rozdiel je len v tom, že, keď nás navštívi utrpenie, jeden ho znáša so zaťatými päsťami s tvárou poznačenou hnevom, a druhý znáša utrpenie s očami upretými na Krista, nezlomený s víťazným duchom.

Piata pôstna nedeľa pôstna nedeľa

Najjužnejší bod Afriky sa do doby, než ho oboplával Vasco di Gama, nazýval Cabo tormentoso - mys múk, pretože takmer každá loď tu stroskotala. Až odvážny portugalský moreplavec odstránil hrôzu mysu tým, že ho oboplával a otvoril tým cestu do Indie. Od tej doby sa mys hrôz nazýva Mysom dobrej nádeje. Mnohí kresťania plnia si svoje povinnosti kresťana zo strachu. Boja sa smrti, trestov za svoje hriechy, boja sa dokonca Boha. Pritom strach nielenže nepomáha, ale spôsobuje, že svojej duši nevenujú takú pozornosť, akú by mali. V tejto pôstnej dobe sám Pán Ježiš prichádza v dnešnom evanjeliu medzi nás, aby sme zažili a poznali viac radosti vo svojom živote, aby naša myšlienka na náš krst, stala sa každému z nás "Mysom dobrej nádeje". Evanjelista Ján napísal: **„Keď bol cez veľkonočné sviatky v Jeruzaleme, mnohí uverili v jeho meno, lebo videli znamenia, ktoré robil“ (Jn 2,23).** Uprostred Veľkého pôstu čítame ako Pán Ježiš vyčistil chrám v Jeruzaleme. **„V chráme našiel predavačov dobytky a holubov i peňazomencov, čo tam sedeli. Urobil si z povrázok bič a**

všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce a dobytok“ (Jn 2,14-15). Ježiš vážne sa rozhorlil za dom svojho Otca. Je pravdou, že Židia mali iné správanie vo svojom chráme, ako my dnes. K nábožnosti a viere židov patrili rôzne druhý obetí. Zákony o obetách nájdeme vo všetkých Mojžišových knihách. Boli to obety zápalné, obety pokojné, obety za hriechy a iné. Dar na obetu sa vyberal z čistých zvierat a vtákov (por. Gn 8,20). Mohli to byť býček, cap, ovca, holubica alebo holub (por. Gn 15,9), ale nikdy nie ťava ale somár (por. Ex 13,13). Židia mali zoznam čistých a nečistých zvierat. Za nečisté sa považovali najmä tie, čo sa živili mäsom a krvou svojich obetí, šelmy, dravci, ale aj ryby bez šupín, ale i hady. Konali sa teda krvavé obety, keď čisté zvieratá zabíjali a na oltároch časť z nich spálili, časť zostávala obetujúcim, ktorí po prinesení obety si z nich pripravovali pokrm a časť zostávala kňazom a chrámu. Nekrvavé obety boli tie, čo dopestovali v pote svojej tváre, najmä kuchynské veci, obilie, olej či víno. V chráme sa denne prinášali obety podľa predpisu ráno i večer. Väčšie obety boli na výročné sviatky. Prinášali sa prvotiny, ale aj pri určitých príležitostiach, ako bola obriezka, očista a podobne. Pre tieto príležitosti bolo potrebné viac zo spomínaných zvierat. Stalo sa zvykom pri chráme, že začal prekvitať obchod. Obetujúci si veci na obety tam kúpili a nemuseli ich z ďaleka prinášať. Tak sa rozmohol aj zvyk našich zmenárni. Prichádzali Židia aj z cudziny a tak potrebovali zameniť svoje peniaze. Prečo sa Pán Ježiš spravodlivým hnevom vzplanul bolo to, že obchod sa z priľahlých miest rozšíril až do chrámu a to nielenže narušovalo prinášanie obiet, rušilo krikom a vravou, ale potláčala sa nábožnosť. Aktuálnosť Ježišových slov je dnes rovnako v tom, že hoci my dnes neprinášame priamo obety, ktoré by sme museli si zakúpiť, ale je potrebné v chráme sa správať nielen dôstojne, nábožne navonok, ale aj naše myšlienky majú byť primerané prinášanej obete. Nejedná sa o nechcenú roztržitosť, ale vedomú, chcenú, vyvolanú. Pri prijatí sviatosti krstu, sme na seba prijali povinnosť „v nedeľu a prikázaný sviatok, zúčastniť sa na celej svätej omši“. Teda celej omši v určené dni, to je každá nedeľa, deň spomienky na zmŕtvychvstanie Pána Ježiša a ešte desať vo svete, u nás deväť dní v roku, keď pripadnú na pracovný deň. Účasť je podmienená tým, že veriaci je prítomný v kostole. Keď nie je prítomný a omšu sleduje v rozhlase alebo televízií, vtedy mu omša keď je zdravý a nič mu nebráni účasť na omši, neplatí. Rovnako nie je účastný ten, kto nemá kontakt s kňazom. Napríklad je pri kostole, ale nepočuje či nechce počuť. To sú prípady, že ide do kostola a zámerne zostáva mimo kostola, rozpráva sa, nemá kontakt s kňazom cez odpovede, spev, myšlienky. Taký vie, že omša nielenže je mu neplatná, ale dopúšťa sa viacerých iných hriechov. A to klamu a podvodu. Robí dojem, že bol na omši a v skutočnosti nebol. Ďalej dopúšťa sa urážky Boha, pácha hriech, že zvádza iných na hriech. Vieme, čo povedal Pán Ježiš na adresu tých čo dávajú pohoršenie: **„Beda človekovi, skrze ktorého pohoršenie prichádza“ (Mt 18,7).** Taký dáva zlý príklad a keď to robí zámerne, môže to byť až otvorený boj proti Bohu, hriech bezbožníctva. Takým je to mementom, aby radšej nerobili cestu smerom ku kostolu. Rovnako omša neplatí tomu, kto nevenuje pozornosť pri omši. Môže byť účastný, ale vyrušuje vedomo a dobrovoľne iných svojím správaním, slovami, gestami, a môže to byť kdekoľvek v kostole, na chóre, predsieni či sakristii. Je povinnosťou rodičov, aby vychovávali a viedli svoje deti v tomto duchu. Je to vec cti a kresťanskej hrdosti, že tí čo užívajú svoj rozum a slobodnú vôľu, že sa takto nesprávajú v kostole. Rovnako je potrebné si uvedomiť, že zaväzuje účasť na celej svätej omši. Od prežehnania do prežehnania. Kto bez vážnej príčiny toto nezadrží, je povinný v ten deň zúčastniť sa znova celej svätej omši. Omša je neplatná tomu, kto zámerne prichádza na omšu neskoro a prípadne bez vážnej príčiny odchádza skôr ako po záverečnom požehnaní. Je to vážne memento. To nie je vec len kňaza, že v tom duchu to pripomína, ale vec kresťanského svedomia a cti. Ježiš dnes pri týchto slovách nám pripomína, že ho stravuje horlivosť za jeho dom modlitby. Nik by nemal

brať na ľahkú váhu tieto slová z evanjelia. Účasť na omši nás, čo sme prijali krst zaväzuje od siedmeho roku života. Výnimkou sú dôvody, ktoré ospravedlňujú, ako je choroba, ale aj tých čo sú priamo pri chorom dieťati, ale nie obaja manželia. Tiež vzdialenosť, keď sa jedná o štyri kilometre a viac ísť peši, alebo cesta by trvala dlhšie ako hodinu. Výnimkou je práca v takých podmienkach, že sa práca nemôže prerušiť. Keď si niekto berie prácu v nedeľu a v prikázaný sviatok, aby viac zarobil, pácha hriech. Je tu memento pre podnikateľov, aby v nedeľu dovolili zamestnancom účasť na omši a taktiež na zasvätení dňa od práce. Pre iné príčiny cirkev dáva možnosť zúčastniť sa na omši v sobotu večer s platnosťou za nedeľu. Len pozor, ak niekto si túto omšu vyberá z vypočítavosti, nie je to správne. On chodí každú nedeľu za športom, turistikou, svojimi záľubami a koníčkami, treba, aby si uvedomil hodnotu nedeľnej omše a nedele ako dňa odpočinku. Uvedomujeme si, že naše **“telo je chrámom Ducha Svätého”** (1Kor 6,19). A nesieme plnú zodpovednosť za stav svojej duše. Hriech ničí tento chrám. Naše kostoly sú vizitkou ľudí a kňaza, ktorý bývajú v tej obci či časti mesta. Je správne, že o chrám sa staráme. Nie iba po stránke hmotnej, že naše kostoly sú opravené, čisté, a že sa v nich cítime príjemne. Je správne, že sa staráme aj o stav svojej duše. Stáva sa dobrým zvykom, že každomesačný penitent, ten čo každý mesiac pristupuje ku sviatosti zmierenia, prichádza nie v čase návalu okolo prvého piatku, ale v deň svojho krstu, alebo v čase čo najbližšom. Okrem toho, má vo veľkej úcte nielen deň svojho príchodu na svet, deň narodením, ale aj deň, keď bol pokrstený. Na tento deň sa mnohí zvlášť pripravujú duchovne. Mnohí si konajú v tom čase deväťdňovú pobožnosť, iní aspoň tri dni zintenzívnených modlitieb. Táto činnosť nie je príkaz Cirkvi. Keď však milujeme svoj život, nie je nám ľahostajná naša duša, spása, robíme oveľa viac, ako je príkaz. Vieme, že takouto činnosťou narastá radosť v duchovnom živote. Vieme sa viac tešiť z duchovného dobra a skôr dokážeme zvíťaziť nad zlom, hriechom. To je pre dušu akoby svetlo. Kto zažije také svetlo, vie si ho vážiť, chrániť a aj s inými sa podeliť.

Skúsme sa poučiť z poviedky “Potom sa im otvorili oči duše”. Zo siedmich detí mal otec šesť nevidomých. Keď rástli, stávalo sa, že otec zveroval nevidomých synov na siedmeho, čo mal zrak v poriadku. Matku už nemali. Vodieval svojich bratov, rozprával im čo vidí. Cez deň slnko, kvety, zelenú trávu, modrú oblohu a v noci hviezdy a mesiac. Bratia začali na brata mať zlosť, hnevali sa naň až ho začali nenávidieť. Neverili mu, že on niečo vidí a oni nie. Častejšie mu začali vraviť: -„Neveríme ti!“ Jedného dňa sa rozšírila správa, že do toho kraja prišiel jasnovidec. Otec zveril nevidiacich synov na vidiaceho brata a odišiel prosiť pomoc pre synov. Povedal mu pri rozlúčke: -„Dávaj na seba pozor, aby ľudia nepovedali, že iba slepcov som splodil.“ Keď sa otec dlhšie nevracal, bratia začali útočiť na vidiaceho brata. V zlosti sa dohodli, že mu vypichnú jeho oči. Vrhli sa na brata a kričali: -„Teraz priznaj, že nás klameš, že si nás mal na posmech, keď si rozprával, čo vidíš? Pravda nie je svetlo na svete, iba tma.“ Darmo ich prosil, žobronil, bratia sa nedali uprosiť. Vypichli bratovi oči. Slzy mu stekali zmiešané s krvou dolu zuboženú tvárou, ale pritom stále volal: -„Aj tak vidím! Kto raz uvidel svetlo a nosí ho v sebe, ten je vždy synom svetla a nikto mu ho nevyhasí.“ A tak si najmladší z bratov zachoval v srdci pevné presvedčenie o svetle, kým sa nevrátil otec a neprinesie liek od jasnovidca. Zhnusil sa otec, keď videl, že aj najmladší syn je slepý. Syn ho potešoval a presviedčal, že aj tak vidí v sebe svetlo. Otec vtedy povedal: -„Buď požehnaný, syn môj, teraz aj tvoji bratia budú vidieť. Presvedčia sa, že si mal pravdu, čo si im rozprával a hádam oľutujú svoj strašný čin.“ Potom prišli po jednom zahanbení a zhrození bratia z toho čo urobili. Otec im po jednom odovzdal liek a im sa otvorili oči. A to nielen oči tela, ale i duše, spoznali svoj hriech a plný ľútosti odprosili otca a brata za svoj hriech. Náš telesný zrak vďaka Bohu je dobrý. Využime túto pôstnu dobu na to, aby sme tu v chráme, kde sa začal náš

duchovný život krstom, sme čerpali nových milostí. Milujme svätú omšu. Prichádzajme do kostola včas a zbožne prežívajme každú jej časť. Vyvarujme sa, aby nám omše boli neplatné. Učme sa jeden od druhého zbožnosti. Často si pripomínajme deň svojho krstu a v úcte majme miesto, kde sme boli pokrstení, aby sme raz videli Boha z tváre do tváre. Preč zo strachom z večného života. Krst je pre nás "mys nádeje večného života". Tak pocítíme nie Kristov korbáč, ale jeho žehnanie.

Kvetná nedeľa

Zostaň so mnou, Pane, lebo potrebujem Tvoju prítomnosť, aby som na Teba nezabudol. Ty dobre vieš, ako ľahko Ťa opustím.

Zostaň so mnou, Pane, lebo som slabý a potrebujem Tvoju silu, aby som neupadal tak často.

Zostaň so mnou, Pane, lebo Ty si môj život a bez Teba mi chýba horlivosť.

Zostaň so mnou, Pane, lebo Ty si moje svetlo a bez Teba sa topím v tmách.

Zostaň so mnou, Pane a ukáž mi svoju vôľu.

Zostaň so mnou, Pane, aby som počul Tvoj hlas a nasledoval Ťa.

Zostaň so mnou, Pane, lebo veľmi túžim milovať Ťa a zostať v Tvojej spoločnosti.

Zostaň so mnou, Pane, ak chceš, aby som Ti zostal verný.

Zostaň so mnou, Ježišu, lebo v tejto noci života Ťa veľmi potrebujem.

Daj, aby som Ťa poznal, ako Tvoji učeníci pri lámaní chleba, aby eucharistické spoločenstvo bolo pre mňa svetlom, ktoré rozptyľuje temnoty silou, ktorá ma podopiera a jedinou radosťou môjho srdca. Žiadam si dar Tvojej prítomnosti.

Zostaň so mnou, Pane, len Teba jediného hľadám, Tvoju lásku, milosť, vôľu, srdce, Tvojho Ducha, lebo Ťa milujem a nežiadam za to inú odmenu, než aby som Ťa miloval ešte viac. Láskou pevnou, praktickou, z celého srdca tu na zemi a ešte dokonalejšie po celú večnosť.

Veľkonočné trojdnie

Zelený štvrtok

Poľsko bojuje so silami temnoty. Aspoň takto opisujú situáciu tamojšie médiá. Poliáci zverejnili zaujímavú štatistiku o tom, že sa počet poľských exorcistov za posledné roky radikálne zvýšil. Zisťovali sme, prečo.

„Rôzne asi nejako si väčšina ľudí predstavuje pravý kresťanský exorcizmus. Vyháňanie diabla je vraj len málokedy takéto dramatické. Rotujúce hlavy a nadprirodzené javy...často len výplodom filmárov a fantázie.

„Sú to všetko len fantastické predstavy, ktoré nemajú nič s pravým exorcizmom. Urobila sa z neho jednoducho móda. „To ale spôsobuje, že mnohí ľudia exorcistov vraj hľadávajú. Dokonca, aj keď ich nepotrebujú.“

Jeden z exorcistov Poľska spomína: „Jedného dňa sem prišla hľadať pomoc pani zo Sydney. Pricestovala do Poľska len kvôli tomu, aby ho našla. Samozrejme, v tomto prípade exorcista ani potrebný nebol. U nás na Slovensku máme iba niekoľko exorcistov. Poväčšine totiž ich funkciu vykonávajú samotní biskupi.“ Jozef Kováčik, hovorca KBS: „Principiálne exorcistom katolíckej cirkvi je biskup alebo kňaz, ktorý je osobitne biskupom poverený. Väčšinou tieto informácie sa nezverejňujú.“ Vraj exorcisti plnia hlavne psychologickú úlohu. „Jeden hovorí, že sme tu preto, aby ľuďom bolo lepšie a keď majú hocikaké problémy, pomáhame im ich riešiť. Samozrejme, ľudia môžu ísť za kým chcú. Ale pre nich je práve toto výhodné, pretože ľahko dostanú rozhrešenie.“ Na exorcizmus majú ľudia rôzne názory. Anketa hovorí: Opýtaná 1: „Je to len výmysel. Ja v satana neverím.“ Opýtaný 2: „Ak to pomáha iným ľuďom, nech ich je pokojne aj viac.“ Opýtaná 3: „Mali by pomáhať tým ľuďom, ktorí upadajú v takú formu extázy

Slávenie utrpenia a smrti Pána

Veľký piatok

Nič mi nepomôžu svetské radosti ani kráľovstvá tohto sveta. Pre mňa je výhodnejšie zomrieť v Kristovi Ježišovi ako vládnuť nad končinami zeme. Hľadám toho, ktorý za nás zomrel; chcem toho, ktorý pre nás vstal z mŕtvych. Už sa blíži chvíľa môjho narodenia. Odpušzte mi, bratia! Nezabráňte mi žiť, nechcete, aby som zomrel. Túžim byť Boží, nevydávajte ma svetu, ani ma nezvádzajte hmotou. Nechajte ma vnímať čisté svetlo. Keď sa ta dostanem, budem človekom. Dovoľte mi nasledovať utrpenie môjho Boha. Kto má jeho v sebe, pochopí, čo chcem, a zľutuje sa nado mnou, lebo vie, čo ma zvierá. (sv. Ignác)

Ak si niekto položí poctivo otázku, či by bol ochotný vymazať z prežitého života prežívanie zafarbené utrpením, potom by asi odpovedal záporne. Množstvo utrpenia nebolo pre neho nenaplnením. Naopak, v utrpení dozrel, ním vyrástol, utrpenie mu dalo viac, než akýkoľvek iný úspech. (V. E. Frankl)

Veľkonočné obdobie

Veľkonočná nedeľa

Na veľkonočnú vigíliu

Ty, Kriste, náš najmilší spasiteľ, zažihaj naše lampy, aby ustavične svietili v tvojom chráme a dostávali večné svetlo od teba, večného svetla, aby boli presvietené naše tmy a temnoty sveta od nás ušli.

Môj Ježišu, daruj, prosím, mojej lampe toľko svojho svetla, aby sa mi v jej svetle zjavila tá svätýňa svätých, v ktorej prebývaš ty, večný Veľkňaz večných časov, a vstupuješ do nej cez stĺporadie svojho veľkého chrámu, aby som tam ustavične iba teba videl, na teba hľadel a po tebe túžil. Aby som láskou hľadel iba na teba a aby moja lampa stále svietila a horela pred tebou. (sv. Kolumbán)

Tešte sa, pretože Vaše trápenie je v zhode s Božím úmyslom. Ak sa prirodzenosť vzpiera a nárokuje si svoje práva, taký je stav človeka pútnika. Ak sa človek ukradomky a nenápadne

vzpiera bolesti a trápeniu a celkom prirodzene sa mu snaží uniknúť, je to preto, lebo bol stvorený, aby bol šťastný. Kríže sú totiž dôsledkom hriechu. Kým sme na tomto svete, vždy budeme pociťovať prirodzený odpor voči utrpeniu. Všade nás budú sprevádzať tieto okovy. Budme si teda istá, že hoci vrcholom svojej duše túžime po kríži a z toho dôvodu ho aj objímame a z lásky k Bohu sa mu podrobujeme, neprestaneme v nižšej časti duše pociťovať protesty našej prirodzenosti, ktorá nechce trpieť. Veď kto viac miloval kríž než náš božský Majster? A predsa, aj jeho presvätá ľudská prirodzenosť sa pri jeho dobrovoľne podstúpenom smrteľnom zápase modlila, aby, ak je to možné, bol od neho tento kalich odňatý.

Veľkonočná nedeľa

Na omšu vo dne

Vychádza svetlo spravodlivému a radosť tým, čo majú srdcia úprimné (Ž 97,11).

Spasiteľ sa preto pre nás narodil, preto bol ukrižovaný a preto za nás zomrel, aby svojou smrťou prekazil našu smrť. Keď doniesli strapeč jeho tela a ona lis kríža a keď ho vytlačili, začal z neho tiecť mušť božstva. Preto prišiel Duch Svätý prichystať preň nádoby srdc, aby sa postáčalo nové víno do nových sudov. Najprv však bolo treba vyčistiť srdcia, aby sa do nich naliate víno nepokazilo a neporušilo. Potom ich bolo treba pozbíjať, aby z nich nevyteklo. Bolo ich treba vyčistiť od hriešnej radosti a pozbíjať proti márnej radosti. Dobro predsa nemohlo prísť skôr, kým neustúpi zlo. Hriešna radosť môže totiž nakaziť a márna radosť porozlievať. Hriešna radosť vnáša stuchlinu do nádoby a márna radosť robí v nej diery. Hriešna radosť, to je láska k hriechu a márna radosť láska k pominateľnosti. Vyhod' teda zlo, aby sa ti mohlo dostať dobra. Vylej trpkosť, aby ťa mohla naplniť sladkosť.

Na omšu vo Veľkonočný pondelok

Spasiteľ sa preto pre nás narodil, preto bol ukrižovaný a preto za nás zomrel, aby svojou smrťou prekazil našu smrť. Keď doniesli strapeč jeho tela až na lis kríža a keď ho vytlačili, začal z neho tiecť mušť božstva. Preto prišiel Duch Svätý prichystať preň nádoby srdc, aby sa postáčalo nové víno do nových sudov. Najprv však bolo treba vyčistiť srdcia, aby sa do nich naliate víno nepokazilo a neporušilo. Potom ich bolo treba pozbíjať, aby z nich nevyteklo. Bolo ich treba vyčistiť od hriešnej radosti a pozbíjať proti márnej radosti. Dobro predsa nemohlo prísť skôr, kým neustúpi zlo. Hriešna radosť môže totiž nakaziť a márna radosť porozlievať. Hriešna radosť vnáša stuchlinu do nádoby a márna radosť robí v nej diery. Hriešna radosť, to je láska k hriechu a márna radosť láska k pominateľnosti. Vyhod' teda zlo, aby sa ti mohlo dostať dobra. Vylej trpkosť, aby ťa mohla naplniť sladkosť.

Druhá veľkonočná nedeľa

„Božieho Milosrdenstva“

„Večný Otče, obetujem Ti telo a krv, dušu i božstvo Tvojho najmilšieho Syna a nášho Pána Ježiša Krista, na odčinenie našich hriechov i hriechov celého sveta. Pre jeho bolestné umučenie, maj milosrdenstvo s nami i s celým svetom. Svätý Bože, Svätý Mocný, Svätý Nesmrteľný, zmiluj sa nad nami i nad celým svetom.“

(Sv. Faustyna Kowalská: Denník)

Ježiš povedal Sestre Faustíne: „Žiadam ... skutky milosrdenstva, ktoré majú vyplývať z lásky ku mne. Milosrdenstvo máš svojim blíznym preukazovať vždy a všade, nemôžeš sa tomu vyhýbať, ani sa vyhovárať, ani sa od toho oslobodiť. Milosrdenstvo svojim blíznym môžeš prejavovať trojakým spôsobom: po prvé - skutkom, po druhé - slovom, po tretie - modlitbou. V týchto troch stupňoch je obsiahnutá plnosť milosrdenstva a je nepochybným dôkazom lásky ku mne. Takto duša oslavuje moje milosrdenstvo a vzdáva mu česť.“

(Den. 742)

„Ak duša nekoná milosrdenstvo akýmkoľvek spôsobom, nedosiahne moje milosrdenstvo v súdny deň. Ó, keby si duše vedeli zhromažďovať večné poklady, neboli by súdené, môj súd by predišli milosrdenstvom.“

(Den. 1317)

Tretia veľkonočná nedeľa

„O božom zjavení, PS.

Pane, ďakujem ti, že si ma stvoril! Pane, ďakujem ti, že si ma vykúpil! Pane, ďakujem ti, že si mi dal vieru! Pane, ďakujem ti, že si sa mi daroval! Pane, ďakujem ti, že si ma vypočul! Pane, ďakujem ti, že si ma vyslyšal! Pane, ďakujem ti, že zostávaš s nami! Navždy, lebo ty si Láska!

Na začiatku si povieme niečo o samotnom názve týchto úžasných myšlienok, ktoré nám prostredníctvom svätopiscov tlmočil sám Pán Boh. Biblia - toto slovo, ktorým sa označuje zbierka Bohom inšpirovaných spisov, pochádza z gréčtiny. Vo svojej latinskej forme prešlo takmer do všetkých rečí. Na označenie Biblie sa používa aj výraz „Sväté písmo“, ktorým sa poukazuje na to, že všetky knihy Biblie boli napísané z vnuknutia Ducha Svätého, a že písomne podávajú Božie zjavenie a Božie slovo, ktoré sa neporušene zachovalo aj v Tradícii.

Rozdelenie Biblia sa rozdeľuje na dve veľké zbierky, označené v slovenčine Výrazom: „Starý zákon“ a „Nový zákon“. V iných rečiach sa používa dôslednejšie názov - „Starý a Nový testament“ alebo „Starý a Nový zákon.“ Tento názov má svoj podklad už u apoštola Pavla. V týchto knihách sa opisujú obe fázy dejín spásy. Starý zákon sa začína stvorením a vyvrcholí Knihou machabejských. V knihách Novej zmluvy sa hovorí o splnení Božieho plánu spásy novou, definitívnou a večnou zmluvou Boha s celým ľudstvom, ktorou uzavrel sám Boží Syn Ježiš Kristus vo svojej krvi 3 na spásu všetkých ľudí.

Z toho vyplýva, že Pán Boh, ktorý inšpiroval knihy obidvoch Zákonov a je ich pôvodcom, vo svojej múdrosti zariadil, že sa Nový zákon od zvestovania po Zjavenie, čiže apokalypsu.

Predovšetkým sa zdôrazňuje, že biblické spisy sú Božieho pôvodu, lebo boli napísané z vnuknutia Ducha Svätého. Božie autorstvo spočíva v tom, že Boh použil pri písaní biblických textov ľudských autorov tak, aby pod jeho priamym vplyvom napísali všetko to a len to, čo chcel on. Tento účinný Boží zásah pôsobí v oblasti rozumu a slobodnej vôle ľudského autora ako svetlo a sila. Pritom je však ľudský spisovateľ opravdivým autorom, lebo v plnej miere požíva pri písaní svoj rozum a slobodnú vôľu, svoju kultúru, reč.

Dôsledkom biblickej inšpirácie, Božieho pôvodu biblických spisov a Božieho zjavenia, je neomylnosť Svätého písma...

Štvrtá veľkonočná nedeľa (Jn10,10)

Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s nim večerať a on so mnou, (porov. Zjv.3,21). Ježiš vstúpil do tvojho života a prevzal jeho riadenie. Poďakuj mu za to. A priprav sa na boj. Diabol ťa napadne už o chvíľu alebo ráno po prebudení a bude ťa presviedčať, že to sú len myšlienky, pocity, že sa nič nestalo, že si stále rovnaký. Ale to nie je pravda. Ježiš uskutočnil to, čo slúbil a je v tvojom srdci. A začína v hojnej miere v tebe rozvíjať nový život. Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie, (Jn10,10).

Vrátil som sa domov, moja manželka práve prestierala stôl k večeri, chytil som ju za ruku a povedal som jej: - Musíme sa porozprávať.- Sadla si a začala pokojne jesť. Uvidel som bolesť v jej očiach. Ponáhľal som sa a nevedel som, čo povedať. No musel som jej oznámiť, o čom som už dlho premýšľal. Chcem sa rozvieť, - začal som pokojne. Zdalo sa mi, že moje slová ju nerozčúlili, namiesto toho sa ma mätko opýtala: -Prečo? Vykrútil som sa a neodpovedal jej, čo ju nahnevalo. Moje srdce teraz patrilo Džejn. Neľúbil som viac svoju ženu. Iba som ju ľutoval! Nasledujúci deň som sa vrátil domov veľmi neskoro a videl som ju, ako niečo píše za stolom. Nevečeral som, iba som si ľahol do postele a hneď som aj zaspal, pretože som bol unavený po bohatom dni s Džejn. Ráno mi oznámila svoje podmienky rozvodu. Nič odo mňa nechcela, iba ma prosila o jeden mesiac odkladu nášho rozvodu. Prosila ma, aby sme sa za tento jeden mesiac snažili zo všetkých síl žiť maximálne normálnym životom. Uviedla veľmi jednoduché príčiny. Náš syn mal o mesiac skúšky a ona nechcela narušiť jeho prípravu naším rozvodovým procesom. Mne to vyhovovalo. No mala ešte jednu prosbu. Prosila ma, aby som si spomenul na začiatok nášho rodinného spolunažívania, ako som ju niesol na rukách do izby ako v deň našej svadby. Prosila ma, aby som ju každé ráno počas tohto mesiaca nosil na rukách z našej spálne k vchodovým dverám. Pomyslel som si, že sa zbláznila. Len preto, aby som urobil naše posledné spoločné dni znesiteľnými, prijal som jej zvláštnu požiadavku. Medzi nami nebolo blízkosti a intímnosti, čo ešte viac zdôrazňovalo moje rozhodnutie rozvieť sa. Preto, keď som ju niesol v prvý deň, vyzerali sme veľmi nešikovne. Náš syn so smiechom tleskal: -Oco nesie mamu na rukách. Jeho slová ma pichli. Zo spálne do obývačky, potom k dverám, išiel som viac ako desať metrov držiac ženu na rukách. Zatvorila oči a povedala mätko: -Nehovor nášmu synovi o rozvode. Prikývol som a cítil som, ako sa ma to na chvíľu dotklo. Pustil som ju pri dverách a ona vyšla von smerom na autobusovú zastávku, aby odišla do práce. Ja som odišiel do kancelárie. Moment, keď otec vynáša na rukách jeho matku, sa stal základnou súčasťou jeho života. Moja manželka kývla rukou na syna, aby podišiel bližšie a silno ho objala. Otočil som sa. Báľ som sa, že si to rozmyslím v túto poslednú minútu. Potom som ju vzal na ruky, keď som šiel zo spálne cez obývačku do predsieni. Jej ruka obvinula moju šiju mätko a prirodzene. Držal som jej telo pevne a blízko, tak isto, ako v deň našej svadby. Ale jej oveľa menšia váha ma znepokojila. V posledný deň, keď som ju držal na rukách, zmeravel som. Syn odišiel do školy. A ja som ju ešte stále silno držal. Povedal som jej, že som si nevšímal, že v našom vzťahu jednoducho chýbala blízkosť. Odišiel som do kancelárie, a tak rýchlo som vyskočil z auta, že som ani nezatvoril dvere. Báľ som sa, že čokoľvek, čo ma zdrží, donúti ma rozmyslieť si to, čo som práve chcel urobiť. Vyšiel som po schodoch. Džejn otvorila dvere a ja som jej povedal: - Prepáč, Džejn, nechcem sa rozvádzať. Džejn sa akoby zrazu prebudila zo sna. Dala mi facku, potom zabuchla dvere a rozplakala sa. Zišiel som dole a odišiel autom preč. V kvetinárstve, po ceste domov, som objednal kyticu kvetov pre moju ženu. Predavačka sa ma opýtala, čo má napísať na kartičku. Usmial som sa a povedal jej: -Budem ťa vynášať na rukách každé

ráno, kým nás smrť nerozdelí!!! V ten večer som odišiel domov s kvetmi v rukách a s úsmevom na mojej tvári, vyletel som po schodoch a našiel som svoju manželku v posteli - mŕtvu. Moja manželka bojovala počas mnohých mesiacov s rakovinou, no ja som bol tak zaujatý Džejn, že som si to ani len nevšimol. Vedela, že skoro umrie a chcela ma uchrániť od negatívnej reakcie nášho syna v prípade, že by sme sa rozviedli. Aspoň v očiach nášho syna som - ja - milujúci manžel. Drobnosti v našich rodinných vzťahoch - to je to, čo má skutočne význam, nie je to dom, ani auto, ani peniaze v banke. Preto si nájdite čas na svoju polovičku a robte tie drobnosti jeden pre druhého, tie, ktoré vytvárajú blízkosť a rodinné vzťahy. Aby ste mali naozaj šťastnú rodinu....

Mária je všetok dôvod mojej nádeje... Páter Pio, stigmatizovaný kapucín žil neustále v prítomnosti PM. Na obrázok na pamiatku zlatého výročia kňazstva si dal natlačiť slová : "Najmilšia Matka kňazov, Prostredníčka a Rozdávatelka všetkých milostí." Muž s ranami vždy pri ruženci najradšej bolestnom kontemploval svoju Bolestnú Matku. Mával ho vždy otočený na ruku alebo rameno ako svoju zbraň a svoj štít. Napriek tomu, že svoj deň zvyčajne trávil v spovednici, priznal sa, že každodenne sa pomodlil najmenej päť ružencov. Ruženec považoval za modlitbu, o ktorej vyhlásila sama Matka Božia pri zjaveniach v Lurde, Pompei, Fatime a inde, že je jedinečným prostriedkom ako obsiahnuť obrátenie a spásu hriešnikov....

Piata veľkonočná nedeľa

Na kríži sa naše hriechy a nespravodlivosti zmývajú Ježišovou krvou. Ježišova krv zmýva naše hriechy, vyslobodzuje nás zo smrti a dáva nám život, Boží život v nás. Ježišova krv nám zabezpečuje život vykúpenia, uzdravenia a oslobodenia, ktoré dostávame skrze Božiu lásku.....

Šiesta veľkonočná nedeľa

Mladej ženy, ktorá šesť rokov nemohla otehotnieť. Hovorila: „Vo všetkom sa mi darí, som úspešná, zdalo by sa, že by som mala byť šťastná, ale ja nemôžem byť a nie som šťastná“. Keď videla matky s deťmi na rukách, musela odvrátiť zrak, keď sa modlila Otčenáš, nedokázala vysloviť slová: „buď vôľa tvoja“. Všetky svoje túžby a snahy podriaďovala jedinému – stať sa matkou. Na radu priateľov, ktorí videli jej nepokoj a chceli jej pomôcť, začala sa spolu s nimi modliť. Tak časom nadobudla vnútorný pokoj. Rozhodli sa s manželom pre adopciu dieťaťa. Sama bola prekvapená, ako to všetko išlo rýchlo a a bez problémov. Keď po čase konečne držala po prvýkrát na rukách adoptované dieťa, vyznala sa: „Teraz som šťastná, lebo skrze toto dieťa daroval mi Boh srdce matky.“ „Božie cesty nie sú našimi cestami“, oni sú vysoko nad nimi. My máme svoje plány, Boh však lepšie pozná, čo nám viac prospeje pre spásu duše. Naše zrnó – naše predstavy, túžby musia odumrieť, aby raz, keď zrnó padne do zeme, mohlo vyklíčiť a priniesť úrodu. Veľká úroda neraz sa rodí vo veľkých bolestiach. Svedčia o tom i nasledujúce príklady: Ján Pavol II. z príležitosti svojich 75.- tých a 80.- tých narodenín vážne rozmyšľal, že z dôvodu zhoršujúceho sa zdravotného stavu rezignuje na svoj pápežský úrad. I keď v histórii bolo niekoľko podobných prípadov, kedy sa pápež vzdal svojho úradu, Ján Pavol II. si bol vedomý si svojho poslania, ktoré dostal z rúk samotného Krista. Preto sa rozhodol v úrade zotrvať - ako a koľko Pán bude chcieť. „Z kríža sa neschádza“, zneli jeho slová. A bola to naozaj priam hrdinská poslušnosť sv. Otca, ktorý sa mnoho rokov trápil s chorobou, a napriek tomu v úrade zotrval. Druhý príklad je zasa o

hrdinskej poslušnosti jeho nástupcu, kardinála Ratzingera, ktorý úrad prijal. Sám hovorí: „Keď rástol počet hlasov na moju osobu, pochopil som, že by voľba mohla padnúť na mňa. Zakrútila sa mi z toho hlava. Bol som presvedčený, že som vykonal prácu na celý ľudský život a dúfal som, že prežijem zvyšok svojich dní v pokoji. V hĺbke svojej duše som povedal Bohu - „Toto mi nerob! Je viac mladších, schopnejších a lepších ako som ja. Majú viac síl a väčší zápal.“ Vtedy ma veľmi zasiahli slová listu, ktorý mi napísal spolubrat kardinál. Pripomenul mi, ako som pri pohrebnej omši za zosnulého Jána Pavla II. hovoril o jeho veľkodušnej odpovedi na Kristovo povolanie „Pod' za mnou!“ Karol Wojtyła odpovedal: „Áno, idem, i keď ma, Pane, vedieš, kadiaľ nechcem.“ „Ak ťa Pán povolá“, napísal spolubrat kardinál, spomeň si, o čom si kázal a choď, prijmi jeho volanie. Urob to tak, ako si to kázal o veľkom pápežovi, ktorý sa už vrátil do domu Otcovho.“ Hlboko ma to zasiahlo. Uvedomil som si, že človek nie je stvorený pre pohodlie, ale pre veľké veci a pre dobro, a tak som nakoniec nemohol povedať inak ako áno. Pánove cesty nie sú pohodlné. Naše „toto nie, Pane“, je častokrát prirodzenou reakciou na náročnosť Božieho povolania, skúšky, úlohy... Nechajme sa povzbudiť príkladmi tých, ktorí odumreli sebe a na Božie volanie odpovedali: „Idem, Pane“.

Nanebovstúpenie Pána

Nie, neviete milovať a neviete s láskou počúvať slová, ktoré vám dávam. Uvedomte si, moji milovaní, že som vaša Matka, a že som prišla na zem preto, aby som vás naučila z lásky poslúchať, z lásky sa modliť, a nie z prinútenia, že nesieme kríž. V kríži je Boh oslávený prostredníctvom každého človeka.

Celý kresťanský svet slávi **sviatok Nanebovstúpenia Pána**. Je prikázaný sviatok Nanebovstúpenia Pána slávime ho na 40 deň po Veľkej noci a 10 dní pred Turícami - Zoslaním Ducha Svätého.

Pán Ježiš sa na štyridsiaty deň po svojom vzkriesení posledný raz stretol so svojimi učeníkmi a pred ich očami vystúpil do neba a sedí po Božej pravici. Udalosť nanebovstúpenia sa hlboko zapísala do pamäti prvých učeníkov. Svedectvo o nej nachádzame v evanjeliách a v knihe Skutkov apoštolov. Pán Ježiš štyridsať dní po vzkriesení vyviedol svojich učeníkov na Olivovú horu až k Betánii, a ako ich žehnal, vzdialil sa od nich a vznášal sa do neba: „**Potom ich vyviedol von až k Betánii, zdvihol ruky a požehnal ich. Ako ich žehnal, vzdialil sa od nich a vznášal sa do neba**“ (Lk 24,50-51).

Miesto, odkiaľ Ježiš vystúpil do neba, je uctievané vrcholku na Olivovej hory. Jedna stará správa hovorí: „Na celej Olivovej hore nie je asi žiadne vyššie miesto ako to, odkiaľ Pán podľa tradície vystúpil do neba.“ Zároveň už od počiatkov kresťanstva bolo toto miesto uctievané ako miesto, kde Ježiš vyučoval svojich učeníkov a kde im zjavil tajomstvo konca sveta. Historické dokumenty potvrdzujú, že kedysi stál na Olivovej hore svätý vysoko týčiaci sa chrám (jeho názov bol Eleona, čo znamená bazilika Olivovníka). Vieme, že tento chrám bol postavený ku cti Nanebovstúpenia Pána. Bazilika Eleona bola rozborená Peržanmi v roku 614 „sotva čo perzský vojvodca zoskočil z koňa“. Posledný, kto opisuje krásu Eleony, je jeruzalemský patriarcha Sofronius (7. st.), ktorý píše v jednej oslavnej piesni: „Rád by som sa ponáhľal na miesto, kde Pán zasväcoval svojich učeníkov do Božích tajomstiev. Tu by som rád zotrval. Potom by som rád vyšiel veľkou bránou dopredu na schody a obdivoval krásu Svätého mesta. Aké nádherné je pozeráť sa na tvoju krásu z Olivovej hory, mesto Božie!“ Križiaci na Olivovej hore postavili novú stavbu na pamiatku nanebovstúpenia Pána (12 st.),

v ktorej bol oltár s dvoma stopami, ktoré mali pripomínať, že toto je miesto, odkiaľ Pán vystúpil do neba. Tieto stopy sú však len ľudovou tradíciou, nie skutočnými odtlačkami Kristových chodidiel. Dokazuje to i fakt, že o uctievaní stôp nie je zmienka v oficiálnej liturgii kostola Nanebovstúpenia. Sultán Saladin po dobytí Jeruzalema (12.st.) urobil z kostola Nanebovstúpenia mešitu, ktorá sa zachovala dodnes. A keďže i moslimovia uctievať „proroka“ Ježiša, povoľujú kresťanom sláviť na tomto mieste jedenkrát v roku – na sviatok Nanebovstúpenia Pána svätú obeť.

Veriaci si v tento deň pripomínajú udalosť, keď sa Ježiš Kristus na štyridsiaty deň po svojom zmŕtvychvstaní posledný raz stretol so svojimi učeníkmi ako ľudská bytosť a pred ich očami vstúpil do neba. Vyviedol apoštolov na Olivovú horu a ako ich žehnal, vzdialil sa od nich a vznášal sa do neba. Súčasne im sľúbil zoslanie Ducha Svätého. Svedectvo o tejto udalosti, ktorá sa hlboko zapísala do pamäti prvých učeníkov, možno nájsť v evanjeliách a v knihe Skutky apoštolov. V piatok po sviatku Nanebovstúpenia Pána sa v Katolíckej cirkvi začína nová k Duchu Svätému - deväťdňové obdobie modlitieb pred svätodušnými sviatkami – Turícami.

Siedma veľkonočná nedeľa

Čo som v živote nikdy neoľutoval, bolo, že som sa znova a znova vracal k modlitbe, rozhovoru s Bohom. Aj vy máte túto skúsenosť? Cézar Bisognin, 19-ročný taliansky kňaz z Turína, ktorý pre chorobu bol vysvätený na osobitné povolenie pápeža Pavla VI., a ktorý bol kňazom iba 25 dní (+28.04.1976), vo svojom duchovnom testamente napísal i tieto pekné slová: „Mňa Pán Boh mimoriadne miloval. Kňazstvo je veľký dar! Len sa bojím, že ho neviem žiť ako treba. V modlitbe však nachádzam silu. Boh modliacich pre ich spásu vždy vypočuje. Ježiš Kristus vo svojej veľkňazskej modlitbe vidí v učeníkoch, ktorých zhromaždil okolo seba, Boží dar: **„Ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli a dal si ich mne...”** (Jn 17,6). Prežívame „novénu“, čas, prípravu na slávnosť zoslania Ducha Svätého. Od Nanebovstúpenia Pána Ježiša až do sviatku Ducha Svätého všetky liturgické texty pri svätých omšiach hovoria o Duchu Svätom. Takýmto spôsobom Cirkvi pripomína udalosť, keď apoštoli spolu s Pannou Máriou a inými vo Večeradle na modlitbách očakávali Ducha Svätého. Prežívame jedinu nedeľu medzi nanebovstúpením Pána a zoslaním Ducha Svätého. Tento čas máme využiť, nasledujúc príklad apoštolov a Panny Márie i iných, o ktorých Skutky apoštolov pre naše povzbudenie hovoria, že po nanebovstúpení Pána Ježiša „sa vrátili do Jeruzalema z hory... vstúpili do hornej siene“, kde sa zdržiavali apoštoli, a teraz to podstatné: **„títo všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou“** (Sk 1,12.13.14). Evanjelium nám pripomína rozlúčkovú modlitbu, veľkňazskú modlitbu, ktorej ústrednou myšlienkou je nielen „Ježišovo oslávenie Otcom“, ale i zachovanie a posvätenie učeníkov, jednota všetkých veriacich, aby ľudia spoznávali Otca i Syna, a uctili si ich. Modlitba Pána Ježiša je výzvou, oslovením pre ľudí, aby ho napodobňovali. Modlitba je dar Boha. Modlitba je sila, pred ktorou kapituluje aj nebo. Vytrvalosť apoštolov, ktorí očakávali príchod Ducha Svätého na modlitbách, je hodná nasledovania. Modlitba je prostriedkom, vďaka ktorému môžeme prijať Ducha Svätého. Modlitba zhromaždených vo večeradle je prvou modlitbou Cirkvi. Dala počiatok zvolaniu „Príď, Duch Svätý“ alebo „Príď, Duch Stvoriteľa“, čo zaznieva dodnes. Medzi modlitbou a Duchom Svätým je vzájomná výmena a neustále prepojenie. My sa musíme modliť, aby sme prijali Ducha Svätého, rovnako potrebujeme Ducha Svätého, aby sme sa modlili. Duch Svätý je prítomný nielen na konci modlitby ako

ovocie či odmena, ale je tiež prítomný v celej modlitbe, na jej začiatku ako ten, ktorý povzbudzuje a inšpiruje k modlitbe. „**Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba**“ (Rim 8,26).

Môžeme to prirovnať k dvom milujúcim sa navzájom. Má ísť o vytrvalú modlitbu, ktorá neprestáva, nie je prerušená, dotieravá, útočná... Neplatí, že Boh nevypočuje naše prosby, že sa zbavuje odpovede. Už odklad odpovede je odpoveďou. Ak sa naďalej modlíme, to preto, že on spolupracuje s našou láskou, pretože ináč by sme sa už nemodlili. Keď sa vytrvalo modlíme, neznamena to mnohovravnosť ako u pohanov. Ide o modlitbu v komôrke, o jej túžbu, smäd. Vytrvalá modlitba je Bohom vypočutá. Modliť sa máme nielen vtedy, keď niečo potrebujeme. „Je potrebné spomenúť si na Boha častejšie, než sa dýcha,“ pripomína sv. Gregor Nazíánsky. Tu si musíme uvedomiť, že sme tvormi a že Boh je našim Stvoriteľom. Od Boha máme všetko. Nuž, a aké má byť naše spojenie s Bohom, medzi naším Otcom a nami deťmi? Niet nič lepšie ako modlitba. Modlitba nás spája s Bohom. Modlitba je prostriedok spásy, istý a ľahký. Preto, kto sa nemodlí, padá. Čím viac sa modlíme, tým viac milostí obdržíme, tým istejšia a hojnejšia bude naša spása. Sv. Alfonz z Liguori tvrdí, že človek je spasený preto, že sa modlil. Zatratený preto, že sa nemodlil. Je potrebné uprieť oči na duchovných vodcov, ktorí by nám mohli poslúžiť ako veľké vzory v modlitbe. Kristov príklad modlitby je poučením pre všetkých, na prvom mieste pre jeho učeníkov. Preto sa modlia už apoštoli a učeníci. Niet svätca, ktorý by nebol ctiteľom modlitby. Niektorí svätec urobil málo zázrakov, ale mnoho sa modlil. A ak sa aj chceme stať svätými, musíme sa modliť. Katechizmus Katolíckej cirkvi nám pripomína, že na prvom mieste vodcami a prvým miestom výchovy k modlitbe je rodina. Rodina, založená na sviatosti manželstva, je domácou cirkvou, kde sa Božie deti učia modliť sa. Zvlášť pre malé deti je každodenná modlitba prvým svedectvom živej viery (*porov. KKC, 2685*).

Môžeme teda povedať, že šťastná je tá rodina, v ktorej modlitba je na dennom programe.. Návrat nemeckého spisovateľa J. Eichendorfa (1788-1857) ku katolíckej cirkvi spôsobil hlavne zážitok z detstva. Raz v noci sa prebudil a videl, ako sa jeho matka modlí, kým všetci spali. Tváril sa, akoby spal, ale veľmi ho to pohlo. Pravdu má Sadhu Sundar Singh, keď hovorí: „Myslím, že každá skutočne zbožný človek mal zbožnú matku.“ Rovnako by sme to mohli povedať aj o zbožnom otcovi. Príkladov je naozaj dosť v každodennom živote. David Livingstone (1813-1873), jeden z najslávnejších európskych misionárov a cestovateľov po Afrike, smelý a učený muž, odišiel do večnosti pri modlitbe. Putoval v africkom vnútrozemí so svojimi domorodými nosičmi. Jedného rána nosiči zbalili batožinu a zložili stany. Len Livingstonov stane ešte stojí. Nerušia ho, lebo vedia, že sa ráno modlieva. Hovorí so svojím Bohom. Ale tentoraz to trvalo nejako dlho. Vedúci nosičov sa cez škáru pozrel do stanu. „Ešte sa modlí,“ oznámil ostatným. Čakali do poludnia. Potom sa konečne odvážili otvoriť stan. Livingstone ešte stále kľučal, ale jeho srdce už nebilo. Zomrel na kolenách pri modlitbe. Po intronizácii pápeža sv. Pia X. celý svet úpenlivo čakal na prvé slová a prvý čin nového pápeža. Míňali týždne a netrpezlivci šomrali. Čo to má znamenať? Čo robí nový pápež? Hlasy nespokojných sa dostali až k pápežovi. A tento veľkňaz duší s krásnymi charakterovými črtami pokory a jednoduchosti odkázal zvedavcom: „Povedzte im, že pápež sa modlí.“

Hľa, to boli jeho prvé slová a prvý čin! Dôstojná kópia Kristovho príkladu, hodná jeho námestníka. Sv. Katarína Sienská povzbudzovala spolusestry k modlitbe slovami: „Pane, tu ostanem na kolenách pred tebou, dokiaľ ma nevyslyšíš!“

Zoslanie Ducha Svätého

Na omšu na vigíliu

DARCA DAROV SLUBENÝCH.

Chvíľa ticha na rozjímanie.

Príď, Duchu Svätý, a naplň naše srdcia darom múdrosti, aby sme poznali márnosť a nestálosť pozemských vecí a len Pána a Boha, jediné a najväčšie dobro, milovali a v ňom vyhľadávali zaľúbenie. Amen.

Príď, Duchu Svätý, a naplň naše srdcia darom rozumu, aby sme čoraz lepšie poznávali tajomstvá nášho svätého náboženstva a vždy rozoznávali dobré od zlého. Amen.

Príď, Duchu Svätý, a naplň naše srdcia darom rady, aby sme sa v pochybnostiach vyhli každému omylu a vždy si volili to, čo slúži Pánu Bohu na slávu a nám na spásu. Amen.

Príď, Duchu Svätý, a naplň naše srdcia darom sily, aby sme všetky pokúšenia mužne premáhali, verne zachovávali Božie prikázania a trpezlivo znášali všetky protivenstvá. Amen.

Príď, Duchu Svätý, a naplň naše srdcia darom poznania, aby sme všetky veci používali len na Božiu slávu a na spásu svoju a svojho blížneho. Amen.

Príď, Duchu Svätý, a naplň naše srdcia darom nábožnosti, aby sme milovali modlitbu, horlili za Božiu službu a s dôverou i s detskou oddanosťou vinuli sa k Pánu Bohu a k nebeským veciam. Amen.

Príď, Duchu Svätý, a naplň naše srdcia darom bázne voči Bohu, aby sme vždy na Boha pamätali a z úcty k nemu chránili sa všetkého, čo by urazilo jeho Božskú veľbu. Amen.

Na omšu vo dne

Čo to znamená: „Prijmite Ducha Svätého!“ Kardinál Newman raz prirovnal Cirkev k vitrážam. Kto pozerá na okno - vitráž z vonka, čiže zo svetla do tmy vidí len obrysy okna. Krásu okná, farby, postavy, umelecké stvárnenie, zručnosť umelcov nevidí. Kto chce vidieť krásu vitráže musí vojsť do vnútra. Keď pozerá z tmy na vitráž smerom do svetla, vidí krásu vitráže. Týmto prirovnaním si chceme dnes na sviatok Zoslania Ducha Svätého pripomenúť známe veci. Kto pozerá na cirkev očami z vonka, to znamená len na ľudský prvok, ako sa mu vidí Cirkev? Metropolita Ignatios z Latakii to vyjadril slovami: „V Cirkvi bez Ducha Svätého je Boh ďaleko, Kristus minulosťou, Evanjelium mŕtvou literou, Cirkev iba organizáciou, úrad vládnutie, činnosť propagandou, kult oživovaním spomienok a správanie sa kresťanský morálkou neslobodných ľudí.“ Róbert Belarmín napísal takúto definíciu Cirkvi: „Cirkev je zoskupenie ľudí, ktorí sú zjednotení vo vyznávaní tej istej viery a zúčastňujú sa na tých istých sviatostiach, dávajú sa viesť na to ustanovenými pastiermi a predovšetkým jedným a to nástupcom Petra apoštola, biskupom Ríma a celého sveta.“ Prečo si toto všetko pripomíname? Dnešný sviatok Zoslania Ducha Svätého nám pripomína jeden významný okamih Cirkvi, jej založenie. Založenie Cirkvi sa nestalo naraz. Ale postupne Pán Ježiš zakladá Cirkev. Pripomínajú nám to i jeho slová: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „**Prijmite Ducha Svätého**“ (Jn 20,21-22).

Dnešná slávnosť je jeden z najväčších sviatkov. Napriek tomu, že každý rok na päťdesiaty deň po zmŕtvychvstaní Pána Ježiša si pripomíname zostúpenie Ducha Svätého na apoštolov, Matku Božiu a prítomných vo večeradle v podobe ohnivých jazykov nad ich hlavami a inými znameniami, predsa je Duch Svätý mnohým kresťanom neznámy. K Bohu Otcovi sa často obraciame v modlitbe ktorú nás naučil Pán Ježiš, v modlitbe „Otčenáš“. Modlíme sa k Pánu Ježišovi, ktorý nás počuje, ktorý nás rozumie, ktorý nás obdarúva svojou láskou... Na Ducha Svätého zabúdame. Skutky apoštolské (por. 2,1-11) nám pripomínajú túto udalosť. Udalosť

zoslania Ducha Svätého, predpovedal viackrát Pán Ježiš. **„Je pre vás lepšie, aby som odišiel. lebo ak neodídem, Tešiteľ k vám nepríde. Ale keď odídem, pošlem ho k vám (Jn 16,7).** A dozvedáme sa o budúcej činnosti Ducha Svätého, ktorého Boh Otec pošle na príhovor Syna Božieho, aby až do konca sveta každého človeka, ktorý uverí v učenie Ježiša Krista posilňoval, povzbudzoval, riadil,... aby sme boli spasení. **„Tešiteľ Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal“ (Jn 14,26).** Dnešná slávnosť je veľký sviatok, ako zmŕtvychvstanie či narodenie Pána Ježiša. Duch Svätý tú istú Cirkev, ktorú založil Pán Ježiš, keď za ňu zomrel na kríži, o ktorej Pán Ježiš vyhlásil, že ju „pekelné brány nepremôžu“ (por. Mt 16,18), Pán Ježiš udelil Petrovi primát, **„Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva“ (Mt 16,19),** a Duch Svätý až do konca čias bude riadiť Cirkev. Duch Svätý Cirkev upevňuje vo viere, zapalať ohňom svojich milostí, inšpiruje mocou, že možno činnosť Ducha Svätého nazvať revolúciou. A aký je efekt? V prvý deň po kázni apoštola Petra ktorého svojimi darmi naplnil Duch Svätý, tí čo ho počúvali **„prijali jeho slovo a dali sa pokrstiť a v ten deň sa pridalo asi tritisíc duší“ (Sk 2,41).** Duch Svätý cez apoštolov koná svoju činnosť. Kniha Skutky apoštolov hovorí o nevídanom raste Cirkvi aj za hranicami Palestíny. Bolo to ovocie Ducha Svätého, ktoré sa prejavovalo darom jazykov, prorociev, uzdravení, hlásaním „radostnej zvesti“. Bol to Duch Svätý, ktorý radí apoštolom čo majú robiť. Inšpiruje ich do smelých podujatí. Sprevádza ich na ich misijných cestách. Je akoby hnacím motorom ich činnosti. A ten istý Duch Svätý i dnes koná a chce konať aj cez nás. Pripomeňme si to slovami sv. Pavla: **„Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch“ (1 Kor 3,16)?** To je výzva žiť bez hriechu a byť ochotný počúvať Boží hlas v nás, ale aj v Učiteľskom úrade Cirkvi. Máme si uvedomiť, že prijať Ducha Svätého to nie je jednorázová záležitosť. To neznamena len dať sa pokrstiť a pobirmovať. Duch Svätý nie je čosi statické, ale naopak je to čosi živé, dynamické, čo rastie a mohutnie. Dnes rovnako ako apoštolí sme pozvaný prijať Ducha Svätého a nielen pri dnešnej slávnosti, ale celý svoj život. Oslovuje nás budovať pokoj, šíriť lásku, dávať nádej, liečiť rany po hriechoch. Učí nás znova a znova modliť sa, rozprávať sa s Bohom. Ale tiež sa chce modliť v nás. V činnosti k bratom a sestrám Duch Svätý sa prejavuje našou činnosťou ako je ochota, úprimnosť, spravodlivosť, bez čoho by náš život bol pustý. **„Ved' Božie kráľovstvo nie je jedlo a nápoj, ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom“ (Rim 14,17).** Dnešný sviatok je oslovením pre nás, aby sme sa neuzatvárali do seba. Je to výzva otvoriť sa pre konanie dobra, pravdy a lásky. Duch Svätý sa ozýva dnes v nás skrze Cirkev, aby sme sa otvorili Kristovi, zamilovali si jeho učenie, zachovávali Božie príkazy, konali skutky lásky. Duch Svätý v týchto skutkoch v nás pôsobí. Je správne, že nechceme mlčať, ale z vnútra svojho srdca, nahlas voláme: „Príď Duch Svätý a naplň nás svojimi darmi. Nech nás naplní: Duch múdrosti a rozumu, Duch rady a sily, Duch umenia a nábožnosti, Duch bázne Božej, Duch milostí a zľutovania, Duch viery, nádeje a lásky, Duch pokory a čistoty, Duch pokoja a tichosti...(por. Litánie k Duchu Svätému, Prešov 1995,s.40). Cítíme dnes silu mnohých osobností nášho národa. Hlásime sa k odkazu svätých Cyrila a Metoda. Hovoríme že medzi nami je duch biskupov Vojtaššáka, Gojdiča, Néczeyiho. Je správne, že si uchováame ich príklad života, slov. Oni však svoj život budovali na spolupráci s Duchom Svätým. V tom ich máme nasledovať. Je správne, že sa snažíme žiť podľa učenie Ježiša Krista, a dať sa viesť Duchu Svätému. Vo Viedni za čias sv. Klementa Hofbauera, boli traja slávni a obľúbení kazatelia: otec Weit, otec Werner a otec Hofbauer. Všetkých troch ľudia veľmi radi počúvali. Otca Weita pre to, čo hovoril. Rozprával totiž podstatné a veľmi dôležité veci. Otca Wernera počúvali radi pre to, ako hovoril. Rozprával totiž jasne, prehľadne a strhujúco. Napokon otca Hofbauera počúvali radi pre to, čo hovoril. On bol za všetkých najlepším kazateľom. Ľudia ho najviac vyhľadávali. Ideálne by bolo, keby

sa v jednom kazateľovi spojili všetky tieto tri vlohy. Rozhodne však nesmie v kazateľovi chýbať tá tretia, svätosť života. A svätosť v Duchu Svätom môže dosiahnuť každý z nás, keď spolupracujeme s Duchom Svätým. Inými slovami, byť ochotný spolupracovať s darmi Ducha Svätého. Dať sa viesť vo svojom živote Duchu Svätému. Kardinál Albino Lusiani často svojím kňazom kládol na srdce, aby vo svojom duchovnom živote neimprovizovali. Aby vždy konali pod vplyvom Ducha Svätého. Nielen na kazateľnici, v triede na hodine, ale aj pri bezvýznamných stretnutiach a rozhovoroch. Práve vtedy cez tiché, nenápadné práce skrz nás Duch Svätý osloví brata či sestru. Je správne, že práve dnes máme túžbu obnoviť a upevniť svoj vzťah ku poslaniu, povolaniu a to prijatím Ducha Svätého zo všetkými darmi, ktorými nás obdarúva, pretože On najlepšie vie, čo potrebujeme. Je správne, že v našej duši Duchu Svätému neprekáža hriech. Je správne, že svojím rozumom a slobodnou vôľou dávame zelenú Duchu Svätému. Je správne, že svojimi ústami voláme: „Príď Duchu Svätý!“ Cez slová Kardinála Newmana sme porozumeli, že Cirkev najlepšie chápeme z jej vnútra. Ako vitráže sú najkrajšie keď si ich pozeráme proti svetlu. Tak aj dary Ducha Svätého si ceníme viac vtedy, keď robíme všetko pre ich získanie.

OBDOBIE „CEZ ROK“

Najsvätejšej Trojice, (prvá nedeľa po zoslaní Ducha Svätého)

Čo nám pripomína Najsvätejšiu trojicu? Odpovede môžu byť viaceré. Od prežehnania a slov pri jeho realizácii, cez modlitbu „Sláva“, ale i jeden prst z troch článkov, tri skupenstva vody, či trojlístok. Preniknúť do tajomstva Najsvätejšej Trojice sa nám nepodará ako bol poučený sv. Augustínovi keď o nej premýšľal na brehu mora a pýtal sa malého chlapca, čo robí? Ten chcel preliať more do malej jamky v piesku. My si dnes viac uvedomme slová: **„Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí“** (Jn 3,16). Najsvätejšiu Trojicu tvoria tri Božské osoby – Otec, Syn a Duch Svätý. Zmienka o Trojici sa implicitne objavuje v mnohých biblických požehnaniach, pokynoch a výrokoch: **„Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“** (Mt 28,19). Výraz „Trojica“ po grécky „trias“, prvýkrát použil Teofil z Antiochie okolo r. 180. Od 3. storočia náuka o Svätej Trojici – jeden Boh v troch Božských osobách, tvorí jeden z hlavných článkov kresťanskej viery. Cirkevní Otcovia 3. a 4. storočia zložili mnohé hymnické piesne a modlitby na oslavu Trojjediného Boha, napísali učené traktáty (napr. sv. Augustín *De Trinitate*). Prvý nicejský ekumenický koncil v r. 325 zhrnul základné zjavené pravdy o tomto tajomstve do Nicejsko – carihradského vyznania viery. Votívne sv. omše k úcte Najsvätejšej Trojice sú známe z 8. a 9. storočia. V tomto čase bol už všeobecne rozšírený zvyk ukončiť odriekanie alebo spievanie žalmov chválospevom k Najsvätejšej Trojici: „Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému ...“. V Anglicku sa sviatok Najsvätejšej Trojice slávil v prvú nedeľu po Zoslaní Ducha Svätého už v 12. storočí ako osobitné privilegium, ktoré vymohol od Svätej stolice biskup a mučeník sv. Tomáš Becket (1118-1170). V r. 1198 bol založený rád trinitárov (*Ordo Sanctissimae Trinitatis*), ktorý spolu s rádom cisterciánov v 13. storočí horlivo šíril úctu k Svätej Trojici a presadzoval oficiálne zaradenie tohto sviatku do cirkevného kalendára. Úsilie bolo zavŕšené úspechom a v r. 1334 pápež Ján XXII. (1316-1334) dal súhlas, aby sa sviatok Najsvätejšej Trojice slávil v celej Cirkvi v prvú nedeľu po Turiciach. Viera všetkých kresťanov má základ v Najsvätejšej Trojici a kresťania sú krstení „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“. Tajomstvo Najsvätejšej Trojice je ústredným tajomstvom kresťanskej viery a kresťanského života. ba Boh nám ho môže dať poznať tak, že sa nám zjavuje ako Otec, Syn a Duch svätý.

Zjavená pravda o Najsvätejšej Trojici bola hneď od začiatku v základoch živej viery Cirkvi najmä prostredníctvom krstu. Trojica je jedna, nevyznávame troch bohov, ale jedného Boha v troch osobách: Trojicu jednej podstaty.“ Kresťania slávime sviatok Svätej Trojice. Po sviatku Zoslania Ducha Svätého minulú nedeľu si teraz pripomenú Trojjediného Boha - ako Stvoriteľa sveta, Vykupiteľa a Posvätitel'a sveta. V Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania (ECAV) tento sviatok uzavrie slávnostnú polovicu cirkevného roka a svätodušný kruh, ktorý sa začal 20. mája slávnosťou Vstúpenia Krista Pána na nebo. Nová zmluva nepodáva priamo učenie o Svätej Trojici. Formulované bolo až neskoršími kresťanskými teológmi. Pojem Trojica sa v teológii prvýkrát objavuje až v 3. storočí u cirkevného otca Tertuliána, pričom ECAV na Slovensku pokladá toto učenie za základný článok kresťanskej viery. Práve vierou v Trojjediného Boha sa kresťanstvo odlišuje od nekresťanských náboženstiev. Toto učenie je akoby indikátorom kresťanskej viery, skúškou jej pravovernosti. Podmienkou prijatia do Svetovej rady cirkví je, aby cirkev vyznávala vieru vo Svätú Trojicu. Pôvod kresťanského učenia o sv. Trojici je v samej podstate spásneho konania Boha v dejinách sveta a dejinách spásy človeka. Tu sa pôsobenie Boha javí trojako: ako Boh Stvoriteľ sveta, Boh Vykupiteľ sveta a Boh Posvätitel' sveta. Tri osoby Sv. Trojice sú si rovné. V minulosti sa na racionálne pochopenie tohto učenia používal príklad trojitosti a zároveň jednoty chemických skupenstiev vody, pary a ľadu. Na znázornenie Svätej Trojice sa používal najmä v chrámovej architektúre ako analógia trojuholníka s Božským okom, ktorý má tri uhly a predsa je jedným geometrickým telesom. Osobitným problémom v učení o Svätej Trojici bola a je otázka, či Duch Svätý vychádza len od Otca, alebo aj od Syna. V pôvodnom Nicejsko-Konštantínopolskom vyznaní sa vychádzanie Ducha Svätého pripisovalo len Bohu Otcovi. Ale pápež Benedikt VIII. v roku 1014 definitívne vsunul do tohto vyznania prídavok (dodatok) o vychádzaní Ducha Svätého aj od Syna. To sa v roku 1054 stalo jednou z príčin definitívneho rozkolu kresťanskej cirkvi a jej rozdelenia na východnú a západnú, na pravoslávne cirkvi a cirkev rímsko-katolícku. Tajomstvo Najsvätejšej Trojice nám pripomína modlitba Glória i Krédo. Keď robíme na sebe znamenie kríža, hlásime sa k tomuto tajomstvu Trojice. Tajomstvo Najsvätejšej Trojice je naše najväčšie tajomstvo pre našu spásu. Veríme, že od Otca i Syna vychádza Duch Svätý. Otec plodí Syna. Všetci traja prichádzajú k človeku. Bývajú s nami a v nás. Ján hovorí o Ježišovi, že bol u Boha na počiatku. V čase Ježiš sa nám stal len podobný, prijal našu ľudskú prirodzenosť, aby nás spasil. Ježiš na svet prišiel so súhlasom Otca. Boh poslal Syna na svet. Boh Otec a Boh Syn dávajú ľuďom svojho Svätého Ducha. Je na každom človeku, aby slobodne a vedomo prijal toto tajomstvo, ktoré Ježiš poukázal v evanjeliu a na čom môžeme ďalej svojím rozumom stavať, rozvíjať a chápať. Príkaz „**Choďte a učte...**“ (Mt 28,19) je výzvou Boha a my máme urobiť všetko preto, aby sme Boha poznávali, milovali a Bohu slúžili. Vtedy plníme vôľu Božiu. Tak nadobúdame zásluhy pre večný život. V mene Najsvätejšej Trojice Boha Otca i Syna i Ducha Svätého sme boli pokrstení a na konci života ako odmena je nám prisľúbené, že uvidíme Boha z tváre do tváre. Ak chceme taký vznešený cieľ obsiahnuť, je to výzva zaangažovať k tomu rozum, srdce, vôľu. Hoci o Najsvätejšej Trojici nevieme všetko, vieme či môžeme vedieť toľko, čo je potrebné pre našu spásu. Preto sa staráme o to, aby v našej duši prebýval Boh. Apoštol Pavol napomína Korintánov: „**Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch**“ (1 Kor 3,17)? Sme povinní žiť v milosti posväcujúcej. Dnes sa radujeme z nášho Boha, ktorý je jeden a veríme, že v jednom Bohu je Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. A veríme, že Otec nie je Syn a ani Duch Svätý. A Syn nie je Duch Svätý a ani Otec. A Duch Svätý nie je Otec a ani Syn. Ďakujeme Bohu Otcovi, že stvoril svet, Bohu Synovi, že nás vykúpil a spasil a Bohu Duchu Svätému, že nás obdarúva a riadi svojimi darmi: darom múdrosti, rozumu, rady, sily, umenia, nábožnosti

a bázne Božej. Sme podobní emauzským učeníkom, ktorí nespoznali Ježiša v pútnikovi, ktorý s nimi odchádzal do Jeruzalema a vysvetľoval im Písmo. Často si ani my neuvedomujeme, že náš život žijeme s Najsvätejšou Trojicou. Často im nevenujeme pozornosť. Sv. Patrik na trojlístku vysvetľoval Írom tajomstvo Najsvätejšej Trojice. Pre študenta tri skupenstvá vody v stave plynnom, kvapalnom a tuhom môže pomôcť objaviť obsah Božieho tajomstva.

Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi, (štvrtok po slávnosti Najsvätejšej Trojice)

Chlieb je jednou zo základných potravín, ale súčasne má svoju symboliku - treba naň pracovať, ale sa oň aj podeliť. Táto potravina má na našej planéte naozaj najrôznejšie podoby a ľudia, ktorí radi cestujú po svete tvrdia, že jednou z vecí, kvôli ktorým sa domov tešia - je práve chlieb.

Chlieb. Čo vyvoláva toto slovo v nás? Aj takúto reflexiu. V mestách je vidieť, ako sa ponáhľajú ľudia a v ruke niečo majú na jedenie, hoci len zmrzlinu, párok v rožku či langoš. Vedľa nich iní sa neponáhľajú. Zastavujú sa pri odpadových košoch a s tupým pohľadom, bez obzerania okolo seba, niečo v nich hľadajú. Chlieb! Odhodený, splesnený, tvrdý, jednoducho nepotrebný. Áno, jedni majú chleba dostatok a iní trú núdzu. Dnes ulicami miest a dedín kráčajú zástupy s Chlebom, eucharistickým Kristom. Nie však všetci. Ježiš o sebe vyhlásil: **„Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba“** (Jn 6,51). Dnešná slávnosť „Corpus Domini“ je znamením chleba. Sám Ježiš si tento znak vybral. Evanjelium viackrát venuje pozornosť chlebu. Keď Ježiš prechádzal okolo dozrievajúcej pšenice, používa prirovnanie k očakávanej večnej žatve: **„Žatva je veľká, ale robotníkov málo“** (Mt 9,37). Dva razy Ježiš rozmnožil chlieb a nasýtil zástupy (prvé rozmnoženie: Mt 14,13-21). Ježiš hovorí o odrobinkách, ktoré padajú zo stola boháča, ktorý ich neponúkol Lazárovi. Na inom mieste hovorí o dostatku chleba v otcovom dome v spojitosti s márnotravným synom. Cirkev je prirovnaná k nádobe plnej múky, ku ktorej sa pridáva kvas. Ježiš sám seba prirovnáva k zrnú, ktoré musí odumrieť. Týmito prirovnaniami Ježiš pravdepodobne pripravuje ľudí, aby ho raz rozpoznali v eucharistickom chlebe od iných chlebov. Krátko po rozmnožení chlebov sám Ježiš v Kafarnaume vysvetľuje tým, čo ho hľadali a našli, svoj chlieb, sám seba. **„Ja som chlieb života. Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli. Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta“** (Jn 6,35.48-51). Ježiš toto všetko realizuje vo sviatosti **Eucharistii**. Vtedy, keď obetujeme chlieb ako ovocie práce ľudských rúk, čiže ako znak obety nás samých, stáva sa nám darom od samého Ježiša. Deje sa to v znaku, ale je to realita, pretože samá skutočnosť existenciálna i ontologická – to, čím on je, i to, čo on pre nás znamená – stáva sa premenený v telo Krista. Vyjadrujeme to v jazyku teológie transsubstanciáciou, čo je premena podstaty chleba a vína pri zachovaní všetkého, čo prikázal Ježiš a učí Cirkev na podstatu tela a krvi Krista. Chlieb a víno po vypovedaní určených slov a zachovaním prikázaného v Duchu Svätom stávajú sa pokrmom živým a dávajú život. Eucharistia je „pokrmom pútnikov“, to znamená tých, ktorí ako Židia prechádzajú veľkou pustatinou života. Cieľom Eucharistie je premeniť nás v to, čo prijímame (*Lev Veľký*). Celkom iné znamená pre nás kresťanov, čo povedal materialistický filozof Feuerbach: „Človek je tým, čo je“. To nie my si prisvojujeme ten chlieb, ale to on robí nás podobnými sebe a robí z nás živú časť tela Kristovho. Sú aj iné vyjadrenia chleba, nie menej zodpovedné. Z pohľadu na to, ako ho prijímame, je on znakom jednoty. **„Kedže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na**

jednom chlebe“ (1 Kor 10,17). V Eucharistii sme jedno s Ježišom a medzi sebou. Dá sa to vysvetliť na inom obraze zo života. Kedysi otec pri stolovaní osobne každému nadelil chleba. Osobne dával pozor na omrvinky a jedávalo sa spoločne. Tu je symbol jednoty: chlieb. Ten rozdávaný jeden chlieb stával sa posilou pre telá všetkých a zároveň bol aj duchovným zjednotením všetkých. Chlieb tak zohrával dôležitú úlohu v rodine. Eucharistia i dnes si zasluhuje od nás úctu. Ježiš ju ustanovil, aby sme sa ňou nielen posilňovali v duchovnom živote, ale aby nás aj spájala navzájom na ceste k večnosti. Preto nedeľa a prikázaný sviatok majú svoje významné opodstatnenie stretávať sa pri lámaní Chleba – Eucharistii v kostole. Mať čas a stretnúť sa nielen s Kristom pod spôsobmi chleba a vína v Eucharistii, ale aj s bratmi a sestrami, s ktorými žijeme vo svojom okolí. Chlieb je symbolom nielen nasýtenia, ale i zjednocovania sa navzájom. Z Eucharistie preto čerpáme motiváciu pre život viery i spoločenský život. Je možné vidieť, že tam, kde sa toto zanedbáva, porušuje, že tam je vidieť nielen rozklad spoločnosti, ale aj úpadok viery a mravov. Nie je správne zavrhnúť tento významný dar Krista. Kde sa neprístupuje k Eucharistii, tam vidieť mnoho opaku jednoty, pokoja a lásky. Pápež Eucharistie, sv. Pius X., keď bol biskupom v Mantove, bol napadnutý novinárom, ktorý, hoci anonymne, napísal niekoľko útočných, urážlivých a nečestných útokov na jeho adresu. Kniha sa bolestne dotkla biskupa. Jeden z priateľov mu radil, aby spisovateľa dal na súd. Biskup Sárto vtedy priateľovi povedal: „Nevidíš, že ten autor potrebuje viac modlitby ako trestu?“ V krátkom čase nato sa útočník - autor ocitol v núdzi. Biskup Sárto anonymne obdaroval spisovateľa čiastkou peňazí, ktorá mu pomohla dostať sa z núdze. Toto je pravá „pomsta“ svätých. Kto denne prijíma Eucharistiu, ten je preniknutý láskou. Časté prijímanie Eucharistie posilňuje vytrvať v dobrom, napredovať v čnostiach, víťaziť nad pokušeniami. Nik nie je vylúčený z účasti na Eucharistii, ak sa sám nevylúči. Každá svätá omša dáva príležitosť mať účasť na Eucharistii. Ďakujeme za dar Eucharistie. Počas občianskej vojny v Španielsku bol ťažko ranený vojak hospitalizovaný v nemocnici. Po úspešnej operácii, keď sa mohol uzdravovať, nastala komplikácia. Vojak odmietol prijímať pokrm. Nik ho nemohol k jedeniu priviesť, prinútiť. Priateľ sa rozhodol konať. Navštívil rodičov a všetko im vysvetlil. Keď sa otec vybral k synovi, matka mu pribalila bochník chleba, ktorý práve upiekla. Vojak sa potešil, keď uvidel otca, ale ani vtedy nechcel jesť. Otec mu povedal: „Pozri, syn môj. Prinášam ti chlieb z domu, ktorý upiekla tvoja matka pre teba.“ Na tie slová ranený zareagoval takto: „Mama upiekla chlieb pre mňa? Prosím si krajíček!“ Od tej chvíle ranený vojak začal normálne jesť a uzdravil sa. Poučenie pre nás. V živote každého z nás môže nastať rôzne zranenie.

Ako zvíťaziť nad zlom, hriechom? Eucharistia dáva chuť žiť. Dáva nádej života. Ubezpečuje nás o láske Boha. Eucharistia je liek, ktorý je iný ako jedy. Videli ste už opravdivo šťastného narkomana, alkoholika, sexuálne zvráteného človeka? Jed je jed aj v malom. Kto si nedá pozor, rýchlo spozná jeho zákernosť. Eucharistia je kúsok chleba a je liek, ktorý v spojení s vierou uzdravuje nielen dušu, ale často aj telo. Cirkev sprostredkúva Eucharistiu, a tak ponúka to, čo môže dať jedine Boh. Sám Ježiš predsa hovorí: **„Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb ktorý ja dám, je moje telo za život sveta“** (Jn 6,51). Chlieb. „Anjelský pokrm“, Kristov dar dnes nesieme ulicami po svojich mestách a dedinách. Aj keď zabúdame počas roka, že po prijatí eucharistického Krista sa stávame bohostánkami všade, kde nás povinnosti zavedú. Dnes dávame verejnú úctu Kristovi v Eucharistii, ako si to sám prial a nariadil. Je to zároveň výzva ku každému z nás a ku všetkým rovnako, aby eucharistický Kristus nebol väzňom len v našich bohostánkoch.

Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, (piatok po druhej nedeli po Zoslaní Ducha Svätého)

Boh odhaľuje svoje tajomstvo. Nestalo sa vám v týchto dňoch na vychádzkach do prírody, že ste sa zadívali na malého mravčeka, mušku či iné zvieratko a nenapadla vás myšlienka: - Čo vie o mne povedať toto Božie stvorenie? A odpoveď si dá už väčšie dieťa, že nič. Mravček má svoju inteligenciu, stará sa o svoj život, a predsa si neuvedomuje načo je na svete, nepátra po svojom pôvode, nezaujíma sa o svoju budúcnosť. A preto si mravček nekladie otázku, a nepátra po odpovedí, kto je to človek, čím sa zapodieva a podobne. Mravček nemá rozum a slobodnú vôľu, povie žiak, ktorý sa pripravuje na prvé sväté prijímanie. Tým už naznačuje veľký rozdiel medzi živou a neživou prírodou a človekom. Už na začiatku Písma svätého čítame slová svätopisca napísané z vnuknutia Ducha Svätého: **„A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na obraz Boží stvoril ho“ (Gn 1,27).** A práve preto človek premýšľa o hodnotách, o ktorých by nikdy nebol vedel, keď by sám Boh nebol poodhalil svoje tajomstvo. Boh si však praje, aby človek stvorený na obraz Boží využíval rozum a slobodnú vôľu a objavoval a prijímal tajomstvo života jedného Boha v troch osobách, čiže Najsvätejšej trojice. Dnes na Sviatok Najsvätejšej trojice nám to apoštol Ján pripomína slovami: **„Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby ne zahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Jn 3,16).** Posledné liturgické slávnosti, ktoré sme prežili, ako umučenie, smrť, zmŕtvychvstanie, nanebovstúpenie, zoslanie Ducha Svätého a dnes Svätej trojice, si pripomínáme, že sú veľkým božím darom, kde sám Boh v druhej osobe nám odhaľuje tajomstvo jedného Boha v troch božských osobách. Boh je najväčšie tajomstvo. Už v Starom zákone ktorý poukazuje na existenciu jedného Boha, nachádzame cestu ktorou Boh odhaľuje svoje tajomstvo vnútorného života. V knihe Genezis čítame. „Nato riekol Boh: - **„Učínme človeka na náš obraz, nám podobný“ (Gn 1,26).** Už tu sa stretávame s výrazom prvej osoby množného čísla „My - učíňme“, a potom ešte viac krát (por. Iz 6,8). Abrahám prijíma troch mužov do svojho domu (por. Gn 18,2). Boh prikázal Mojžišovi, aby Áron a jeho synovia požehnávali trojitým požehnaním (por. Nm 6,24-26). Prorok Izaiáš vo videní vidí serafínov ako prevolávajú: **„Svätý, Svätý, Svätý je Pán zástupov, plná je celá zem slávy jeho“ (Iz 6,3).** Pravdou je, že tieto veci nestačia aby sme mohli poznať Najsvätejšiu trojicu, hoci v Starom zákone je mnoho symbolov, predobrazov a naznačení o Najsvätejšej trojici. Až príchodom Pána Ježiša na svet, dozvedáme sa o tajomstve, Jedného Boha, ktorý je Otcom, Synom i Duchom Svätým. Je pravdou, že Pán Ježiš výslovne nehovorí o Najsvätejšej trojici, ale o jednote medzi Ním a Otcom: **„Ja a Otec sme jedno“ (Jn 10,30)** a Ducha Svätého predstavuje ako autonómnou osobu. Na tieto slová Pána Ježiša nadväzujú slová apoštola Pavla: **„My máme iba jedného Boha, Otca, od ktorého je všetko a my sme pre neho, a jedného Pána, Ježiša Krista, skrze ktorého je všetko, aj my sme skrze neho“ (1 Kor 8,6).** Významné miesto v náuke o Najsvätejšej trojici máme v misijných slovách Pána Ježiša: **„Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ (Mt 28,19).** Tieto a ďalšie texty Písma sa stali východiskovým bodom k ďalším rozumovým skúmaniam a za pomoci prírodných vied, metafyziky gréckej i scholastiky rímskej, dnes učíme, že Boh má jednu prirodzenosť, ale sa prejavuje v troch osobách. Už prvé koncily v Nicei r. 325, i v Calihrade r. 381 zavrhnuli bludy, že Syn i Duch Svätý sú podriadený Otcovi a tiež, že jeden Boh sa ukazuje v troch podobách, raz ako Otec, raz ako Syn a raz ako Duch Svätý. Francúzsky filozof Voltaire sa tiež mýlil, keď hovoril o Bohu ako o „samotárovi“. My veríme, že Boh je najdokonalejšia spoločnosť milujúcich sa Osôb, do ktorej sme pozvaný každý. Pravda o jednom Bohu v troch božských osobách je tajomstvo z každej strany človeka. Je to pravda, ktorú je ťažko sformulovať. Pred týmto tajomstvom sa skláňa veriaci človek a zároveň kontemplyje nad slovami: **„Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude**

milovať, prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14,23). A predsa nad tajomstvom Najsvätejšej trojice keď nielen rozjíname, ale žijeme podľa slov božích a najmä učenia Pána Ježiša, si uvedomujeme, že Boh je tak jednoduchý, že už dieťa môže uveriť v Boha, a zároveň je tak zložitý, že filozof nedokáže sa k Bohu priblížiť. Hovoríme o Ňom, že je tak blízko človeka, že človek je v Bohu a Boh v človeku. Boh je zprava i zľava, zo zadu i z predu, je nad i pod človekom a zároveň môže človek cítiť, že ho od neho delia svety. Hovoríme o ňom, že je veľmi milosrdný, aj najväčší hriešnik môže u Boha nájsť odpustenie a hovoríme o Bohu aj to, že aj najväčší svätci nie sú si istý na zemi svojou spásou. On náš Boh je jednoduchý a predsa najtajomnejší, blízky ľuďom hoci je celkom iný ako si ho predstavujeme. Je jeden a v troch osobách. Na zemi sa človeku nepodarí urobiť obraz Boha. A predsa keď sa modlíme s cirkvou „Crédo“, alebo urobíme jednoduché znamenie kríža na sebe, vyslovujúc slová: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“, môže zažiť vo svojom srdci i rozume dotyk všemohúceho Boha. Cirkev od sviatosti krstu nám sprostredkúva neobyčajný zážitok, stretnutia s Bohom.

Dieťa, ktoré si neuvedomuje význam úkonu pri vysluhovaní sviatosti krstu, už vtedy je pritiahnuté k Bohu a v Bohu nachádza svoj večný život. Rozpráva sa o skalnom orlovi, že berie svoje niekoľkodňové mláďa do zobáka a vyletí veľmi vysoko pri východe slnka. Keď oko mladého orla sa pred vychádzajúcim slnkom nezatvorí, ale svetlo slnka sa odrazí v jeho očiach, je mláďa schopné života. Keď privrie oko, vypustí starý orol mláďa a ono z veľkej výšky padá na zem a zahynie. Pretože nebolo hodné vstupu do rodu orlov. V Cirkvi sa deje čosi podobné. Nie je to na pohľad také tvrdé a ťažké a deti sa nezabíjajú keď neprijímajú krst. A predsa si my veriaci uvedomujeme, že každý človek je pozvaný žiť s Bohom. Od Boha človek vychádza, žije pre oslavu Boha a svoju spásu svojej duše, aby sa k Bohu, keď ho Boh povolá vrátil. Kto opovrhne týmto priateľstvom s Bohom, privoláva si trest. Cirkev učí o krste dieťaťa. Rodičia si uvedomujú, že tak ako dali dobrovoľne telesný život dieťaťu, tak ich nik nenúti k započatiu nadprirodzeného života, ktorý sa začína v krste. Veria však v jedného Boha, ktorý pre človeka stvoril svet - Boh Otec.

My ľudia sme sa sami nemohli a aj nevykúpili, ale Syn Boží - Ježiš Kristus nás vykúpil a spasil. A dostali sme Ducha Svätého od Otca na príhovor Božieho Syna, aby nás viedol a riadil na ceste k večnému cieľu. V židovskej rodine vo veľkej hale, na čelnom mieste je zavesený kríž. Všimne si ho každý kto vchádza. Kto nevie, čo táto rodina cíti k tomuto krížu, je prekvapený. Bolo to cez vojnu. Počas pohonu na židov, ktorí končili v plynových komorách koncentračných táborov, sa do ťažkej situácie dostal aj pradado tejto rodiny s manželkou a deťmi. Boli obchodníci. Ľudia ich mali radi, pretože mali srdce a mnohým katolíkom pomohli v núdzi. V tú noc, keď mali byť odtransportovaní, niekto im zaklopal na okno. Nespali. Kto by mohol spať? Otvorili. Bol to skôr ešte chlapec, ako muž. Poznali ho, bol z tretej ulice od nich. Vyzval ich, aby šli za ním. Šesť mesiacov ich zo svojou matkou vdovou skrýval piatich. Keď viackrát im hrozilo prezradenie, keď už nemali čo jesť, videli týchto katolíkov na kolenách pred týmto krížom. Modlili sa ticho za seba i tých, ktorých skrývali vo svojom dome. Nenútili skrývajúcich aby sa s nimi modlili. Modlitba viackrát im zachránila život a pomohla z núdze. Rok po vojne zahynul pri pracovnom nešťastí ich záchranca a krátko na to zomrela jeho matka. V dome nič nemali cenné, len tento obyčajný kríž. A tento kríž je pre túto rodinu mementom, že tí čo verili v Krista ako Boha, zachránili ich rod, predkov pred istou smrťou. Oni sú aj dnes verný Starému zákonu. Cítia však úctu a lásku aj ku Kristovi, ktorý bol Žid a ktorý podľa kresťanov zomrel za všetkých ľudí. Vôbec im neprekáža, že sa modlievajú aj modlitbu „Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému“. Tajomstvo Najsvätejšej trojice, je aj pre mnohých Židov prejavom lásky. Tým viac si túto lásku k jednému Bohu v troch osobách

uvedomujeme my veriaci dnes, keď sa zastavíme na svojich prechádzkach prírodou a obdivujeme veľkosť Boha Otca v makrokozme a mikrokozme, lásku Boha Syna pri pohľade na kríž vedľa cesty a potrebu Ducha Svätého, keď sa zamýšľame nad zmyslom svojho života, jeho cieľom, náplňou a poslaním.

Druhá nedeľa „cez rok“

Evanjelista Ján nás v dnešnú 2. nedeľu v období cez rok opäť vracia na miesto krstu Ježiša, ktorý sme slávili minulú nedeľu. Opis celej udalosti nám vtedy priniesol evanjelista Matúš. U evanjelistu Jána nenachádza priamy opis krstu Ježiša, ale nachádzame tzv. Svedectvo Jána Krstiteľa rozdelené do štyroch dní. Text dnešnej nedele opisuje druhý deň svedectva Jána Krstiteľa, ktorý keď uvidel Ježiša, zvolal: Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta. Označuje Ježiša ako Baránka. Ide pritom o živý obraz Starého zákona. Pieseň o Božom služobníkovi v (por. Iz 53,7) prirovnáva trpiaceho Božieho služobníka k baránkovi vedenému na zabitie: „... ako ovcu, čo onemie pred svojim strihačom, (a on neotvoril ústa).“ Krv jednoročný baránok na dverách domov počas vyslobodenie vyvoleného národa z egyptského otroctva mal význam záchrany. Preto sa sviatok Paschy slávil každoročne so živou vierou. Jánom Krstiteľom je Ježiš označený za Božieho Baránka, ktorý prináša vyslobodenie z hriechu. Stáva sa taktiež Veľkonočným Baránkom, keďže bol ukrižovaný počas slávania Paschy a Jeho vykúpením nám prináša nové vzkriesenie pre večný život. Ježišovo poslanie je Jánom krásnym spôsobom vyjadrené už na začiatku jeho verejného účinkovania - prišiel vyslobodiť každého človeka z jarma hriechu a toto potvrdil vlastnou smrťou na kríži. Od tejto chvíle sa začne Božie kráľovstvo ohlasovať všetkým, nielen židom. Označenie Ježiša "Baránkom Božím..." Jánom Krstiteľom prináša nesmiernu hĺbku a univerzálnosť, prináša podstatu o Ježišovi. A preto pri pohľade na Božieho Baránka počas slávania každej sv. omše nesmieme na túto podstatu zabúdať. Práve naopak, ona nám určite vždy prinesie živú vieru v Božieho, Veľkonočného Baránka.

Tretia nedeľa „cez rok“

Určite ste počuli príslovie: „Presnosť je výsadou kráľov.“ Vážime si túto vlastnosť na druhých ľuďoch - je to vzácny medailón a jeho nedostatok je väčšinou prvým okamihom nedorozumenia aj tých, ktorí sa ešte nepoznajú. Dôslednosť vo včasnom príchode, podnecuje už od začiatku dôveru na obidvoch stranách. Ježiš vysielal Dvanástich týmito slovami: **„Chodte a hlásajte: „Priblížilo sa nebeské kráľovstvo“ (Mt 10,7).** Čo si však máme predstaviť pod ním a kedy ho očakávať? Môže Pán meškať? Apoštoli sa majú podieľať na Ježišom poslaní, zvestovať Božie kráľovstvo opakovaním jeho slov (porov. Mt 4,17), ktoré boli zasa rovnaké, ako posolstvo Jána Krstiteľa (v 3,2). Medzi Jánom, Ježišom a Dvanástimi je teda kontinuita. Pojem 'Božie kráľovstvo' používa Ježiš spôsobom, ktorý je podmienený židovským podaním. Označuje ním skutočnosť plnej vykupiteľskej Božej vlády, očakávanej v budúcnosti, teda eschatologický vek, v ktorom bude všetko premožené, čo sa Bohu protiví, všetko zlo a hriech, a nastolená vláda pokoja s Bohom, vskutku obnovený a večný život. Božie kráľovstvo je však určené pre túto zem a pre všetkých jeho obyvateľov. Nie je to len nejaká pomyselná, ideová oblasť; preto Ježiš môže nádej Božieho kráľovstva vyjadriť taktiež slovami o dedičstve zeme (porov. Mt 5,5). V tomto prípade - uzdravenia, ktoré sa uskutočnia rukami apoštolov, majú svedčiť o prítomnosti nebeského kráľovstva rovnako ako aj ich nezištnosť a ich vedomé odmietanie pozorností každého druhu. Ide len o to, aby prítomnosť nebeského kráľovstva

bola skrze nich hodnoverná. Božie kráľovstvo je dar od Pána, ale my sami sa k nemu máme približovať. Je to možno ako cesta márnotravného syna domov, pričom nebeský Otec je ten prvý, ktorý nám ide v ústrety. Podľa Ježišovho ponaučenia, kresťanská prosba je zameraná na túžbu po Kráľovstve, ktoré prichádza, na jeho hľadanie. Modlitbou každý pokrstený spolupracuje na príchode Božieho kráľovstva. Evanjelisti pripodobňujú Božie kráľovstvo rôznym javom: horčičnému zrnku, kvasu, vinici, pripraveným pannám. Ak sa však podobá horčičnému zrnku, nevieme o ňom, ani kedy začína klíčiť a rásť. Aj rast duchovného života je len postupne - po krôčikoch viditeľný.

Takto môžeme spoločne hľadať, aký je môj vzťah k Božiemu kráľovstvu. Básnik Zeyer napísal krásnu báseň 'Skrytá perla'. Opisuje v nej prostého robotníka, ktorý sa v sne dozvedel, že na dne jazera je skrytá drahocenná perla. Ráno vstal a išiel k jazeru a začal vylieváť vodu, aby našiel perlu. Okolo išli ľudia a keď sa dozvedeli, prečo sa tak namáha, jedni sa mu smiali, druhí išli ľahostajne ďalej a ďalší by ho najradšej vrhli do vody, aby sa mu práca nepodarila. Robotník však pracuje ďalej. Až keď sa večer sklonil nad krajinou, unavený si chce odpočinúť. A hľa! Z jazera vystupuje biela postava a podáva mu drahocennú perlu. Básnik zakončuje báseň ponaučením: **„Vy všetci, ktorí sa namáhate a usilujete o to vznešené, spomeňte si na tú starú báj a nechajte okoloidúcich smiať sa a nadávať - tá perla však bude daná vám.“** Tu si rýchlo pripomenieme Ježišove slová, ktorými nás učí dôvere v Otcovu prozreteľnosť: **„Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše“** (Mt 6,33). Svätý Peter nás povzbudzuje: **„Pán nemešká s prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká; on je len trpezlivý s vami a nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie“** (2 Pt 3,9). Tak ako prosíme každodenne o príchod Božieho kráľovstva v 'Modlitbe Pána', volajme v očakávaní aj v podobe adventnej antifony: „Obráť sa, Pane, obráť sa trochu a nemeškaj, príď k svojim služobníkom.“

Štvrtá nedeľa „cez rok“

Milovaní, evanjelista hovorí: „Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi.“ Oprávnené kvitnú kresťanské čnosti v tom, kto žije svorne v kresťanskom pokoji, a nik nedosiahne titul Božieho syna, iba ak cez meno šíriteľa pokoja. Milovaní, pokoj je to, čo zbavuje človeka otroctva, dáva mu meno slobodného občana, mení postavenie jeho osoby pred Bohom, zo sluhy robí syna a slobodného človeka z otroka. Pokoj medzi bratmi je Božou vôľou a potešením pre Krista, je dokonalou svätosťou, pravidlom spravodlivosti, učiteľom múdrosti, strážcom mravov a chvályhodným poriadkom vo všetkých veciach. Pokoj je odporúčaním modlitieb, ľahkou a dosiahnuteľnou cestou nábožnosti, dostatočným naplnením všetkých túžob. Pokoj je matkou lásky, putom svornosti a viditeľnou známkou čistej mysle, ktorá si môže žiadať od Boha, čo chce. Môže prosiť, o čo chce, a všetko, o čo prosí, dostane. Pokoj treba zachovať pod vážnym kráľovským príkazom, lebo sám Kristus Pán povedal: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam.“ To akoby povedal: V pokoji som vás opustil, nech vás nájdem v pokoji. Pri odchode chcel darovať to, čo túžil vo všetkých najst, keď sa vráti. Je nebeský príkaz zachovať, čo daroval: jednou vetou, aby som našiel, čo som zanechal. Sadiť korene pokoja je Božie dielo, úplne ich vytrhnúť je dielo nepriateľa. Veď ako je bratská láska z Boha, tak nenávisť je z diavla. Preto treba nenávisť zavrhnúť, lebo je napísané: „Kto nenávidí svojho brata, je vrah.“ Vidíte teda, milovaní bratia, prečo treba milovať pokoj a mať rád svornosť. Ony totiž plodia a živia lásku. A podľa Apoštola viete, že „láska je z Boha“. A tak ten, kto nemá lásky, je bez Boha. Zachovávejme teda, bratia, prikázania, ktoré sú život. Bratské spoločenstvo nech je pospájané putami hlbokého pokoja a

zviazané spasiteľným putom vzájomnej lásky, ktorá zakrýva množstvo hriechov. Lásku treba objasť všetkými túžbami, lebo ona môže mať toľko dobra, koľko je za ňu odmeny. Zo všetkých čností si treba najviac chrániť pokoj, lebo Boh je vždy v pokoji. Milujte pokoj a bude vyrovnané všetko: aby ste aj nám zaistili odmenu aj sebe radosť, aby si Božia Cirkev, založená na jednote pokoja, udržala dokonalý poriadok v Kristovi.

Piata nedeľa „cez rok“ (Mt 5,13-16)

Kedy je vlastne človek pyšný? Ako rozlíšiť pýchu od hrdosti nad vykonaným dielom, ktorá je iba prirodzenou reakciou? Človek by si mal byť vedomý svojich darov a predností a mal by byť zdravo hrdý na to, čo dokázal. Medzi zdravou hrdosťou a pýchou je iba maličký krok. Je v pohľade na druhých. Zdravo ...

Paradoxom kresťanstva je, že mnohí kresťania nežijú ako skutoční nasledovníci Krista. Toto napätie "dobrých" a "zlých" ľudí nachádzajúcich sa v Cirkvi je predpokladané samotným Kristom: Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čím ju nahradia? Už nie je nanič, len ju vyhodíť von, aby ju ľudia pošliapali (Mt 5,13-16).

Šiesta nedeľa „cez rok“

Krištof Kolumbus, Ferdinand Magellan, Vasco da Gama - títo muži sú považovaní za najväčších objaviteľov v dejinách. Ale čo im umožnilo preplávať šíry oceán, aby tak aj napriek veľkému riziku dosiahli svoj cieľ? Po väčšine to bolo ich odhodlanie uspieť za každú cenu. Vyžadovalo si to veľa dôvery. Museli veriť lodiam, navigačným prístrojom i mapám a hlavne Bohu. Ježiš nás žiada o takýto postoj pri modlitbe. V poučení, ktoré nám dnes dáva, je obsiahnutá určitá úroveň húževnatosti: proste, hľadajte, klopte. Ježiš vraví, že by sme od Boha nemali len niečo žiadať; mali by sme ho aktívne pozývať do udalostí svojich života. Vlastne nás povzbudzuje, aby sme na jeho dvere priamo klopali! Hovorí nám, aby sme boli tiež vytrvalí. Nemôžeme sa vzdať len preto, že hneď nevidíme hmatateľné výsledky. Musíme vytrvalo prosiť, hľadať a klopať. Znamená to, že dôvera musí byť centrom našej modlitby dôvera založená na poznaní, ako veľmi sa Pán o nás stará. Je to dôvera v jeho prisľúbenie: **„Ak ma budete prosiť o niečo v mojom mene, ja to urobím“ (Jn 14,14)**. Je to dôvera založená na skutočnosti, že náš Otec nás tak veľmi miluje, že poslal svojho jednorodeného Syna, aby zomrel za naše hriechy. Je to dôvera, ktorá nám hovorí, že náš Boh nás nikdy neopustí. Nie je len naším stvoriteľom, je aj naším Otcom, ktorý nepodá svojim deťom škorpióna. V dnešnej modlitbe si zoberte príklad z veľkých objaviteľov. Možno už dlhšiu dobu po niečom pátrate, možno hľadáte prácu alebo prosíte o uzdravenie z choroby. Nevzdávajte to! Vaša vytrvalosť sa bude splácať tak, ako sa budete približovať k Bohu a ako sa Boh bude približovať k vám. Zložte svoje starosti na Pána. Aj keď neodpovedá na vaše modlitby tak, ako by ste si to predstavovali, odpovie vám tak, ako bude pre vás najlepšie. Jedinú vec, ktorú Boh nemôže spraviť, je prosiť namiesto vás - to necháva na vás. Krištof Kolumbus. Ferdinand Magellan. Vasco da Gama. Títo muži sú považovaní za najväčších objaviteľov v dejinách. Ale čo im umožnilo preplávať šíry oceán, aby tak aj napriek veľkému riziku dosiahli svoj cieľ? Poväčšine to bolo ich odhodlanie uspieť za každú cenu. Vyžadovalo si to veľa dôvery. Museli veriť lodiam, navigačným prístrojom i mapám a hlavne Bohu. Ježiš nás žiada o takýto postoj pri modlitbe. V poučení, ktoré nám dnes dáva, je obsiahnutá určitá úroveň húževnatosti: proste, hľadajte, klopte. Ježiš vraví, že by sme od Boha nemali len niečo žiadať; mali by sme ho

aktívne pozyvať do udalostí svojho života. Vlastne nás povzbudzuje, aby sme na jeho dvere priamo klopali! Hovorí nám, aby sme boli tiež vytrvalí. Nemôžeme sa vzdať len preto, že hneď nevidíme hmatateľné výsledky. Musíme vytrvalo prosiť, hľadať a klopať. Znamená to, že dôvera musí byť centrom našej modlitby - dôvera založená na poznaní, ako veľmi sa Pán o nás stará. Je to dôvera v jeho prisľúbenie: **„Ak ma budete prosiť o niečo v mojom mene, ja to urobím“** (Jn 14,14). Je to dôvera založená na skutočnosti, že náš Otec nás tak veľmi miluje, že poslal svojho jednorodeného Syna, aby zomrel za naše hriechy. Je to dôvera, ktorá nám hovorí, že náš Boh nás nikdy neopustí. Nie je len naším stvoriteľom, je aj naším Otcom, ktorý nepodá svojim deťom škorpióna. dnešnej modlitbe si zoberte príklad z veľkých objaviteľov. Možno už dlhšiu dobu po niečom pátrate, možno hľadáte prácu alebo prosíte o uzdravenie z choroby. Nevzdávajte to! Vaša vytrvalosť sa bude splácať tak, ako sa budete približovať k Bohu a ako sa Boh bude približovať k vám. Zložte svoje starosti na Pána. Aj keď neodpovedá na vaše modlitby tak, ako by ste si to predstavovali, odpovie vám tak, ako bude pre vás najlepšie. Jedinú vec, ktorú Boh nemôže spraviť, je prosiť namiesto vás - to necháva na vás.

Siedma nedeľa „cez rok“

„Milujte svojich nepriateľov... Budte dokonalí“ (Mt 5,44.48). Myslíte si, že je to náročná úloha? Ale nebojte sa. Ježiš od nás neočakáva, že budeme konať na vlastnú päsť. On vie, že milovať svojich blížnych a zvlášť tých, ktorí s nami nesúhlasia, tak, ako nás miluje Boh, je nad ľudské sily. Vie, že našou najväčšou nádejou v tomto smere je tráviť čas s ním a dovoliť mu naplniť naše srdce jeho milosrdenstvom, zľutovaním, trpezlivosťou a láskou. Možno vám to hneď nenapadne, ale keď chcete milovať svojich nepriateľov, musíte sa najprv modliť za seba samých. Nech nie je úmyslom našej modlitby prosba o zbavenie sa dlhu alebo výhru v lotérii. Radšej prosme Ducha Svätého, aby nás, napríklad, obdaril múdrosťou, trpezlivosťou, láskavosťou, vlídnosťou, silou a sebaovládaním a, samozrejme, Božou láskou. Všetci potrebujeme Ducha Svätého, aby sme vedeli reagovať na Božie konanie. Nájdite si čas a poprosť Ducha Svätého o pomoc v situáciách, pred ktorými stojíte. Táto situácia je výlučne vaša. Nie je to problém manžela či manželky, rodičov, susedov ani nikoho iného. Boh má konkrétnu odpoveď práve pre vás. Ak ste sa už za seba pomodlili, nasmerujte svoje modlitby na svojich nepriateľov. Vždy je dobré, keď zažijeme Boží dotyk lásky skôr, ako ju začneme šíriť okolo seba. Boh vám môže dať impulz k určitej láskavosti voči inému človeku alebo prebudiť vo vašom srdci milosrdenstvo k nemu. Boh je nekonečne tvorivý, takže budte pripravení, že vás povedie neočakávaným smerom. Ježiš nám nedáva nereálne príkazy, práve naopak, jeho príkazy nám majú pomôcť väčšmi sa mu podobať. Práve v tejto chvíli vám dáva všetko potrebné na to, aby ste milovali svojich nepriateľov. Budete to chápať vždy správne? Nie. Budete však rásť v jeho láske a dokonalosti a neustále sa o to usilovať.

Uvažujte nad Ježišovým fiat v Getsemanskej záhrade. Ako mu len muselo byť ťažko, keď sa až zapotil, a to krvavým potom! Vyslovte aj Vy toto fiat, keď sa Vám darí, i keď sa Vám nedarí. A netrápajte sa nad tým, ani si nelámte hlavu, ako ho vysloviť. Je zrejmé, že v náročných veciach prirodzenosť uteká pred krížom, no nedá sa povedať, že by duša nebola podriadená Božej vôli, keď napriek sile, ktorá nás ťahá opačným smerom, vidíme, že sa dokáže odhodlať aj k tomu, aby ho prijala. Chcete mať dôkaz o tom, ako vôľa vyslovuje svoje fiat? Čnosť možno poznať vďaka jej opaku. Povedzte mi: Ak na Vás Pán dopustí ľahšiu či ťažšiu skúšku, zdá sa Vám, že máte odvahu vzbúriť sa voči Bohu? Alebo, ešte lepšie, vezmeme do úvahy prípad, ktorý je nemožný: Pokúšate sa skutočne vzbúriť? Alebo mi

povedzte: Necítite zdesenie už len pri počutí takýchto rúhačských otázok? A predsa, medzi áno a nie je, ba ani nemôže byť žiadna prostredná odpoveď. Ak sa Vaša vôľa vyhyba vzbure, buďte si istá, že je viac či menej vedome podriadená vôli Božej. A preto i ona nejakým spôsobom vyslovuje svoje fiat.

Osma nedeľa „cez rok“

Ježiš ako tesár veľmi dobre poznal nástroje na obrábanie dreva: na čo sú dobré, ako sa s nimi narába a ako sa treba o ne starať. V tomto čítaní však hovorí o inom nástroji: o peniazoch. Nie sú jediným nástrojom, ba ani tým najdôležitejším. Sú jednoducho iba jedným z nástrojov, ako kladivo či píla. Podobne, ako sa Ježiš učil používať nástroje v tesárskej dielni, tak sa aj my musíme naučiť používať nástroj zvaný peniaze. Väčšina z nás ich vie rátať, rozmieňať a kupovať za ne potrebné veci. Ježiš však hovorí, že je za tým oveľa viac než len toto. Máme ich používať na uzavretie priateľstiev alebo budovanie farností. Nauč sa byť verný v najmenšom, ale aj vo veľkom. Ak nemáš nijaký príjem, ak si stratil domov a ledva máš na základné potraviny, Boh to vie. Boh uvažuje logicky. Ak nemáš nástroj, neočakáva, že ho budeš používať! Vie však aj to, že mnohí z nás tento nástroj majú, a chce, aby sme ho múdro používali. Zamysli sa nad kladivom. Používaš ho na určitý cieľ v určitej situácii a potom ho odložíš, až kým ho opäť nebudeš potrebovať. Medzitým, ako väčšina ľudí, si naň ani nespomenieš. Aj peniaze nám ako nástroj majú slúžiť na pomoc. Dokážeš svoje peniaze, okrem ich nevyhnutného získania a používania, odložiť do "truhličky na náradie" a viac na ne nemyslieť? Ide o vec srdca. Z používania peňazí by si nemal mať strach. Zvyk myslieť si, že nikdy nemám dosť pre seba, a obava, čo sa stane, ak z nich niekomu dám, nemá miesto v srdci Božieho dieťaťa. Tak zmýšľa sirota. Ty však nie si sirota. Máš v nebi veľmi bohatého Otca! Nech táto pravda prenikne hlboko do tvojho srdca. Pros Ducha Svätého, nech ti ukazuje, ako máš čo najlepšie používať svoje peniaze. Ak ich použiješ na zámer, ktorý má s nimi Boh, očakávaj **„...ovocie, ktoré sa rozmnoží vo váš prospech“** (Flp 4,17) - duchovnú milosť, múdrosť a požehnanie, prúdiace od Božieho trónu.

„Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom“ (Lk 16,10). Ježiš ako tesár veľmi dobre poznal nástroje na obrábanie dreva: na čo sú dobré, ako sa s nimi narába a ako sa treba o ne starať. V tomto čítaní však hovorí o inom nástroji: o peniazoch. Nie sú jediným nástrojom, ba ani tým najdôležitejším. Sú jednoducho iba jedným z nástrojov, ako kladivo či píla. Podobne, ako sa Ježiš učil používať nástroje v tesárskej dielni, tak sa aj my musíme naučiť používať nástroj zvaný peniaze. Väčšina z nás ich vie rátať, rozmieňať a kupovať za ne potrebné veci. Ježiš však hovorí, že je za tým oveľa viac než len toto. Máme ich používať na uzavretie priateľstiev alebo budovanie farností. Nauč sa byť verný v najmenšom, ale aj vo veľkom. Ak nemáš nijaký príjem, ak si stratil domov a ledva máš na základné potraviny, Boh to vie. Boh uvažuje logicky. Ak nemáš nástroj, neočakáva, že ho budeš používať! Vie však aj to, že mnohí z nás tento nástroj majú, a chce, aby sme ho múdro používali. Zamysli sa nad kladivom. Používaš ho na určitý cieľ v určitej situácii a potom ho odložíš, až kým ho opäť nebudeš potrebovať. Medzitým, ako väčšina ľudí, si naň ani nespomenieš. Aj peniaze nám ako nástroj majú slúžiť na pomoc. Dokážeš svoje peniaze, okrem ich nevyhnutného získania a používania, odložiť do "truhličky na náradie" a viac na ne nemyslieť? Ide o vec srdca. Z používania peňazí by si nemal mať strach. Zvyk myslieť si, že nikdy nemám dosť pre seba, a obava, čo sa stane, ak z nich niekomu dám, nemá miesto v srdci Božieho dieťaťa. Tak zmýšľa sirota. Ty však nie si sirota. Máš v nebi veľmi bohatého Otca! Nech táto pravda prenikne

hlboko do tvojho srdca. Pros Ducha Svätého, nech ti ukazuje, ako máš čo najlepšie používať svoje peniaze. Ak ich použiješ na zámer, ktorý má s nimi Boh, očakávaj **„ovocie, ktoré sa rozmnoží vo váš prospech“** (Flp 4,17) - duchovnú milosť, múdrosť a požehnanie, prúdiace od Božieho trónu. Duchu Svätý, očisti moje myslenie týkajúce sa peňazí. Pomôž mi chápať ich ako nástroj, ktorým aj sú, a požívať ich tak, ako máš ty v úmysle.

Deviata nedeľa „cez rok“

„Dom sa nezrútil, lebo mal základy na skale“ (Mt 7,25).

Každý staviteľ vie, aké dôležité sú pevné základy. Predtým, ako začne stavať steny, vkladáť okná a dvere, sa ešte uistí, že kopal dostatočne hlboko, aby dom stál na pevnej zemi. Časom sa stáva, že vlastná hmotnosť domu alebo erózia pôdy zapríčinia posun v základoch, čo sa prejaví puklinami v múroch. Tie sú varovaním pre majiteľa, aby chybu napravil ešte predtým, ako bude neskoro. Ak k niečomu takému dôjde, treba k základom pridať pevnejšie a odolnejšie pilóty a zaboriť ich hlbšie do zeme - postaviť dom na pevnej skale. Mnohí sme presvedčení, že naše duchovné domy sú celkom dobre postavené. Veríme v Pána, snažíme sa modliť pri omši a usilujeme sa uskutočňovať Ježišovo prikázanie aby sme sa milovali navzájom. Aj napriek tomu však v našom živote existujú oblasti, v ktorých sa začínajú objavovať pukliny. Zvlášť teraz, s blížiacimi sa sviatkami, trpia najväčším stresom práve rodinné vzťahy. Nenechaj tieto výstražné signály bez povšimnutia! Máš v rodine niekoho, pri kom bojuješ sám so sebou, aby si ho miloval alebo mu odpustil? Pokús sa tento vzťah založiť na pevnejšom základe - na základe Ježišovho učenia o láske a milosrdenstve. V ideálnom prípade ťa to dovedie k prosbe o odpustenie alebo k tomu, že odpustenie ponúkneš ty sám. Môže to však tiež znamenať zatiaľ len vedomé rozhodnutie rešpektovať toho človeka a pokračovanie v modlitbe za uzdravenie a vyriešenie vášho vzťahu. Alebo môžeš len jednoducho poprosiť Pána, aby sa situácia aspoň nezhoršovala. Nemysli si teraz, že všetky podobné problémy musíš vyriešiť do Vianoc, hoci by to bolo skvelé! Ak však pokročíš aspoň v tom, že svoj vlastný dom postavíš na pevnejšom základe, už si sa významne posunul vpred. Nedokážeš odhadnúť, ako na to zareagujú iní, ty sám však budeš stáť na základoch, ktoré vydržia a znesú akýkoľvek stres ohrozujúci tvoje vzťahy s ľuďmi.

Desiata nedeľa „cez rok“

Modlite sa zvlášť pred krížom, z ktorého prichádzajú veľké milosti. Vykonajte si vo svojich domoch zvlášť zasvätenie krížu. Sľúbte, že nebudete urážať Ježiša, ani kríž a potupovať ho.

Jedenásta nedeľa „cez rok“

A predsa vystúpila. Usmievavá trinástročná „copaňa“, pýcha i radosť rodiny, talent školy i mesta. V sále znel plačlivo-radostný zvuk husličiek a dievčatko pokojne, s očami upretými na notovú osnovu prechádzalo sláčikom poň strunách. Všetci v hľadisku tleskali. Len jedna žena v dlaniach žmolila papierovú vreckovku. Z očí jej prúdom tiekli slzy a bolo vidno, že jej vôbec nezáleží na make-upe. Zdalo sa, že nepočúva. Jej tvár zvierala bolesť. „Stalo sa vám niečo? Môžem vám nejako pomôcť?“ opýtala sa rehoľná sestra, ktorá sedela vedľa tejto ženy. „Nie,“ zašepkala. „Viete, ona tu dnes nemala hrať. Ona mala byť mŕtva!“ Sestra nechápala. Žena zbadala zmätok v jej očiach, a tak sa pokúsila o vysvetlenie. „To dievčatko,

ktoré hrá, je moja dcéra. Keď som s dozvedela, že ju čakáme, lekári nám oznámili, že bude postihnutá, nebude normálna. Odporučili mi interrupciu. Áno, chcela som sa jej zbaviť. Nechcela som postihnuté dieťa. No v to ráno, keď som mala nastúpiť do nemocnice, môj manžel, ktorý ma odprevádzal, si zlomil nohu... A tak sa ten „nevinný“ zákrok oddialil. Nemohla som ho nechať bez pomoci. Lekári burcovali, aby som sa poponáhľala. Neustále ma presviedčali, že všetky testy poukazujú na to, že „čudo“, ktoré nosím, nikdy nebude normálne žiť. A tak som sa do nemocnice zbalila znova. No nedošla som tam. Prišla ku mne návšteva. Moja spolužiačka. Keď som jej povedala, kam sa zberám, prosila ma, aby som dieťa donosila a aby som jej ho, ak budem chcieť, „podarovala“. Bránila som sa, ale potom som sa nechala prehovoriť. Vo chvíli, keď som privádzala svoje „čudo“ na svet, predstavovala som si ho ako niečo bez rúk, bez nôh, so šikmými očami. Keď som začula jeho hlas, zatúžila som ho vidieť. Sestrička mi ho podala... Bolo mi hrozne, keď som videla, že som porodila to najkrajšie dievčatko na svete. Nebolo to „čudo“. Nepotvrdilo sa nič z toho, čo hovorili lekári... A ja som bola šťastná, že som sa nestala vrahom. A viete,“ ukázala na javisko, „vždy si na to spomeniem, keď Sára hrá. Keby si nebol manžel zlomil nohu, keby nebola k nám zavítala spolužiačka...“ Po koncerte prišla Sára za svojou mamou s veľkým úsmevom na tvári: „Mami, videla som ťa! Dnes som hrala iba pre teba. Mami, ľúbim ťa!“ - a hodila sa žene, už bez make-upu, okolo krku.

Dvanásta nedeľa „cez rok“

Ak hľadáš príklad lásky: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.“ To urobil Kristus na kríži. A keď dal za nás svoj život, nemá byť ťažké prijať pre Neho akékoľvek zlo. Ak hľadáš trpezlivosť, nájdeš na kríži tú najvyznikajúcejšiu. Trpezlivosť môže byť veľká z dvoch hľadísk: buď tým, že niekto trpezlivo znáša niečo ťažké, alebo tým, že znáša niečo, čomu by sa mohol vyhnúť, a nevyhýba sa. A Kristus toho zniesol na kríži veľa a trpezlivo, lebo „keď trpel, nevyhrážal sa; viedli Ho ako ovcu na obeť a on neotvoril ústa“. Kristova trpezlivosť na kríži je teda veľká: „Vytrvalo bežme v závode, ktorý máme pred sebou, s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a završiteľa viery. On namiesto radosti, ktorá sa mu núkala, vzal na seba kríž a pohrdol potupou.“ Ak hľadáš príklad pokory, pozri na Ukrižovaného: veď Boh sa dal súdiť za vlády Poncia Piláta a zabiť. Ak hľadáš príklad poslušnosti, nasleduj Toho, ktorý sa stal poslušným Otcovi až na smrť: „Lebo ako sa neposlušnosťou jedného,“ to jest Adama, „mnohí stali hriešnikmi, tak zasa poslušnosťou Jedného sa mnohí stali spravodlivými. Ak hľadáš príklad, ako pohrdať pozemskými vecami, nasleduj Toho, ktorý je „Kráľ kráľov a Pán pánov, v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a poznania,“ a na kríži bol nahý, posmievaný, oplúťý, zbičovaný, trním korunovaný a nakoniec octom a žľou napájaný.

Trinásta nedeľa „cez rok“

Zmeškali ste už niekedy autobus, prišli o prácu vďaka znižovaniu počtu zamestnancov alebo ste mali pocit, že na vás niekto blízky zabudol? Ak vás niekto ignoruje, to veru nie je dobrý pocit. A predstavte si, ako sa bude musieť cítiť ten, koho bude "ignorovať" Ježiš pri svojom druhom príchode. Toto by nechcel zažiť nikto z nás! Skľučuje nás, že nevieme, kedy Ježiš opäť príde, však? Nechceme to premeškať, a tak musíme byť neustále pripravení. Dobrá správa je, že Ježiš nám prípravu uľahčuje. On nás totiž chce vidieť pripravených! Rád prirovnával Božie kráľovstvo k hostine - čím viac ľudí príde, tým bude veselšie. Účasť na nej je

síce podmienená vhodným oblečením, no my máme k dispozícii všetko potrebné. Pozrime sa na tri osobitné zložky, ktoré sú nevyhnutnou súčasťou každej duchovnej garderóby: Prvá - udržiajte si čisté svedomie. Aj ten najmenší hriech nám zacloní pohľad na Pána a na to, k čomu nás povoláva. Preto je pre nás také dôležité spytovať si svedomie a často konať pokánie. Preto by sme aj mali pravidelne pristupovať k sviatosti zmierenia, čo je skvelý spôsob, ako získať viac Božej milosti, vďaka ktorej odoláme pokušeniu a budeme sa vzmáhať v čnostiach. Druhá - milovať blížnych. Ježiš nám zas a znova hovorí, aby sme blaho druhého uprednostnili pred svojím vlastným. Dokonca nám aj prikazuje, aby sme milovali druhých, ako on miloval nás. Keďže jeho láska nepozná podmienky, nemala by ich poznať ani naša. Naše otvorené srdce a ruky, zvlášť pre chudobných a núdznych, nám umožnia prístup aj k samotnému Pánovi (Porov. Mt 25,40). A napokon - zotrúvajte pri Ježišovi. Ak sa ty priblížiš k nemu, on sa priblíži k tebe. Čoraz viac budeš prežívať jeho lásku a milosrdenstvo a zistíš, že sa mu stále väčšmi podobáš - a že si lepšie pripravený na jeho návrat. Ježiš nás opakovane žiada, aby sme sa pripravili na jeho príchod. Chce nám odovzdať svoje dedičstvo spoločenstva s Bohom po celú večnosť. Ak sa "zaodejeme" do týchto troch praktických rád, nemusíme sa už ničoho obávať; budeme stále pripravení!

Štrnásť nedeľa „cez rok“

Predstavme si teraz Ježiša. Ježišov pohľad naplnený láskou k vám, ku mne, k nám všetkým, keď hovorí : **„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení ,a ja vás posilním“** (Mt.11,28).

Toto hovorí Pán: „Beda Asýrsku! Ono je prútom môjho hnevu a palicou v mojej ruke; je mojím rozhorčením. Posielam ho k bezbožnému národu, dávam mu rozkaz proti ľudu, ktorý ma hnevá, aby uchvátil korisť a odniesol lup a aby ho rozšliapal ako blato ulíc. Lež on tak neuvažuje, jeho srdce tak nezmysľá; on má v úmysle ničiť a vyhubiť nemálo národov. Lebo hovorí: „Silou svojej ruky som všetko urobil a svojou múdrosťou, lebo som rozumný; odstránil som hranice národov, vyraboval som ich pokladnice a ako všemocný som strhol tých, čo sedia na tróne. Ako na hniezdo siahla moja ruka na bohatstvo národov, ako sa zbierajú opustené vajcia, tak som zhrabol celú zem a nebolo toho, kto by zatrepotal krídlom, otvoril zobák a zapíšťal. „Vari sa bude vypínať sekera nad toho, čo ňou rúbe? Alebo sa píla bude vyvyšovať nad toho, kto ju ťahá? Ako keby prút hýbal tým, čo ho dvíha, akoby palica dvíhala toho, ktorý nie je z dreva. Preto Pán, Vladár zástupov, pošle na jeho vykrmených vojakov hlad a pod jeho slávou bude zúriť ako pála ohňa horúčosť.“ V súčasnej dobe sú kníhkupectvá doslova preplnené knihami rozličných žánrov. Keby naši predkovia mali možnosť ich navštíviť, iste by neveriaco krútili hlavami. Keďže človek túži stále objavovať a poznávať nové veci, ponuka aj potreba kníh bude neustále narastať. Vďaka nim sa totiž môžeme dozvedieť nové informácie, odhaľovať tajomstvá... Existujú však skutočnosti, ktoré patria Božiemu kráľovstvu. Tie nám predstavuje sám Ježiš Kristus a robí to aj v dnešnom evanjeliu: Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým Keby nám Ježiš tieto pravdy osobne nepovedal, nazdávali by sme sa, že sú určené iba pre tých, ktorí sú zbhlí vo Svätom písme. V Ježišových časoch to boli farizeji. Oni skutočne boli vzdelaní v Písme, vedeli z neho spamäti citovať celé pasáže. Okrem toho boli šikovní a učení, preto si ich ľudia vážili. Lenže príliš si zakladali na svojej učenosti a jednoduchými ľuďmi pohrdali. Našli sa však medzi nimi aj takí, ktorí zostali pokorní a skromní a tí si zaslúžili poznať pravdy Božieho kráľovstva. Spomeňme aspoň staručkého Simeona, ktorému Pánov Duch zjavil, že v náručí drží Mesiáša.

Ježiša však najradšej počúvali jednoduchí a nevzdelaní ľudia, ktorí dychtivo vnímali jeho slová a ukladali si ich do srdc. Prečo sa Boh pyšným protiví ale poníženým dáva svoju milosť? Pyšný človek keď počúva Ježišove slová, zdajú sa mu byť nezmyslami, lebo zasahujú do jeho svedomia. Preto ich neprijíma, ba často proti nim bojuje. Keď za čias totality istá matka šla prihlásiť dieťa na náboženstvo, riaditeľ školy ju odhovára, aby to nerobila. Vrável jej, že farári učia deti nezmysly, zbytočne ich zaťažujú a vôbec je to nemoderné a nevedecké veriť v Boha. Tento pán zabudol, že oveľa múdrejší a inteligentnejší ľudia ako on, sú iného presvedčenia. Veľký vedec Albert Einstein, nositeľ Nobelovej ceny, svoju vieru vyznal týmito slovami: Verím v osobného Boha a nikdy som nebol ateistom. Ateizmus som zamietol už ako študent. Mnohí vynikajúci prírodovedci sú zajedno v tom, že náboženstvo a veda si neprotirečia. Som presvedčený, že bez náboženstva by sme dnes boli barbarmi. Bolo to náboženstvo, čo napomohlo ľudský pokrok na všetkých poliach vedy... Tu vidno, ako naozaj veľkí ľudia pokorne zmyšľajú o sebe, preto spoznali pravdy Božieho kráľovstva. Takí ľudia žijú aj dnes a pohybuju sa medzi nami. Zatúžme aj my medzi nich patriť, zatúžme poznať pravdy Božieho kráľovstva, a tak hlbšie spoznávať nášho nebeského Otca. To poznanie bude o toľko väčšie, o koľko bude silnejšia naša láska k nemu. Prosme na tento úmysel aj pri dnešnej, svätej omši: Ježišu tichý a pokorný Srdcom, sprav srdcia naše podľa svojho srdca, aby sme poznávali tajomstvá Božieho kráľovstva, ktoré zjavuješ tým, ktorí sú pokorní. Mnohí ľudia odmietajú Boha, lebo niektoré jeho požiadavky sa im zdajú ťažké, nepochopiteľné alebo až nezmyselné či hlúpe. Takým sa im zdá byť nielen učenie cirkvi v otázkach viery a mravov, ale aj mnohé výroky Svätého písma. Rovnako aj existencia zla vo svete. Hovoria: "Ako môže byť Boh láska, keď dopustí také a také zlo?!" Môžeme povedať, že uvedení ľudia odmietajú Boha, lebo nie je podľa ich predstáv. No možno takto pristupovať k Bohu? Je rozumné domnievať sa, že nekonečný Boh, ako aj všetko to, čo stvoril, čo naďalej tvorí, čo hovorí, čo dopúšťa, bude pochopiteľné a zrozumiteľné nášmu obmedzenému rozumu? Čo by to bol za Boh, keby sme ho dokonale poznali? Nebola by to len modla, ktorú sme si vytvorili? Človek kladie Bohu podmienky, aký má byť, a len vtedy je ochotný prijať ho a uveriť v neho. Takýto človek si však neuvedomuje, že aj Boh kladie podmienky, za akých sa človek môže dostať k nemu, za akých mu môže porozumieť. Jednou zo základných podmienok, ktorá umožňuje človeku chápať nepochopiteľného Boha, je „*duch detstva*.“ Je to podmienka, resp. stav ducha, bez ktorého človek nie je schopný preniknúť k chápaniu nepochopiteľného Boha. Ježiš v evanjeliu hovorí: **„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. Áno, Otče, tebe sa tak páčilo (Mt 11,25).** „*Duch detstva*“ – to je stav mysle, ale tiež vôle, ktoré sú celé zamerané na Boha, stav, do ktorého sa musí človek vrátiť, aby Adamovým hriechom človek tento stav opustil. A každým osobným hriechom sa mu znovu a znovu vzdáľuje. Ježiš ho preto volá späť do pôvodného stavu pokory a bázne pred Bohom. Lebo "bázeň pred Bohom je počiatok múdrosti" a "pokorných Boh pouča o svojich cestách". Sám Ježiš ide ako prvý touto „*cestou detstva*“. Ved' on je ten „*kráľ*“, ktorého chváli prvé čítanie dnešnej nedele: kráľ, ktorý v chudobe a pokore prichádza spasť svoj ľud (*porov. Zach 9,9-10*). Každý, kto hľadá spásu, ho má preto nasledovať na ceste duchovného detstva. **„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu“ (Mt 11,29-30).** Mnohí odmietajú Boha preto, lebo stavia pred nich – podľa nich – „*ťažké*“, „*nepochopiteľné*“, „*nezmyselné*“, „*hlúpe*“ požiadavky. Myslím, že v tejto súvislosti je vhodné spomenúť to, na čo prišiel človek, keď sa zaoberal otázkou ako dospieť k osvieteniu. Mám na mysli zen-budhizmus. V tomto duchovnom systéme je jednou z vecí, ako dospieť k osvieteniu

riešenie tzv. kánonu. O čo ide? Učiteľ predloží žiakovi už na prvý pohľad nezmyselnú úlohu. Napríklad, „Ako možno zatlieskať jednou rukou?“ alebo „Ako možno dostať vykrmeného gunára do pivovej fľaše?“ Ak chce žiak dospieť k osvieteniu, nemôže začať plnenie úlohy tým, že povie: „Pán učiteľ, to, čo odo mňa žiadate, je blbosť!“ Nie, žiaden zo žiakov zenbudhhizmu takto nezačne cestu k osvieteniu. Naopak, podujme sa nezmyselnú úlohu riešiť, lebo je presvedčený, že aj sám majster, ktorý mu túto úlohu dal, dospel riešením podobného „nezmyslu“ k osvieteniu. Žiak, ktorý sa nevzdá, dosiahne cieľ, po ktorom túži. A býva to v okamihu, keď sa predchádzajúcim riešením rozumovo neriešiteľného koánu takmer zbláznil. Ak ľudskí učitelia duchovného života usúdili, že najlepšia cesta k osvieteniu vedie z riešenie zdanlivo nerozumných príkladov, prečo by podobnú formu pedagogiky nemohol voliť i ten Najvyšší Majster - Boh?! Áno, Boh stavia pred človeka rozličné „koány“, aby pomocou riešenia záhady, ktorú v sebe obsahujú, dospel k osvieteniu. Takým koánom môže byť veta: „Žehnajte tých, ktorí vás preklínajú!“ alebo „Kto ti berie košeľu, tomu nechaj aj plášť!“ alebo „Kto by si chcel zachrániť život, stratí ho!“. Alebo to môžu byť koány, ktoré hovorí ústami cirkvi: „Neužívaj sex pred manželstvom ani s tým, koho miluješ, ak chceš, aby váš vzťah napredoval!“ alebo „Zasväť jeden deň Bohu a zanechaj všetku prácu, ak chceš, aby sa tvoj dom naplnil bohatstvom!“ Alebo môže svoje koány posilať formou životných udalostí, napr. dopustí nejakú tragédiu a hovorí v tichu srdca toho, kto sa ide zblázniť: „Nezúfaj, milujem ťa a neopúšťam ťa ani v čase tvojho najväčšieho nešťastia.“ Aj naša cesta k osvieteniu vedie cez riešenie niekedy na prvý pohľad neriešiteľných a nezmyselných príkazov, otázok, či situácií. No ani naša cesta vpred nevedie tak, že Boží kánon odmietneme, že ho prestaneme riešiť. Nie, to by bola cesta smrti. Cesta života je postaviť sa tvárou v tvár výzve Majstra, v presvedčení, že chyba nie je na jeho strane, ak s príkladom neviem pohnúť... Pravdepodobne nespĺňam podmienku, s ktorou mám pristupovať k jeho riešeniu. Chýba mi duch „detstva“, duch pokory, duch bázne pred Bohom, ktorý ma takto pripravuje na osvietenie. Kto chce byť obohatený Božou múdrosťou, musí mať postoj pokorného dieťaťa, ktoré s bázňou prichádza k nemu ako k svojmu Majstrovi, ktorý jediný ho môže osvietiť svetlom svojej slávy.

Pätnásta nedeľa „cez rok“

V ten deň vyšiel Ježiš z domu a posadil sa pri mori. Okolo neho sa zhromaždili veľké zástupy. Preto nastúpil na loďku a sadol si; a celý zástup stál na brehu. Hovoril im veľa v podobenstvách: „Rozsievач vyšiel rozsievať. Ako sial, niektoré zrná padli na kraj cesty; prileteli vtáky a pozobali ich. Iné padli na skalnatú pôdu, kde nemali veľa zeme, a hneď vzišli, lebo neboli hlboko v zemi; ale keď vyšlo slnko, zahoreli, a pretože nemali koreňa, uschli. Zasa iné padli do trnia, ale trnie vyrástlo a udusilo ich. Iné zrná padli do dobrej zeme a priniesli úrodu: jedno stonásobnú, iné šesťdesiatnásobnú a iné tridsaťnásobnú. Kto má uši, nech počúva!“ Ako sial, jedno zrnó padlo na kraj cesty, prileteli vtáky a pozobali ho. Druhé padlo na skalnatú pôdu, kde nemalo veľa zeme, a hneď vzišlo, lebo nebolo hlboko v zemi, ale keď vyšlo slnko, zahorelo, a pretože nemalo koreňa, uschlo. Iné zasa padlo do trnia, ale trnie vyrástlo, udusilo ho a ono neprinieslo úrodu. Iné zrná padli do dobrej zeme, vzišli, rástli a priniesli úrodu: jedno tridsaťnásobnú, druhé šesťdesiatnásobnú a iné stonásobnú. A Rozsievач povedal: Kto má uši na počúvanie, nech počúva!“ Rozsievач seje Slovo!

V Slove je Život, Pravda i Božské Zákony. Kto zatúži po Slove, aby z Neho mohol čerpať, vstupuje na cestu Pokory a hľadania: „Na kraji cesty, kde sa seje Slovo, sú tí, čo ho počúvajú, ale hneď prichádza pokušiteľ a oberá ich o Slovo, do nich zasiate.“ To sú tí, ktorí sa

stretnú so Slovom Božím, prineseným skrze Syna Božieho a Syna Človeka, nechápu ho a postaví sa proti nemu. Ich vnútro je povrchné, Slovo nemá kde zakoreniť, je pre nich nedosiahnuteľné. „Do skalnatej pôdy zasiate je u tých, čo Slovo počúvajú a hneď ho s radosťou prijímajú, ale nemajú v sebe koreňa, sú chvíľkoví. Keď potom nastane kvôli Slovu súženie alebo prenasledovanie, hneď odpadnú.“ To sú tí, ktorí si myslia, že prečítaním Biblie a Diela Vo Svetle Pravdy prijali všetko, že ich viera je vierou živou, že ich presvedčenie sa stalo živým presvedčením. Nemajú v sebe pevný základ, keď prídu ťažkosti, ich skutky hovoria jasnou rečou. Iba o Slove hovoria, ale nežijú podľa neho. Teda po ovocí ich poznáte. „A iné, zasiate do trnia, je u tých, čo počúvajú Slovo, ale potom sa vlúdia svetské starosti, klam bohatstva a všelijaké iné žiadostivosti, Slovo udusia a ostane bez úžitku.“

To sú tí, ktorí prijímajú Slovo do svojho života, snažia sa podľa neho žiť, ale pozemský život so svojimi starosťami a pôžitkami ich pohltí tak ako to trnie, takže postupne Slovo zanechajú a nežijú podľa neho. Nechávajú ho bokom od svojho života. „Veď nik nemôže slúžiť dvom pánom, pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu aj mamone!“ „A do dobrej zeme zasiate je u tých, čo počúvajú Slovo a prijímajú ho a prinášajú úrodu: jedno tridsaťnásobnú, druhé šesťdesiatnásobnú a iné stonásobnú.“ To sú tí, ktorí prijímajú Slovo a v každodennom živote prinášajú úrodu. Svedčia svojím životom, kto je ich Pánom. Jedni sa stávajú živými vzormi bez toho, aby niečo hovorili, pre svoje okolie sa stávajú pravými ľuďmi, hodnými nasledovania.

Druhí sa snažia rozširovať Slovo medzi najbližších, v rodine, v práci, medzi svojimi známymi. Svedčia o Slove, ktoré prijali do svojho vnútra, nielen svojím správaním, ale aj svojou rečou. Snažia sa poznanie o Slove rozširovať vo svojom najbližšom okolí, aby sa aj ostatní mohli dostať k Slovu a čerpať pre seba a blížnych jeho nevyčerpatelne hodnoty. Ďalší sa dostanú na taký stupeň, že Slovo rozširujú v celej spoločnosti. To Slovo, ktoré smeli v živosti ich ducha prijať do svojho vnútra, núti ich, aby si ho nenechávali len pre najbližší okruh ľudí, ale aby sa stali takým malým rozsievateľom Slova a zasievali Slovo ďalším ľudským duchom, aby zapalovali iskru skutočného života v ľudských srdciach. Každý z nás, kto sa stretne so živým Slovom Božím, sa prirodzeným spôsobom a svojím slobodným rozhodnutím zaradí na niektorý z týchto stupňov.

A v živosti a pohybe sa môže prepracovať na ďalšie stupne a prinášať stále väčšiu úrodu pre toto Stvorenie. Ale pri nechote pracovať na sebe a prinášať úrodu pre svojich blížnych, klesáme zo stupňa, na ktorom práve stojíme. Vo Stvorení je všetko v pohybe a ak sa chceme skutočne vyvíjať, nemôžeme sa uspokojiť s tým, čo sme dosiahli, ale máme neustále pracovať na svojom zdokonaľovaní, a tak byť užitočnými pre svoje okolie i celé Stvorenie. Svojou nečinnosťou Slovo vnútorne zanecháme a nemôžeme prinášať úrodu. Staneme sa prázdnyimi klasmi, ktoré sú vo Stvorení nepotrebné a bez úžitku. A teda ako chceme, ako sa správame a konáme, tak sa nám stane. Čo do svojho každodenného života dávame, iba to sa nám môže vrátiť.

Po tom, čo muž menom James Harison potreboval 13 litrov krvi pri operácii v 13 - tých rokoch, sa rozhodol byť darcom krvi, len čo dovŕši 18. Zistilo sa, že jeho krv obsahuje vzácny antigén užitočný v boji proti ...Zobraziť viac potreboval 13 litrov krvi pri operácii v 13 - tých rokoch, sa rozhodol byť darcom krvi, len čo dovŕši 18. Zistilo sa, že jeho krv obsahuje vzácny antigén užitočný v boji proti chorobe Rhesus.

Šestnásta nedeľa „cez rok“

Istý turista prechádzal krajinou a hľadal si nocľah. Prišiel k jednému kláštoru a poprosil, aby ho ubytovali. Mnísi mu to dovolili. Jeden brat turistu sprevádzal po kláštore a ukázal mu celu, kde mal spať. Turista bol prekvapený. Vo všetkých izbách bola len posteľ, stôl a kríž na bielej stene. Vy tu máte všetci takéto izby?! Áno, odpovedal mních, naše cely sú veľmi skromné. Ale veď musíte mať nejaký nábytok, nejaké veci... Mních sa zahľadel na turistu a spýtal sa ho: A vy? Kde máte vy teraz nábytok a ostatné veci? To je hlúpa otázka, odvetil turista, veď ja tadeto len prechádzam. Nemôžem všetko vliecť so sebou, som len turista. Tu mám len to najnutnejšie a ostatné veci mám predsa doma! No vidíte, usmial sa mních, aj my sme len akísi „turisti“. My tadiaľto iba prechádzame, preto máme len tie najnutnejšie veci. Náš domov je v nebi.

Sedemnásť nedeľa „cez rok“ (Mt 13,44-52)

Chudobní ľudia sú tým Biblickým poľom, v ktorých je ukrytý poklad nesmiernej ceny.

Keď odhodíš jeden kríž, iste nájdeš iný, a ešte ťažší. Keď budeš niešť kríž oddane, aj on ťa poniesie a privedie ťa k žadanému cieľu, kde bude koniec utrpeniu...

Osemnásť nedeľa „cez rok“

Keď čítame knihu alebo pozeráme zaujímavý film, vždy sa pokúšame nájsť hlavnú myšlienku diela, necháme sa ňou osloviť a obyčajne si ju pamätáme dlhé roky. Keď pri rozhovore s niekým sa to dielo spomenie, hneď vieme, o čom je reč. Hlavná myšlienka sa niekedy môže stať aj akýmsi mottom do ďalšieho života. Aká je hlavná myšlienka dnešného evanjelia? Možno niektorí povedia, že je to predobraz Eucharistie. Myslím si ale, že treba ju hľadať niekde inde. Je ňou veta: „Vy im dajte jesť!“ Evanjelista Matúš totiž rozpráva o nasýtení hladných ľudí. Vykladači Svätého písma hovoria, že nasýtenie sa mohlo stať dvojakým spôsobom. Buď tak, že v Ježišových rukách sa zázračne rozmnožili ryby i chleby, a to do takej miery, že stačilo pre tisícové zástupy – a takto si to aj väčšina z nás predstavuje, alebo tak, že apoštoli, ktorí najskôr chceli ľudí prepustiť, aby si oni v pokoji mohli zjesť svojich päť chlebov a dve ryby, boli Pánom vyzvaní, aby jedlo dali pre všetkých a k nim sa potom pripojili ostatní. Každý dal zo svojich zásob, ktoré si priniesol, a tak sa všetci nasýtili. Aj to by bol zázrak, pretože ľakomí a egoistickí ľudia sa dokázali podeliť, a tak bol dostatok jedla pre všetkých. Nasýtenie iných je aktuálne aj v dnešnom svete. Žijú v ňom milióny ľudí, ktorých hlavnou myšlienkou ráno alebo večer je chlieb. Ľudí, ktorí od hladu nemôžu zaspáť, a ktorí tvoria dve tretiny ľudstva. Ročne ich zomiera asi 40 miliónov. Preto Ježiš hovorí, že k ľudskému hladu nemôžeme byť ľahostajní. Iste by bolo zaujímavé zistiť z evanjelií, koľko času venoval Ježiš úsiliu pomôcť hladujúcim, biednym, chorým a trpiacim. Preto žiada aj od nás, aby sme tak robili: „Vy im dajte jesť!“ Aby sme to dokázali, prisľúbil nám silu Ducha Svätého, a že to funguje, ako prví si vyskúšali apoštoli. Skutky apoštolov nám to potvrdzujú: „Prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. Deň čo deň svorne zotrvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení.“ To sú zázraky, ktoré konali prví kresťania silou Ježišovho Ducha, aby nikto medzi nimi nebol hladný. Takú istú úlohu ale Ježiš zveril aj nám. Nedá sa ničím nahradiť, ani modlitbou, ani pobožnosťou, ani ružencom,

ani omšou, ani prijímaním. Splníme ju len jediným spôsobom, keď hladným dáme jesť. O tejto skutočnosti rozpráva aj ruský filozof a spisovateľ L. N. Tolstoj. Píše o vychovávateľke Nine, ktorá viezla 15- ročnú Soňu a 6- ročného Peťu do vzdialenej obce. Cestou sa im pokazil koč a bolo ho treba opraviť. Vtedy sa ukryli do domu, pri ktorom sa im to stalo. V dome boli tiež dve deti, podobného veku, bosé dievčatko a takmer nahý chlapček. Nina bola šťastná, že na cestu si zobrali aj jedlo. Natrela chlieb s maslom, naliala do pohára mlieka a Soňu s Peťom ponúkla. Deťom ale nechutilo, keď videli sedliacke deti, ktoré sa pri pohľade na jedlo rozplakali. Matka ich ospravedlňovala, že sú hladné. Soňa požiadala vychovávateľku, aby dala deťom, že oni s bratom jesť nebudú. Nina začala filozofovať, že predsa Pán Boh dal jednému viac, inému menej. V kúte sedel dedko detí a na vychovávateľku zareagoval takto: „Detičky, Pán Boh má rád všetkých ľudí. To nie je jeho vôľa, aby jedni boli najedení a druhí hladní. To ľudia tak zariadili, lebo zabudli na neho. Keby totiž žili podľa jeho vôle, všetci by mali, čo im je treba.“ Soňa sa spýtala dedka, čo teda treba robiť? On odpovedal: „Treba poslúchať Božie slovo. Boh chce, aby sme sa so všetkým podelili na dva diely.“ Soňa a Peťa povedali, že keď budú veľkí, vždy tak chcú konať. Dedko ich upozornil, aby na to nezabudli, keď budú bohatí. Medzitým prišiel kočíš, že všetko je v poriadku a deti s vychovávateľkou pokračovali v ceste.

A iný spisovateľ dodáva: „Keby tento príkaz kresťania boli vždy plnili tak, ako v prvých storočiach, dejiny by sa ináč vyvíjali. Nebolo by prišlo k sedliackym vojnám a nikdy by nemusela tiecť krv ľudí, ktorí sa vzbúрили za sociálnu spravodlivosť.“ Teraz si povieme, že predsa u nás má každý chlieb a tí, čo žobru pred kostolmi, nemajú hlad, ale smäd a túžia po drogách. Máte pravdu. Aj ja som viackrát našiel zahodený chlieb so šunkou či rezňom, ktorý som dal človekovi, tvrdiacemu o sebe, aký je veľmi hladný. Lenže je to všetko? Nemáme azda inú povinnosť v otázke hladu? Netrápi nás, že vo svete zomierajú ľudia od hladu? Možno iba bezradne hodíme rukou a položíme si otázku, že ako im my môžeme pomôcť, keď je to od nás tak ďaleko? Ježiš nám dnes radí. Víťazstvo nad hladom je možné len víťazstvom nad vlastným egoizmom. My sa musíme premeniť, aby sme boli pozorní, prívetiví, ochotní, úslužní, láskaví a štedrý k ostatným ľuďom. Potrebujeme k pecni chleba nové srdce, v ktorom je Ježišov Duch. Až sa svet obnoví Ježišovým Duchom, nebudú ľudia umierať hladom. Túto obnovu ale musí začať každý sám od seba, a tým začneme premáhať hlad vo svete. Prosme preto pri dnešnej svätej omši, aby nás Ježiš naplnil láskavým duchom, aby sme sa zázračne premenili na nových, láskyplných ľudí, ktorí vedia iným dopriať a poskytnúť chlieb, úsmev a radosť – a to je hlavná myšlienka dnešnej nedele.

Devätnásta druhá nedeľa „cez rok“

Pre Ježišových najbližších spolupracovníkov – apoštolov (väčšinou rybári) bola loď veľmi dôležitá, znamenala zdroj obživy, znamenala určitú istotu. Aký to musel byť impulz viery, keď dokázali túto istotu kvôli Ježišovi zanechať, opustiť a ísť za ním! Ako Peter, keď si chcel byť úplne istý, že je to Ježiš, vyrukoval so zvláštnou požiadavkou, aby mohol ísť k nemu po vode. Peter mu povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.“ On povedal: „Pod!“ Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Po vode sa dá ísť len vtedy, keď vystúpiš z loďky. To je veľmi jednoduchá veta, ktorá ale má za sebou obrovský obsah. Pre každého z nás to znamená niečo iné. Ale vždy je to spojené s opustením nejakých istôt – v prospech jedinej istoty, a tou je Ježiš Kristus a jeho prísľub. A tu nastáva je problém. Pretože tá potápajúca loď sa nám zdá byť istejšia, než dôvera v Božiu milosť. A tak sa natíska dôležitá otázka: Čo sú tie moje istoty, ktorých sa pridržam? Sú to ľudia, nazhromaždené

peniaze, postavený dom? ... Úplne sa spoľahnúť na Boha a odovzdať mu všetko do jeho rúk nie je vôbec jednoduché. Ale práve toto sa musíme učiť, pretože čím sme starší, tým budeme musieť odovzdávať stále viac. A v okamihu smrti všetko. Teda máme pred sebou úlohu učiť sa takejto odovzdanosti: keď Pánu Bohu niečo dám, tak sa toho pustím. Keď vystúpim z loďky, tak sa nedržím ešte niekoho z kamarátov, aby ma – keby bolo treba – stiahli naspäť do loďky. V tomto bol Peter skutočne veľký. Ale text evanjelia pokračuje ďalej takto: Ale keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: „Pane, zachráň ma!“ Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ Pokiaľ sa Peter pozerá na Ježiša, tak šiel. Aj po vlnách rozbúreného mora. – To je ono! Autor Listu Hebrejom píše, že máme kráčať životom s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a završiteľa viery (Hebr 12, 2a). Čiže viera nie je nejaký môj produkt. Viera je predovšetkým dar. Keď sa s dôverou zahľadím na Ježiša a dám mu seba a všetko, čo tvorí môj život, on zasa posilní moju schopnosť v tejto dôvere vytrvať. Samozrejme, že nás väčšinou oslabuje strach. Keď človek zostane bez Ježiša, vždy nejakým spôsobom podľahne panike. Ak si však človek ten strach pripustí, tak ho to ochromí. A preto sa začal Peter topiť. Vo chvíli, keď sa neďíval na Ježiša, ale na to, čo je okolo neho. Teda náš pohľad musí byť upretý na Ježiša. Kiežby sme sa to dokázali naučiť do nášho každodenného života! Nenechať sa upútať problémami a zlými vecami, skazenosťou sveta, vlastnými slabosťami a všetkým, čo nás vyrušuje, čo nás štvie, tým, že všetko je inak, než by sme chceli... Keby sme sa dokázali pokojne dívať na trpiaceho Krista, spojiť sa s ním, odovzdať sa mu – náš život by bol jednoduchší. Ale to sa máme učiť. Preto o tom rozprávame. Pretože to je život z viery. „Pane, zachráň ma!“ zvolal Peter a Pán ho zachránil. „Maloverný, prečo si pochyboval?“ Keď už si došiel tak ďaleko, keď už si opustil tú loďku, keď už si urobil tých pár krokov...

Nuž, čo na to mohol Peter povedať? Áno, som maloverný... Pre nás je dôležité, aby sme sa nespoliehali na tých, čo zostali na loďke. Na kamarátov, ktorí nám pomôžu. Myslíme teraz na situáciu, keď sa máme spoliehať na Pána. Musíme si uvedomiť, že aj uprostred najväčších búrok sa môžeme stretnúť s Kristom. Že on je ten, ktorý potom vstúpi do loďky, a vietor sa utíši – len mu to musíme dovoliť. Niektorí z nás potrebujú, aby nás vytiahol z tej loďky; iní potrebujú, aby ich vytiahol z vody – ale vždy je dôležité, aby sme sa učili dôverovať, odovzdať sa do jeho rúk tak, ako sa Ježiš odovzdal do rúk nebeského Otca. Očakáva sa od nás, aby sme boli ľudia viery. Nákazlivej viery. Dôvery, ktorá bude strhujúca. Ktorá bude pomáhať ľuďom a tí sa o našu vieru budú môcť oprieť. Ale to znamená priznať si, že na to sami od seba nemáme. A v tejto našej viere musíme rásť. Každý deň. Stále odznova.

Dvadsať nedeľa „cez rok“

„Dievčatko prišlo do obchodu na nákup. Presne vedelo, čo má kúpiť, a dávalo si pozor, aby na niečo nezabudlo. Obchodníkovi sa to zapáčilo a chcel ho za to odmeniť. Vzal z regála škatuľu s cukríkmi, otvoril ju a ponúkol dievčatko: „Vezmi si, maličká!“ Dieťa si vzalo cukrík. „No len si vezmi, koľko sa ti vmestí do ruky.“ Dievčatko naňho otvorilo svoje veľké oči. „Naber mi ich ty“, povedalo. „Prečo?“, opýtal sa obchodník. „Lebo ty máš väčšiu ruku.“ Keď sa modlíme, nemerajme svoje prosby malosťou našej viery. Nezabúdajme, že Božia ruka je väčšia. Sympatický príbeh, ale veľmi pravdivý. Prečo? Lebo Boh chce, aby sme boli takými aj my. Byť pred Bohom ako dieťa pred svojím otcom. Dieťa, ktoré sa nebojí otca, lebo vie, že otec ho má rád. Detskej dôvere voči Bohu sa musíme neustále učiť. Zamýšľame sa nad formami modlitby, ako nám ich predkladá Katechizmus Katolíckej Cirkvi (KKC). Dnešnou témou je prosebná modlitba. „Sv. Augustín píše: Tvoja modlitba je rozhovor s Bohom; keď

čítaš (Písmo), Boh hovorí k tebe, keď sa modlíš, ty hovoríš k Bohu. Počas tohto stretnutia s Bohom človek vyjadruje svoje pocity a predkladá mu svoje potreby. Vzdáva úctu Bohu, ďakuje mu za udelené dary, prosí o odpustenie, ale aj o to, čo považuje za potrebné a užitočné pre svoj duchovný a fyzický život.“ Keď učeníci prosili Ježiša, aby ich naučil modliť sa, naučil ich modlitbu 'Otče, náš'. Naučil ich a ukázal im, ako sa majú prihovárať k svojmu nebeskému Otcovi. Ukázal im, že ich modlitba musí byť v prvom rade modlitbou dieťaťa. V modlitbe 'Otče, náš' sa nachádza 7 prosieb. A preto aj naša modlitba prosby má mať charakter modlitby dieťaťa. Modlíme sa a prosíme o niečo. Natíska sa otázka: Mám alebo môžem prosiť Boha o niečo, a tým mu kaziť plán, aký má On s nami a so svetom? Je vôbec možné, aby sme Boha o niečo prosili? Boh chce, aby sme ho prosili. Keď sa modlíme a prosíme, ani si možno neuvedomujeme, koľko právd viery tým vyznávame. Vyznávame, že BOH JE, že nás počuje, že ho môžeme prosiť a On nám môže dať to, o čo ho prosíme a žiadame, že sa tak stane preto, lebo sme sa k nemu obrátili, aby sme ho prosili v našej modlitbe. To, že prosíme Boha o niečo a že On nám to chce dať, znamená, že nie sme voči nemu ľahostajní a ani on nie je ľahostajný voči našim prosbám. „Úmysel prosebné modlitby nie je meniť Boha ani jeho rozhodnutia. Je to akási pedagogická metóda, ktorú Boh zvolil, aby sme sa zmenili my sami. Tým, že prosíme, uvedomujeme si najlepšie, že Boha potrebujeme, že všetko závisí od jeho pomoci. Stávame sa pokornými, a teda pripravenými na to, aby Boží dar nebol udelený nadarmo.“ Sv. Augustín píše: „Tým chcel Boh vycvičiť našu túžbu, aby sme mohli prijať to, čo sa už On sám chystal nám dať... Boh chce dať, ale dáva iba tomu, kto prosí, aby sa nestalo, že by dal tomu, kto by o to nestál.“ Boh nás učí detinskej láske, ktorá je spolu so srdečnosťou potrebná na to, aby sme prosili Boha iba o to, čo je zhodné s jeho vôľou. Dieťa, ktoré miluje svojho otca, počíta s tým, že dostane to, čo je vôľa Otca. V prosebné modlitbe je to ako pri výchove detí v rodine. Aj deti sa musia naučiť požiadať rodičov o to, čo rodičia dávajú a už vopred chcú dať. V prosebné modlitbe si musíme uvedomiť jednu dôležitú vec. Modlitba, v ktorej niečo prosíme, je úzko spojená s modlitbou vzdávania vďaky. Lebo za každý dar, ktorý dostaneme, sa musíme náležite poďakovať. „Modlitba vďaky je opakom prosby. V hebrejčine chýba slovo na vyjadrenie nášho slova 'ďakujem', lebo Žid vyjadroval svoju vďaku tým, že vychvaľoval darcu, jeho milosrdenstvo, dobrotu a lásku. A preto modlitba chvály patrí do skupiny ďakovných modlitieb.“ Pýtame sa, ako má vyzeráť naša modlitba. Za čo máme Boha prosiť, čo je dôležité v modlitbe prosby a aká má byť prosebná modlitba. Skúsme si na tieto otázky odpovedať. Modlitba prosby je návratom k Bohu, pretože človek si uvedomuje, že ako tvor nie je príčinou svojho vzniku, ani nie je pánom nad protivenstvami, ani nie je posledným cieľom. O čo viac si však musí uvedomiť svoju hriešnosť (*porov. KKC 2629*).

Na položené otázky o prosebné modlitbe nám môže dať odpoveď evanjeliová stať o kanaánskej žene, ktorej dcéra bola pod vplyvom zlého ducha. V tomto úryvku môžeme nájsť odpoveď, aká má byť prosebná modlitba: K Ježišovi prichádza kanaánska žena a kričí: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov. Dcéru mi hrozne trápi zlý duch“ (*Mt 15,22*). Žena neprosí Ježiša o nejaké maličkosti. Jej veľkou túžbou je, aby jej dcéra bola zdravá, oslobodená od zlého ducha. „Keď sa modlíš, modli sa radšej za veľké veci.“ (sv. Ambróz) Svätý Ignác z Loyoly hovoril, že Boh je ako gavalier, ktorý dáva radšej veľké a tie najlepšie veci, než malé a lacné. Tým nechcel povedať, že malé veci nestoja za nič, ale že Boh nám prisľúbil, že keď budeme prosiť, tak nám dá, o čo prosíme. Tak prečo by sme nemohli prosiť?! Prvým krokom prosebné modlitby je prosba o odpustenie. Ona je predpokladom správnej a čistej modlitby. Táto dôverujúca poníženosť - pokora - nám zabezpečí, že dostaneme od neho všetko, o čo len budeme prosiť (*porov. KKC 2631*). Svedčí o tom aj pokorná pos-

tava Kanaáňčanky. Ona prosí Ježiša, aby sa v prvom rade zmiloval nad ňou samou. Modlitba nás učí pokore. Najväčšou vecou, akú môžeme od Boha žiadať a ktorú nám nikdy neodmietne, je prosba o odpustenie hriechov - svojich hriechov a hriechov blízkych. Sv. Ján Zlatoústý hovorí: „Kto vraví 'Zmiluj sa', dosiahne odpustenie vín; kto potom dosiahol milosrdenstvo, už nebude potrestaný. Kto vraví 'Zmiluj sa, dosiahol nebeské kráľovstvo.' Kanaáňčanka sa modlila za zdravie pre svoju dcéru. Jej prosba bola vypočutá. Je to vzor a povzbudenie aj pre každého jedného z nás, aby sme sa modlili jeden za druhého. Prosme aj za druhých, nič tým nestratíme, ba ešte získame. Lebo „láska ešte nikoho neochudobnila.“ **„Učeníci ho prosili: Pošli ju preč, lebo kričí za nami. No ona prišla k nemu, poklonila sa mu a povedala: Pane, pomôž mi“** (Mt 15, 23-25). Prosebná modlitba nás učí vytrvalosti. Žena sa ani napriek odporu zo strany učeníkov nedala odradiť. Vedela, o čo Ježiša prosí. Hoci sa zdá, že Ježiš ju zdanlivo odmieta a používa pritom slová o šteňatách a psoch, neustáva vo svojich prosbách a modlitbách. „Nestačí len prosiť, ale treba to robiť vytrvalo, neúnavne, aby naša vytrvalosť dosiahla to, čo nemôžu spôsobiť zásluhy.“ „Vytrvalosť v modlitbe nie je na to, aby sa Boh konečne obmäkčil, ale aby sme si lepšie uvedomili, ako od Boha závisíme vo veľkom i malom. Boh nás učí veľa a často prosiť, aby sme si dar viac vážili.“ Modlime sa o to vytrvalo a prosme, aby sme došli do svojho cieľa – k Bohu. Žena vravela: **„Áno, Pane, ale aj šteňatá jedia odrobiny, čo padajú zo stola ich pánov. Vtedy jej Ježiš povedal: Žena, veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane, ako chceš“** (Mt 15,27-28). Čím viac prosíme, čím sme vytrvalejší a pokornejší, tým väčší rastie naša viera. V živote ženy sa stali dva zázraky. Ona uverila a vďaka jej veľkej viere, pokore a vytrvalej modlitbe bola jej dcéra uzdravená. „Ježiš nás vždy počuje, aj keď sa nám zdá, že mlčí. Týmto zdanlivým mlčaním sa uisťuje, že v nás vznikajú podmienky nevyhnutné na vykonanie zázraku. Prosme s dôverou, s vierou a nedajme sa odradiť.“ „Každá potreba sa môže stať predmetom prosby. Kristus, ktorý vzal na seba všetko, aby všetko vykúpil, je oslávený prosbami, ktoré v jeho mene predkladáme Nebeskému Otcovi.“ (KKC 2633) Ale dajme si pozor na jednu vec. Ak prosíš, ako to povedal už sv. Augustín, „daj si pozor, aby si nevrazil, že Boh nevypočul tvoju prosbu. Spyťuj si svoje svedomie, uvažuj a skúmaj sa usilovne. Ak si skutočne volal k Bohu a ak ti nedal to, čo si si želal podľa svetského náhľadu, je to asi preto, že to za nič nestálo.“

Dvadsať prvá nedeľa „cez rok“

„Ty si Mesiáš, Syn živého Boha (Mt 16,16).“

Podrobnejšie informácie môžu niekedy zmeniť uhol pohľadu na svet. Pripusťme, že ste pozdravili svojho suseda, a on sa na vás len zamračil. Ste urazený až do chvíle, kým sa nedozviete, že jeho dieťa je vážne choré. Nezmení sa tým všetko? Vaše srdce sa naplní ľútosťou a skúšate pomôcť modlitbou, povzbudením, praktickou pomocou... niečím konkrétnym! Nejaká správa nám môže otvoriť oči a odrazu spoznáme realitu, ktorú sme dovtedy neboli schopní vidieť. Niečo podobné sa stalo Petrovi, keď boli spolu s Ježišom v okolí Cézarey Filipovej. Bola to úžasná správa: Ježiš je "Syn živého Boha"! A ešte úžasnejší bol pôvod tejto správy - Petrovi ju nezjavilo **"telo a krv"**, ale sám Boh (Mt 16, 16-17). Petrovi sa vďaka tejto informácii zmenil celkový pohľad na Ježišovu identitu. Nič neostalo také ako predtým - jeho chápanie Boha, vzťahov, pohľad na svet, životný štýl. Dokonca ani Petrov pohľad na seba samého. Lebo pri tejto príležitosti mu Ježiš odhalil ďalšiu hlbokú informáciu: **„Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu“** Cirkev preto od dávnych čias oslavuje Petrovo ustanovenie za hlavného p(Mt 16,18). astiera. Boh nemal v úmysle, aby toto ustanovenie ostalo len medzi Ježišom a apoštolmi. Chcel, aby sa o

ňom hovorilo vždy, aby o ňom hovorili všetci až do skončenia sveta. A tak sa tá správa pomocou Petrových nasledovníkov dostala až k nám. Ježiš sa každého v našom osobnom živote pýta: „Kto si myslíš, že som? Prijmeš ma za svojho Pána?“ Nielen Peter potreboval vedieť, čo s ním Boh zamýšľa. Na každom kroku životom potrebujeme zjavenie, Božie vedenie a povzbudenie. Neboj sa Ježiša opýtať: „Za koho ma pokladáš?“ Jeho odpoveď ti zmení život.

Neexistuje škola, kde by sa žiaci naučili všetko naraz. Naopak, vyučovanie sa deje postupne, aby žiaci, ako dospievajú, získavali čím viac nových vedomostí a stávali sa vzdelanejšími a múdrejšími. Aj Ježiš vo svojej škole vyučoval učeníkov postupne a takým istým spôsobom sa im aj predstavoval. Najskôr bol pre nich Učiteľom, potom Divotvorcom, neskoršie Mesiášom – Osloboditeľom. Napokon malo vyvrcholiť ich poznanie vtedy, keď im chcel povedať, že je Synom nebeského Otca. Preto sa utiahol do samoty a modlil sa. Robil tak vždy vtedy, keď mal pred sebou dôležité poslanie. Potom položil apoštolom otázku: Za koho pokladajú ľudia Syna človeka? Učeníci odpoveď veľmi dobre poznali, veď sa pohybovali medzi ľuďmi, preto jeden cez druhého kričali: Jedni za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za Jeremiáša alebo za jedného z prorokov. Určite na svoje odpovede boli aj patrične hrdí, veď to všetko boli veľmi významné osobnosti. Ježiš však nebol spokojný, lebo to ho nevystihovalo. Preto sa ich priamo spýtal: A za koho ma pokladáte vy? Tu sa ozval Peter: Ty si Mesiáš, Syn živého Boha. Ježiš mu zablahoželel k správnej odpovedi, ktorú mu zjavil sám Boh: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach. A pokračoval: Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Tým zdôraznil, že správnu odpoveď, ktorú Petrovi zjavil nebeský Otec, on bude zjavovať ľuďom, ktorí mu budú zverení. A v budúcnosti Peter a jeho nástupcovia budú vždy hlásateľmi spoľahlivých informácií o Kristovi, Božom Synovi. Peter dostal prísľub na úpäť hory Hermon 2700 metrov vysokej, pri Filipovom cisárskom meste, kde sa vypínala skala a na nej chrám rímskeho vládcu Augusta. Takúto scéniu mal Ježiš pred očami, keď dával Petrovi moc. Bolo to veľmi výstižné, keď mu povedal, že je Skala a na nej postaví svoju Cirkev. Moc kľúčov znamená, že Ježiš sa chcel na neho spoľahnúť a na ňom chcel stavať bezpečnosť svojho Domu. Tento zámer potvrdzujú aj slová zväzovať a rozväzovať. Slovo zväzovať používali učitelia Zákona, keď hovorili o nejakej náuke, ako o pravej, a preto záväznej. Slovo rozväzovať zasa používali vtedy, keď dávali na vedomie, že niečo nie je isté a netreba sa toho držať. Ešte častejšie však hovorili o zväzovaní a rozväzovaní tam, kde išlo o disciplínu, najmä o prijatie alebo vylúčenie z izraelského spoločenstva. Tu sa Peter stáva základom istoty, či tá alebo oná náuka o Božom Synovi je pravá, či ten, kto vedome o Kristovi niečo tvrdí alebo popiera, patrí ešte do Cirkvi alebo je už mimo nej. Aj dnes znie Ježišova otázka: Za koho ma pokladajú ľudia? Tu sme pohotoví hneď reagovať, lebo sa medzi nimi pohybujeme: za proroka, fakíra, mága, podvodníka, za človeka, ktorý nikdy nežil. Ježiš však kladie aj druhú otázku: Čo ty hovoríš o mne? Tu však nastáva hlboké ticho. Nie je dňa, v ktorom by Ježiš nežiadal odpoveď na túto otázku. Ako teda žijem? Dosvedčujem svojimi myšlienkami, slovami a skutkami, že Ježiš je Boží Syn? Možno si niekto povie, že je to ťažké. Áno, je to ťažké, ale Kristus v každej dobe nám necháva Petra, ktorý je pre nás príkladom, vodcom, čo ukazuje cestu. Peter... Skala a na nej nepremožiteľná Cirkev. Peter... Kľučiar Božieho kráľovstva, držiteľ symbolu duchovnej moci jeho aj jeho nástupcov. Peter... vedený Božím Duchom, čo zviaže alebo rozviaže vo veciach viery a mravov, je zviazané a rozviazané aj pred Bohom v nebi. To sú tri obrazy, ktoré jasne hovoria, že vždy

treba byť s Petrom a nikdy proti nemu. Vždy treba byť s tými, ktorých Peter poverí, aby nás v jeho mene učili, viedli a pritom vždy dbajú, aby sami boli v náuke aj v disciplíne s ním zajedno. Ten dnešný Peter sa volá Benedikt XVI. Rešpektujem ho? Modlím sa za neho? Vidím v ňom Petra a teda aj Krista. V januári 1979 pápež Ján Pavol II. navštívil južnú Ameriku a Mexiko. Na cestách vždy zavítal do najchudobnejších štvrtí a urobil tak aj v tomto prípade. Po ceste vzal do rúk malého chlapca, zdvihol ho, pobožkal a požehnal. Keď to videla jeho matka, od dojatia omdlela. Keď sa prebrala, povedala: Ešte nikto nikdy nepreukázal môjmu dieťaťu toľko lásky a pozornosti. To je najkrajšia novina pre mňa a pre celý svet.

Pápež robí to isté, čo robil Kristus. Uvedomme si to aj my a na príklade Petrovho námestníka sa utvrdíme, že Ježiš je naozaj Syn Boží a našou povinnosťou je o ňom vydávať svedectvo. Nebeský Otče, daj nám silu byť vždy pozornými poslucháčmi tam, kde nám hovoríš o Kristovi a smelými vyznávačmi tam, kde sa o jeho Božstve aj iní majú dozvedieť.

Dvadsať druhá nedeľa „cez rok“

Naša Cirkev nám poukazuje na to, že naše modlitby sa najrýchlejšie dostanú pred Božiu tvár prostredníctvom Márie, Božej Matky a našej Matky. Utekajme sa k nej teraz i vždy modlitbou svätého Bernarda... Spomeň si PM, že nikdy nebolo počuť, že by bolo niekto opustený, kto sa utiekal pod tvoju ochranu a teba prosil o tvoju ochranu a teba prosil o pomoc a žiadal o tvoje orodovanie. Povzbudený touto dôverou aj ja sa k tebe utiekam.....

„Keď Ježiš videl okolo seba zástup, prikázal prejsť na druhú stranu. I prišiel jeden zákonník a povedal Mu: Majstre, pôjdem za Tebou, kamkoľvek by si šiel. Odpovedal mu Ježiš: Líšky majú dúpäť a nebesí vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá, kde by sklonil hlavu. Zas iný z učeníkov Mu povedal: Pane, dovoľ mi najprv odísť a pochovať si otca. Ale Ježiš mu riekol: Nasleduj ma! A mŕtvi nech si pochovávajú svojich mŕtvych“ (Mt 8,18–22). Odpovede, ktoré Ježiš dal pri Galilejskom jazere týmto dvom mužom, ktorí ho chceli nasledovať nemali za cieľ odradiť ich, ale Ježiš obom týmto mužom svojimi odpoveďami dal vedieť, že ich rozhodnutím nasledovať Ho sa ich život radikálne zmení a nasledovanie Ježiša nebude v tomto svete jednoduché. Všetci poznáme zo svojej skúsenosti, že keď sa nás niekto snažil presvedčiť, aby sme kúpili jeho produkt, podporili jeho myšlienku, alebo mu dali vo voľbách svoj hlas väčšinou sa nám snažil ukázať len pozitíva. Len málokto poukazuje aj na možné ťažkosti, alebo negatívne stánky. Ježiš sa nikdy nesnažil o niečo podobné. Nikdy nebolo Jeho cieľom, aby Ho nasledovali ľudia, ktorí nevidia „celý obraz“. Nikdy nehovoril, že nasledovať Ho bude ľahké, práve naopak, dal svojim učeníkom jasne vedieť, že život s Ním a Jeho Otcom ich bude stáť mnoho zapretia. **„A povedal všetkým: Kto chce prísť za mnou, nech zaprie sám seba, berie svoj kríž deň po deň, a tak ma nasleduje. Kto by si chcel zachrániť život, stratí ho; a kto by stratil život pre mňa, zachráni si ho. Ved' čo prospeje človeku, keby aj celý svet získal, ale samého seba by stratil, alebo by si uškodil?“ (Lk 923–25)** (paralelne pasáže nájdeme v Mat.16,24 a Mar.8,34). Podobne nájdeme pasáže na túto tému aj v listoch apoštolov: „Verná je to reč: Ak sme s Ním umreli, s Ním budeme aj žiť; ak s Ním znášame utrpenie, s Ním budeme aj kralovať; ak (Ho) zaprieme, aj On zaprie nás.“ (2Tim 2,11–12). **„....A všetci, ktorí chcú pobožne žiť v Kristovi Ježišovi, budú prenasledovaní...!“ (2Tim 3,12)** **„Ktože vám uškodí, keď budete horliť za dobré? Ale ak aj trpíte pre spravodlivosť, blahoslavení ste. Nebojte sa ich ani sa neľakajte...“ (1Pt 3,13–14).** Ježiš chce, aby ľudia mali „celý obraz“ toho čo znamená rozhodnúť sa kráčať za Ním. Aby ich rozhodnutie bolo nielen chvíľkové, ale pevné, bez ohľadu na to čo sa v ich životoch bude diať. Preto aj my keď sa rozprávame s ľuďmi o Bohu môžeme a máme hovoriť otvorene aj o

tom, že ak chceme kráčať s Bohom nemôžeme si myslieť, že budeme žiť naše životy rovnako ako predtým. **„Keď Kristus trpel telesne, vyzbrojte sa aj vy tým istým zmýšľaním, že kto trpel telesne, prestal hrešiť, aby - dokiaľ je ešte v tele - nežil viac podľa ľudských žiadostí, ale podľa vôle Božej. Ved' prešlo dosť času, v ktorom ste žili podľa vôle pohanov, chodiac v neviazanosti, náruživosti, pijanstve, hodovaní, opilstve a nedovolenej modloslužbe. Zaráža ich, že sa nerútite s nimi do toho istého prúdu rozpustilosti, a rúhajú sa. Ale zodpovedať sa budú Tomu, ktorý je pripravený súdiť živých aj mŕtvych!“** (1Pt 4,1–5) Ježiš, v čase keď bol vo svete, prešiel mnohými ťažkosťami, prenasledovaním a utrpením. Jeho skutoční nasledovníci na tom budú podobne. Ježiš chce, aby to všetko zväžili ešte predtým ako sa Ho rozhodnú nasledovať a potom keď tie ťažkosti prídu, aby sa im nedivili, ale uvedomili si, že sú len potvrdením toho, že kráčajú úzkou cestou, ktorá vedie k životu a **„oslavovali Boha v každom čase. „Nedivte sa, bratia, keď vás svet nenávidí“** (1Jn 3,13.) „Milovaní, nedivte sa ohňu (súženiu), ktorý vás prišiel skúšať, akoby sa vám prihodilo niečo nezvyčajné. Ale nakoľko sa podieľate na Kristových utrpeniach, radujte sa, aby ste sa s plesaním radovali aj pri zjavení Jeho slávy. Blahoslavení ste, keď vás ľudia hanobia pre Kristovo meno, lebo Duch slávy, Duch Boží, spočívá na vás.“ (1Pt 4,12–14). **„...lebo na to ste boli povolani; pretože Kristus trpel za vás, dal vám príklad, aby ste nasledovali Jeho šľapaje“** (1Pt 2:21).

Dvadsať tretia nedeľa „cez rok“

Čo je predpokladom dobrého vzťahu? Určite je to nevyhnutná dôvera, vzájomné uznanie, úcta a láska. Lenže každý deň odolávame hriechu a pokušeniam, ktoré nám bránia preukazovať a prijímať lásku a úctu, ktoré sú také životne dôležité. A skúsenosť nám hovorí, ako ľahko sa dá podľahnúť pokušeniu - a zraniť tých, ktorých milujeme. Preto Ježišovo učenie o vzájomnom odpúšťaní je veľmi dôležité. Odpustenie zmieruje spravodlivosť s milosrdenstvom. Oslobodzuje nás od zatrpknutia a nezdravého zmýšľania a umožňuje nám podeliť sa o lásku, po ktorej, ako všetci vieme, túžime. Ak odpustíme niekomu, kto nám ublížil, akoby sme odpustili dlžobu. Spočiatku nám to padne ťažko, ale dlhotrvajúci ošoh je neoceniteľný: zmierenie, pokoj, jednota a láska, ktorá bola preskúšaná ohňom. Moc odpustenia zobrazuje životný príbeh svätého Františka z Assisi. Príbeh v knihe Zrkadlo dokonalosti hovorí, že jedného dňa František stretol známeho bedára, ktorý vyzeral utrápený, a spýtal sa ho: "Bratku, čo ťa trápi?" Muž sa začal okamžite sťažovať na svojho pána, hovoriac: "Vďaka svojmu pánovi, nech ho Boh skára, nemám sa dobre, mám len samé nešťastie. Vzal mi všetko, čo mám." Františka naplnil súcit k tomu mužovi a povedal: „Braček, odpusť svojmu pánovi pre Božiu lásku a zachráň si dušu; možno ti vráti všetko, čo ti zobral. Inak by si neprišiel nielen o svoj majetok, ale aj o svoju dušu.“ No muž odpovedal: „Nemôžem mu úplne odpustiť, dokiaľ mi nevráti to, čo mi vzal.“ František odvetil: „Pozri, dám ti tento plášť; prosím ťa, odpusť svojmu pánovi pre Božiu lásku.“ Táto láskavosť obmäkčila srdce muža a odpustil svojmu pánovi. Okamžite ho zaplavila radosť.

Aj my môžeme byť strojcami pokoja a sprostredkovateľmi Božej milosti ako svätý František. Modlitba za tých, ktorí nám ublížili, v nás uvoľňuje lásku, akou miluje Boh. Božia milosť má moc zmeniť nielen nás, ale aj tých, čo nám ublížili.

Dvadsať štvrtá nedeľa „cez rok“

Rabíni učili, že ten istý hriech sa má odpúšťať len trikrát – Ježišovo učenie teda ide opäť ďalej a prekračuje zbožnosť farizejov a zákonníkov (por. Mt ,20) **„ak vaša spravodlivosť**

nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva.“ Peter poznal rabínske učenie o trojnásobnom odpúšťaní a poznal aj vysokú latku Ježišových nárokov. Preto možno očakával, že si pred Ježišom trochu „šplhne“, keď prejaví veľkorysú ochotu až „sedemnásobne odpustiť.“ Ježišova odpoveď sa dá preložiť dvojakým spôsobom – aj ako 77 -krát, aj ako 70 krát 7 krát. Či je tu myslené číslo 77 alebo 490, nie je dôležité, zmysel je ten, že ochota odpustiť by nemala byť ohraničená. Vyjadruje to aj hra s číslom 7, ktoré je pre Židov číslom plnosti. Čsla z evanjeliového úryvku sú narážkou na čísla z Knihy Genesis: **„Sedem ráz bude pomstený Kain, Lamech však bude pomstený sedemdesiatšedem ráz.“** (Gn ,24) Avšak zatiaľ o Starý Zákon hovorí o pomste ako o spôsobe vyrovnávania účtov, Nový Zákon prináša slovo o láske a odpúšťaní. talent (*hrivna*) bola veľmi vysoká peňažná jednotka. Desiatšíc talentov sa rovnalo 100 miliónom denárov. Denár bola denná mzda robotníka vo vinici. Desiatšíc talentov (*hrivien*) predstavovalo teda astronomickú sumu (asi miliarda korún) – tak obrovský dlh, že ho služobník nemohol splatiť. Sto denárov v porovnaní s touto sumou bola smiešna suma – mzda asi za 100 dní, ktorú mohol dlžník ľahko splatiť, ak by pán prejavil trpezlivosť. „A pán sa zľutoval nad sluhom“ – v gréčtine je toto sloveso bohaté na význam a znamená „jeho vnútro bolo pohnuté zmlovaním“. Toto slovo má rovnaký slovný základ ako „materské lono“ – zdôrazňuje sa tým teda odpustenie zo srdca. Odpúšťať. Z celého srdca, bez stopy po pomste. Je to veľký a plodný postoj. Taký bol Kristov postoj na kríži: **„Otcе, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!“** Z tohto postoja vzišla tvoja i moja spása (*Josemaría Escrivá*). My skôr dokážeme vidieť, že iní nám niečo málo dlžia (máme pocit krivdy, urazenosti pre ich správanie), ako to, že my dlžíme Bohu omnoho viac. Niektorí ani nevidíme, že by sme boli Bohu niečo dlžní – nekradneme, žijeme slušne. Skôr očakávame, že Boh je niečo dlžný nám – za náš poctivý život, modlitby, obety... „Je ťažké naozaj odpustiť. Ako často odpúšťame „zvysoka“, až to druhých uráža. Odpustíme, ale necháme druhého pokoreného. Odpustíme, ale nepomôžeme mu vstať. To nie je skutočné odpustenie“ (*Ján Chryzostom Korec*). Boh odpúšťa mierou, akou sme my ochotní odpustiť, čo vyjadrujeme v modlitbe Otčenáš: „a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom...“ Preto sa snažme, keď to bude potrebné, aby sme vždy hneď odpustili tým, ktorí nám ubližujú. Pretože akokoľvek by bola veľká ich neprávosť alebo urážky, ktoré nám spôsobili, nie je to nič v porovnaní s tým, čo nám Boh odpustil. Blahoslavený Svätý Otec Ján Pavol II. v predvečer oslavy päťdesiateho výročia svojho kňazstva poprosil o kázeň istého 84-ročného kňaza, jezuitu. Ten vo svojej homílii spomenul: „Za kňaza som bol vysvätený v roku 1946 - krátko predtým, ako komunistická strana v Albánsku prebrala moc a iniciovala kruté prenasledovanie kresťanov. Vtedy zomrelo mnoho kňazov ako mučeníkov za vieru. Mňa uväznili v roku 1947. Sedemnášť rokov som žil na samotke a ešte viac rokov na nútených prácach. Mojm prvým väzením bol obyčajný záchod v horskej dedinke. Predtým, ako ma tam zavreli, prinútili ma vyzliecť sa, popod pazuchy mi uviazali lano. Potom ma zhodili na zem a celú noc ma kopali a bili. Je to neuveriteľné, ale práve v túto noc som pocítil na tomto hroznom mieste v sebe a okolo seba upokojujúcu prítomnosť Ježiša Krista. Vďaka tejto skúsenosti som za celé tie roky nepocítil nenávisť ani odpor voči svojim mučiteľom. Prepustili ma až roku 1989 ako 79-ročného. Na slobode som raz znenazdania stretol na ulici jedného zo svojich trýzniteľov. Srdce mi v tom okamihu zaplavila odpúšťajúca láska. Pocítil som nesmiernu ľútosť nad týmto mužom, podišiel som k nemu a objal som ho.“ Odpustiť neodpustiteľné je ťažké. Ale taký je kríž – pichľavé slová, tvrdé drevo, ostré klince... Žena, ktorá napísala tento list, si myslela, že pomsta všetko vyrieši. Mýlila sa: „Našla som svojho muža s inou ženou. I keď ma požiadal o odpustenie, chcela som mu to vrátiť, a tak som požiadala o rozvod. Deti ma prosili, aby som to nerobila.

Aj o dva roky neskôr sa manžel pokúšal získať ma späť, ale ja som túžila po pomste. Nakoniec to vzdal, vzal si mladú vdovu s dvomi deťmi a zariadil si život bezo mňa. Oni sú teraz šťastní a ja som úbohousamelou ženou, ktorá dovolila zatrpknutosť, aby jej zničila život.“ Niet pochyb, že nevera je nesprávna. Ale bez odpustenia ostane v človeku iba zatrpknutosť. Skôr či neskôr prestane byť hnev iba emóciou a stane sa unášajúcou silou. Zatrpknutosť sa stane smrteľnou a otrávi dušu. Úbohý je život tých, ktorí si horlivo strážia svoj „zoznam krívd“. Zrelým postojom je skutočná láska. A tá nevedie nijaké záznamy o tom, čo pre druhých musí neustále robiť, ani o urážkach, ktorých sa jej dostáva.

Dvadsať piata nedeľa „cez rok“

Nie je to úžasné? Ježišovi nepriatelia ho prenasledovali ako jastraby, ktoré krúžia okolo koristi, ale nemohli nájsť príležitosť zasiahnuť, lebo stále ho obklopovali mnohí jeho nasledovníci. Ľudia Ježiša sústredene počúvali, **„viseli na ňom“** (Lk 19, 48). Ľudia neviseli na Ježišových slovách preto, že bol skvelý rečník. Upútalo ich to, že hovoril s mocou. On, Božie Slovo, hovoril Božie slová a urobil ich **„živými a účinnými, ostrejšími ako každý dvojsečný meč“** (Hebr 4, 12). Ježiš sa často opieral o Božie slovo v Písme, aby oponoval svojím nepriateľom. Len si spomeňte, ako často začal slovami: **„Je napísané“** (Lk 19, 46; Mt 4,4.7.10; Mk 7,6; Jn 8,17). Vari sa v našom srdci a mysli neskrývajú "nepriatelia", ktorí chcú premôcť a vyhnúť Ježiša z nášho života? Nemáme vnútorné skrine plné pochybností, zatrpknutosti a iných silných pokušení, ktoré by sme radšej chceli uzamknúť? Našťastie máme poruke zbraň, aby sme týchto nepriateľov porazili. Písmo premáha klamstvá diabla a bremeno padlej prirodzenosti. Preto môže byť každodenné čítanie Biblie veľmi silným nástrojom. Keď si zapamätáme pár veršov a pripomenieme si ich počas dňa v kľúčových chvíľach úzkosti, hnevu alebo pochybností, môže nám to pomôcť, aby sme zasadili smrteľný úder vnútorným nepriateľom. Keď si pripomenieme modlitby plné dôvery v Žalmoch alebo slová útechy v evanjeliách, môže nám to pomôcť budovať náš život na pevných základoch nádeje a dôvery, takže nebudeme náchylní na negatívne emócie, ktoré v nás chce svet tak často vyvolať. Hoci sa nemôžeme naučiť naspamäť celé Písmo, je užitočné mať pri sebe Bibliu a začať s čítaniami pri svätej omši alebo s evanjeliom. Podčiarknite si alebo napíšte pár veršov, ktoré vás oslovili. Potom dajte tieto citáty na dôležité miesto vo svojej domácnosti ako malé pripomienky mocnej Božej prítomnosti. Po čase vaši nepriatelia ujdú!

Dvadsať šiesta nedeľa „cez rok“

Ježiš totiž vo svojom čase vystupoval ako učiteľ vykladajúci biblické texty. Rozširujúci obzor poslucháčov, ktorí mnohé z tých vecí poznali. On však v nich objavuje hlbší zmysel a často im dáva aj nový rozmer. Adresáti dnešného podobenstva - veľkňazi a starší ľudu mali Ezechiela určite prečítaného, ak nie aj dobre preštudovaného. Len si pravdepodobne neuvedomili, prorok hovorí (píše) aj o nich. A práve toto – pre nich najdôležitejšie - poučenie z Ezechielových slov im Ježiš pripomína. A majstrovsky: najskôr ich dostane do pozície rozmyšľajúcich poslucháčov, následne veľmi jednoduchým príkladom vysvetlí, že božie zmýšľanie, ktoré Ezechiel obhajuje, je vlastne logické – aj oni s ním súhlasia a potom im ukáže, že je to aj o nich. O ich postoji k Božej (otcovej) vôli. Oni sú totiž tí, ktorí Bohu stále hovoria svoje áno, ale konajú naopak. Teda skutkami mu hovoria nie. Neplnia jeho vôľu. Veľmi tvrdé usvedčenie. Avšak pravdivé a potrebné. Ak majú zmeniť svoj postoj a súčasné „nie“ božej vôli vo svojej praxi premeniť na „áno“. Podobné usvedčenie však patrí aj nám, na

prvom mieste kňazom, biskupom a predstaviteľom slovenského národa. Ale v určitom slova zmysle každému jednému kresťanovi, vlastne každému človekovi. Koľko príbehov, či už biblických, alebo ľudových, alebo zo svetovej literatúry, či dramatického umenia a filmov poznáme. Koľko bájok, aforizmov a iných múdrostí sme prečítali a vieme takmer naspamäť. Ale o koľkých, či o ktorých, si uvedomujeme, že sú aj o nás? Vieme, že sú o druhých, možno o tých čo žili, či vládli pred nami, aj to často zdôrazňujeme, hovoríme. Ale zabúdame, že to môže byť aj o nás. A ono to väčšinou je o nás. A veľmi tvrdo o nás, o našich zlyhaniach, zlých postojoch, hriechoch... Dajme sa usvedčiť. Práve dnes. Či už božím slovom, alebo inou pravdou o živote, s ktorou sa stretne. Lebo to je jediná cesta k pozitívnej zmene nášho života. A tú Vám zo srdca prajem. Nech je teda Vaše dnešné uvažovanie nie o volejbale, ani o taktike, ale o Vašom živote.

Človek z evanjelia mal dvoch synov. **Prišiel k prvému a povedal mu: „Syn môj, chod' dnes pracovať do vinice!“ Ale on odpovedal: „Nechce sa mi.“ No potom to oľutoval a šiel. Išiel k druhému a povedal mu to isté. Ten odpovedal: „Idem, pane!“ Ale nešiel. Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu? (Mt 21,28-32).** Bola odpoveď veľkňazov a starších ľudu na Ježišovu otázku správna alebo nie? Mali pravdu v tom, že otcovu vôľu splnil ten prvý zo spomínaných dvoch synov? V načrtnutej situácii nie je veľmi na výber. Druhý syn určite otcovu vôľu nesplnil. Zostáva teda len jedna možnosť – ten prvý syn. Zdá sa však, že Ježiš na odpoveď veľkňazov a starších ľudu nereaguje takto jednoznačne. Nepotvrdzuje ich odpoveď jasným súhlasom: „Máte pravdu!“ Medzi príbehom a odpoveďou Ježišových poslucháčov tak vzniká určitý moment neistoty, akoby „prázdny priestor“, v ktorom je možné očami viery uvidieť ešte jednu postavu, ešte jedného syna... Kto to je? Je jasné, že druhý syn z príbehu len navonok prejavil súhlas s otcovou vôľou, ale jeho konanie bolo úplne opačné. Jeho srdce nebolo srdcom syna, veď oslovoval svojho otca „pane“, ako keby nebol jeho synom, ale otrokom. Ten prvý syn z príbehu nakoniec síce vykonal, o čo ho požiadal otec, ale vôbec sa mu do toho nechcelo. Ani jeho srdce nebolo srdcom syna. Inak by mu otcova vôľa nebola protivnou povinnosťou, ku ktorej sa musí prinútiť, ale zdrojom radosti. Môže mať dobrý otec skutočné potešenie z toho, že sa jeho syn núti do niečoho, čo ho ani trochu nebaví? Na Ježišovu otázku: **„Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu?“** by sa teda mohlo ponúkať ešte jedno riešenie: **„Nikto.“** Ani jeden z týchto dvoch synov nesplnil otcovu vôľu. Prvý syn splnil iba otcov príkaz, ale nie otcovu vôľu. Jej obsahom je predsa ešte niečo viac než len namáhavá práca. Nespočíva len vo vykonaní nepríjemnej povinnosti, ale aj v radosti z toho, že otec a syn sú zajedno vo všetkom (porov. Jn 10,30). A práve toto je situácia tretieho syna – Syna, ktorý nevystupuje v príbehu, lebo on sám je jeho rozprávačom. On je „najkrajší z ľudských synov“ (viď Žl 45,3), lebo jeho **„pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ho poslal“** (Jn 4,34). On je jediný Syn, ktorý splnil Otcovu vôľu (por. Mt 26,39). Mýtnici a neviestky predchádzajú veľkňazov a starších ľudu na ceste do Božieho kráľovstva, pretože spoznali práve tohto Syna, na ktorého Ján ukázal (por. Mt 3,1-17), nechali sa uchvátiť jeho krásou a rozbehli sa za ním, aby ich on urobil takými ako on – synmi a dcérami nebeského Otca.

Dvadsať siedma nedeľa „cez rok“

Vinica: Okrem toho, že Palestína je v podstate krajom viníc a vinohradníctva a teda práca vo vinici bola pre židov bežná, v Biblii má vinica aj svoj symbolický podtón. Je používaná ako symbol Izraelského národa (Ž 80,8–17; Iz 5,1–7; 27,2nn; Jer 2,21; 12,10; Ez 15,1–6; 17,5nn; atď.). Plot: slúžil ako ochrana pred divou zverou a zlodejmi – (Ž 80,13n)

Prenajal: (*gr. ekdizomai*) – prenechal, prenajal. Všeobecne sa preklady prikláňajú k významu „prenajal“, hoci v súvislosti s textom o prevzatí úrody (v. 34) by sa to dalo chápať aj v tom zmysle, že vinohradníci boli jeho zamestnancami. Sluhovs) : (*gr. dulo – otrokov. nevoľníkov;*) Aby prevzali jeho diel úrody: v gréckom texte sa píše: „...aby prevzali ovocie jej“ (*labein tús karpús autú*). Ak pripustíme vzťah zamestnancov, potom to znamenalo prevzatie všetkej úrody. Slovo ovocie (*gr. karpos*) sa ale dá chápať aj v zmysle výsledok, zisk, (*kralická prekladá ako „úžitok“*) – a potom by to mohlo zase znamenať jednoduchú vetu: „poslal svojich sluhov, aby prevzali nájomné.“ Zbili: (*gr. déró*) – zbiť, zaútočiť na niekoho; Úctu: (*gr. entrepo*) – doslova hanbiť sa pred niekým, byť pred niekým zahanbený; ostýchať sa niekoho; Dedič: (*gr. kleronomos*) – ten, kto niečo dostal do vlastníctva. V NZ sa toto slovo používa na označenie faktu, že sme od Boha dostali Jeho dary a prisľúbenia (*Gal 4,1.7;*). Zlých bez milosti zahubí: v gréčtine to znie veľmi pekne: kakús kakos apolesei – čiže „zlých (rovnako) zle zničí“. Znie to ako druh slovnej hračky a v podstate naznačuje, že vinohradníci nakoniec žnú presne to, čím sami sú a čo sami robia (*porov. Mk 4,24*). Nová jeruzalemská biblia prekladá: „Privedie týchto ničomníkov k ničomnému koncu.“ Načas: (*gr. en tois kairois auton*) – doslova „**v jeho čase**“ – slovo čas tu má v tomto podaní dosť symbolický nádych vďaka Ježišovým slovám napr. v *Mt 16,3*; ale hlavne *Lk 19,44*; Uholný: (*gr. gónias*) – kameň, ktorý stojí v rohu, kde sa zbiehajú dve steny; nárožný kameň. V praxi teda nesmierne dôležitý až kľúčový kameň pre celú stavbu. Vezme: (*gr. airó*) – vyzdvihnúť niečo od zeme;

Tak ako v čítaní zo Starého Zákona tak aj v Matúšovom evanjeliu ide o vinohrad: na jednej strane je tu túžba po očakávanej úrode popr. po spravodlivom konaní a na druhej strane vzťah k Pánovi tejto vinice. Ani jeden z týchto textov, ani pieseň o vinici a ani príbeh o vinici nelahodí nášmu uchu a ani srdcu, ba naopak, znejú veľmi stroho, nevľúdne a tvrdo. Spájanie Boha s posolstvom hrozby, vyhrážania, Boh, ktorý naháňa strach a nás ľudí definitívne odpisuje, je nám mimochodom tak blízke, avšak nesprávne. Vďaka Bohu napráva Pavol túto predstavu Boha v Liste Filipanom a to tak, že pripomína, že náš Boh je Bohom pokoja a života. Čo nám chcú teda odkázať pre náš život dnešné čítania? V prvom čítaní opisuje prorok Izaiáš dojemnými obrazmi Božie zasadenie sa pre nás, ľudí. So všetkými nitkami jeho bytia sa usiluje Boh umožniť nám rast. Uisťuje nás, ako sme hodní, vzácní pre život, hodní lásky, aj keď my sami sa cítime zranení prežívajúc naše zlyhanie. A keďže sme drahí a vzácní tomuto nás bezpodmienečne milujúcemu Bohu, nevidíme ho ani ľahostajného, keď neprinášame očakávané ovocie. Kyslé plody nie sú žiadnym dôvodom na oslavu. Sú skôr podnetom pre starosť a zamyslenie, v čom to asi spočíva, že po takom dlhom čase starostlivosti, rastu a dozrievania nie sú tu žiadne mimoriadne plody. Keď prorok Izaiáš nám opisuje Boha ako plného hnevu, hroziaceho, že zničí vinicu a vydá ju napospas, tak by sme mali toto rozumieť ako veľmi vážne varovanie, ktoré nás chce upozorniť na dôsledky konania zameraného proti životu a tak nás ochrániť pred sebazničením. Keď Boh dnes tvrdohlavo, vytrvalo skúma naše životné smerovanie a vyzerá, že žiada, aby sme pozorovali, vnímali náš život z perspektívy, či naše vnútorné a vonkajšie správanie prináša sladké alebo kyslé plody tak je to preto, že sme preňho tak veľmi dôležití. Podobne ako v ľudských vzťahoch naplnených láskou, stratíme trpezlivosť k milovanému človeku a len pomocou dôsledných opatrení môžeme opäť dôjsť k rozumu, konfrontuje nás Boh s možnými dôsledkami (*seba-*)zničujúceho konania. V príbehu o vinici v evanjeliu ide teda ešte raz výrazne o úzke prepojenie a vzťah medzi Bohom, Jeho Synom, ktorého posielal ako svojho zástupcu a nami, ľuďmi. Len v spojení s Ním, s uholným stĺpom, ktorého ľudia zavrhlí, môže Božie Kráľovstvo cez nás a s nami v tomto svete prinášať lahodné ovocie.

Dvadsať osma nedeľa „cez rok“

„Podľa, už je všetko pripravené“ (Mt 22,1-14).

Čo myslíš, aké je to byť čestným hosťom na okázalej hostine? Vojdeš do dverí banquetovej sály, tvoj hostiteľ sa na teba zoširoka usmeje a vedie ťa na čestné miesto za vrchostolom. Na prestretom stole tam pred tebou ležia všetky možné delikatesy od výmyslu sveta. Obzeráš si sálu a vidíš samé nádherné gobelíny, obrazy, krištáľové lustre a hostí oblečených vo svojich najlepších šatách. Hostiteľ ťa potom vyzve, aby si zaujal svoje miesto a užíval si oslavu. Spomeň si na tento obraz, keď si dnes prečítaš evanjelium, ako aj vtedy, keď premýšľaš nad tým, akým spôsobom chce Boh s tebou nadviazať vzťah. Tvoj nebeský Otec už prestrel stôl na hostinu a volá ťa: „**Podľa, už je všetko pripravené.**“ Taký veľkorysý je tvoj Otec. Stvoril ťa tak, aby ťa mohol štedro zahŕňať svojou láskou. Dennodenne ťa pozýva k svojmu stolu - k obetnému oltáru pri svätej omši. Nežiada ťa, aby si náročným úsilím dokazoval, že si účasť na tejto hostine zaslúžiš. Jednoducho ti ju zadarmo ponúka. Ešte aj keď sa od neho odvrátiš a pokúšaš sa sýtiť nezdravým pokrmom hriechu a sebecka, Otec pošle svojho jediného Syna, aby ťa znovu získal späť. Veríš, že tvoj Otec na teba hľadí s veľkou záľubou? Že chce byť k tebe veľkorysý? Pripravuje pre teba hostinu, hostinu slova a Eucharistie. Túži ťa sýtiť najvyberanejším pokrmom a zaobchádza s tebou s najväčšou úctou a láskou. Všetko, čo potrebuješ, je na oltári: vyslobodenie z hriechu, múdrosť na každý deň, povzbudenie v problémoch, sila v slabosti a spoločenstvo v osamelosti. Vždy, keď prijímaš Kristovo telo a krv, neprijímaš nič menšie ako Boží život. Príď teda na túto hostinu s lačným srdcom. Neuspokoj sa s podradnejším pokrmom. Nech ťa naplní tvoj Otec a zistíš, že si skutočne a hlboko uspokojený.

Dvadsať deväť nedeľa „cez rok“

Dajte cisárovi, čo je cisárovo, a Bohu, čo je Božie, je azda najznámejší Ježišov výrok. Zľudovel a stal sa porekadlom. Používa sa aj ako výzva ku kompromisu, snahe uspokojiť pragmatický záujem i svedomie. Výklady sa rôznia. Od názoru, že pravidlo platiť dane pochádza z Desatora, až po názor, že náboženstvo je ópium ľudstva a núti veriacich k slepej poslušnosti každej vrchnosti. Logická analýza výroku má šesť riešení, ktoré majú aj praktický obsah. Platením daní štátu Boha neurazíme. Ako dôvod pre platenie daní Ježiš uvádza cisárov obraz a nápis na minci. Bolo to platidlo vyrobené len na daňové účely. Použitím numizmatických znakov a necitovaním Mojžišovho zákona povedal, že Boh tejto minci nedal žiadnu špecifickú hodnotu a považuje ju za ľudské dielo dočasného významu. Zakrátko ju nahradí iná minca s obrazom iného cisára. Nepriamo povedal, že daňový poriadok nemá oporu v Mojžišovom zákone, ale je ľudským dielom. Ak by sme dnes položili tú istú otázku, Ježiš by sa nepýtal na portrét na bankovke, ale na podpis na nej. Povedal by, že máme daň platiť tomu, kto je podpísaný na bankovke alebo na zákone o daniach. Čiže tomu, koho sme si zvolili. Odbojní farizeji mali počuť, že dodržiavanie Božieho poriadku nebráni plneniu si občianskych povinností. Naopak, sú prípady, keď to vedie k naplneniu Božích zámerov. Pozoruhodné je, že sa Ježiš narodil v Betleheme aj preto, že Mária a Jozef sa tam museli daňovo registrovať. Ťažko predpokladať, že by sa vo vysokom štádiu tehotenstva vydali na 200 -kilometrovú pešiu púť bez vážnejšieho dôvodu. Boha neuspokojíme tým, že dane štátu neplatíme. Ak jeden z hráčov hry monopoly vstúpi na pole, kde má zaplatiť, on však nezaplatenie odôvodní tým, že peniazmi splatí dlh rodičom, hra sa skončí a začne sa hádka. Rodičia z hádky nadšení nebudú. Ježišov výrok možno parafrázovať aj takto: „Myslíte si, že ak si tento pliešok s obrazom a nápisom cisára necháte a nedáte ho výbercovi dane, tým

uspokojíte Boha? Mýlite sa! On od vás chce niečo iné.“ Diskutéri mali počuť, že Boh nechce, aby mali s cisárom spor o dane. Ježiš tým vyvrátil podozrenie, že je proti svetskej moci. Výrok neposkytol náboženské dôvody na nerešpektovanie svetských pravidiel, čo čakali farizeji. Dane v staroveku sa platili víťazovi ako dôsledok vojenskej prehry. Odmietnuť platiť daň bolo povstaním proti cudzej vláde. Krokom ku vojenskému konfliktu. Typickou židovskou daňou bola chrámová daň. Bola vyjadrením účasti na obeti za hriech všetkého ľudu. Daň rímskemu cisárovi v tej dobe nikto nespájal s desiatkami. Pre farizeja bolo absurdné vyjadrovať vďačnosť a dôveru človekovi, ktorý sa vyhlásil za boha, miesto jediného neviditeľného Boha. Daň je povinná platba, ktorú odvádza občan hierarchicky vyššej verejnej inštitúcii z dôvodu jej zákonného postavenia. Patrí tam aj clo a povinné poistenia. Platením/neplatením dane občan vyjadruje svoj vzťah k tejto inštitúcii. Daňová povinnosť modernej doby sa biblicky dá odvodiť od vyberania kontingentov v dobe faraónov za čias patriarchu Jozefa. Cieľom bola záchrana vtedajšieho rozvinutého sveta od hladomoru. Nadprodukcia by viedla k zvýšenej ponuke a k nižšej cene poľnohospodárskych produktov a následne k ich plytvaniu. Daň zachránila život a civilizáciu. Platenie daní v našej dobe je spoločenský konsenzus demokraticky zvolenej vlády a občanov. Preto neplatenie daní štátu, odvodov do poisťovní, nabádanie iných k tomu, aby predali tovar či službu bez dokladov je nepriamo ukracovanie svojich spoluobčanov. Je to také isté ako kraďnúť tovar v supermarkete. Platí to aj pre štát: nevymáhanie daní a odvodov od neplatičov a daňových podvodníkov, odpúšťanie penále je okrádanie slušných občanov. Boha neuspokojíme tým, že Mu dáme to, čo patrí štátu. Ak hráč v hre monopolu zdôvodní neplatenie spoluhráčovi dobročinným úmyslom, je jasné, že sleduje svoj prospech. Výrok o daniach možno parafrázovať aj takto: „Bohu určite prekáža, ak vo vzťahu s Ním chceme platiť peniazmi, ktoré sme nedali spoluhráčovi, keď sme vstúpili na jeho pole.“ Farizeji mali počuť, že z neplatenia daní chcú profitovať oni. Zbožne nedať cisárovi, ale urobiť si zásluhu u Boha. Hmotný prospech premeniť na duchovný. Ježiš ich otázku odlíšil od situácie, v ktorej boli zajatci v Babylone, keď boli tlačení k náboženskej asimilácii a genocída bola neskrývaným cieľom babylonského kráľa. Daniel a jeho spoločníci odopreli poslušnosť, lebo kráľ žiadal, čo je Božie. Okolnosti tejto diskusie boli iné. Ježiš je oslovený ako uznávaná nestranná, pravoverná autorita. Pritom neskrývane stoja proti Nemu. Chcu ho chytiť v reči a udať súdu. Provokujú Ho ako agenti provokatéri. Bohu prekáža to, že s Ním človek nemá úprimný vzťah. Preto Ježiš odsúdil ich pokrytectvo a pretváрку. Neplatenie daní uspokojuje predovšetkým finančné záujmy neplatičov. Neplatenie daní sa zdôvodňuje tým, že dane neplatí konkurencia. „Daňou sa predraňuje produkt. Je konkurenčnou nevýhodou.“ Kto však prijme skrivené pravidlá, nemá morálne právo kritizovať druhých. Otázkou je: V čom spočíva presvedčenie človeka o stabilite jeho podnikania/zamestnania? Aká istota je v majetku a v peniazoch?

Žalm 37 hovorí, že prospech chytrácky nadobudnutého majetku je krátky, ale vernosť Bohu prináša trvalý úžitok a pokoj. Žijeme v prostredí, kde sa platenie daní a odvodov všeobecne považuje za „okrádanie vlastnej rodiny“. Falšovanie hospodárskeho výsledku je predkladané ako šikovnosť. Kresťan by však ani v takomto prostredí nemal prilievať olej do ohňa. Má skúmať motív neplatiť dane. Na motívy sa treba pýtať aj vlády: Čo je motívom udržiavania vysokej úrovne daní? Závisť podnikateľom? Snaha ovládať občanov? Boha neuspokojíme tým, že len štátu platíme dane. Výrok nie je o dobrom biznise, kde sú obaja spokojní. Vlk sýty a ovca celá. Nemá sa používať ani ako výzva ku kompromisom. Herodiáni mali počuť výzvu poslúchať (neprovokovať) Boha. Ježiš im hovorí, že Boh je nespokojný. Výrok nie je prikázaním, ale múdroslovným porekadlom, poučnou hádankou. Implikuje sa z neho, že Ježiš uznal daňový systém rímskeho cisára a tým aj daňové systémy všetkých vlád a

dôb bez ohľadu na mieru zaťaženia občanov a účel použitia dane. Z kontextu však skôr vyplýva, že sa nemá používať na obhajobu daňových systémov, ani na zdôvodnenie bezvýhradnej poslušnosti akejkoľvek vláde alebo vydierateľnosti mafii. Ak z ľudského zákona nejaká povinnosť vyplýva, to ešte neznamená, že je dobrá aj z Božej perspektívy. To, že sa proti niečomu netreba búriť, ešte neznamená, že to treba obhajovať. Niektorí podnikatelia považujú platenie presných daní za svoju kresťanskú povinnosť. Niekedy to vyznieva, akoby sa tým chceli ospravedlniť. Áno, daň legalizuje zisk, ale len pred štátom. Nie je potvrdením, že sme to získali v súlade s Božím zákonom. Ak sme iným nedali, alebo niečo získali nečestne, daň nás od tejto viny neočistí. Pri daňovom priznaní nie sme konfrontovaní s Bohom v tom, či dáme (priznáme) daň aj z poslednej koruny. Konfrontácia je v tom, či svojím majetkom slúžime (*dôverujeme*) Bohu. Hlavným prejavom zbožnosti je vydať sám seba ako živú, úprimnú obeť Bohu a prijímať druhého v mene Krista. Ježiš tento vzťah demonštroval na vzťahu k vyberačom chrámovej dane. Vedel, že sú to ľudia mafiánskeho typu, že okrádajú iných zmenárenskou činnosťou. Napriek tomu povedal, že výbercu dane máme prijímať ako to maličké dieťa, ktoré má svojho anjela strážneho v nebi. Ježiš, nemajúc peniaze na zaplatenie chrámovej dane, poslal Petra k jazeru, aby svojou prácou – rybolovom – zabezpečil peniaze potrebné na jej zaplatenie, aby ich nepohoršil. Boha zarmútíme, ak dáme štátu to, čo patrí Bohu. Biblia jednoznačne hovorí, že lojalita má hranice: viac ako ľudí treba poslúchať Boha. Konflikt nastáva, keď daňovým zaťažením štát siaha na základné potreby a tlačí ľudí k nečestnosti. Ak nechráni férové podnikanie alebo chráni silných pred slabými, nemôže čakať podporu od vyspelého občana ani pokoj v krajine. Konflikt môže nastať aj vo vzťahu zamestnávateľ – zamestnanec, ak je zamestnanec nútený konať v rozpore so svojím svedomím. Človek má v týchto prípadoch právo a povinnosť odmietnuť poslušnosť. Cenu, ktorú to stojí, určuje ten, kto násilie pácha, ale jej hranice vymedzuje Boh. Kritizovať vládu za nesprávnu daňovú politiku, za rozkrádanie štátneho majetku, za tolerovanie daňových únikov, za nehospodárne a netransparentné používanie štátnych peňazí je v demokracii kresťanskou povinnosťou. Boha uspokojíme len tým, že Mu dáme to, čo Mu patrí. V našej kultúre sa hovorí o „priznaní dane“. Výraz „priznávať“ sa používa na vyjadrenie buď toho, že sa k niekomu alebo niečomu priznám, prihlásim, alebo vo vzťahu vysporiadania sa so svojou zjavnou vinou. U citlivých ľudí slovné spojenie „daňové priznanie“ implikuje, že ide o vec svedomia. V daniach je nám daná plná autonómia, a preto je to aj otázkou svedomia. Len my vieme, koľko sme zarobili a koľko sme zo zákona povinní dať „cisárovi“. Štát to nevie a dokonca nemá ani veľkú šancu sa to dozvedieť. Ak tu budeme klamať, nikto okrem Pána Boha na to nedôjde. Preto je tendencia vnímať výrok o Bohu, ako keby On bol pri daňovom priznaní robil daňovú kontrolu – konfrontoval poctivosť nášho konania voči štátu ako inštitúcii, ktorú ustanovil nad nami. Skutočným náboženským dôvodom platenia daní je právo vplývať na chod spoločnosti. Dožadovať sa práva a poriadku na strane občanov i na strane politikov. Kto nemá čisté svedomie a pokoj, nebude mať nikdy odvalu, ale ani morálne právo postaviť sa na odpor proti zjavnému zlu. Pre nečestnosť, akou sú aj daňové úniky, ľudia strácajú orientáciu a cit pre pravdu a právo. Stávajú sa soľou, ktorá stratila svoju slanosť. Sme zodpovední aj ako prijímatelia dotácií, grantov a sociálnych výhod. Tento zdroj príjmov nemá byť tým hlavným motívom lojality k štátu a daňovému systému. Cirkev i občania sa majú usilovať o ekonomickú nezávislosť aj od štátu.

Možno ste sa presvedčili na vlastnej koži, že keď chceme podviesť alebo znemožniť múdreho človeka, je tu riziko, že doplatíme na vlastnú prefíkanosť a vráti sa nám to ako bumerang. Mohli si to vyskúšať aj farizeji, keď Ježiš vycítil ich zlomyseľnosť, lebo sa ho pýtali:

Slobodno platiť cisárovi daň, či nie? Ježiš však reaguje ešte ostrejšou odpoveďou: Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu. O čo tu vlastne išlo? Od roku 6 po narodení Ježiša Krista Židia platili Rimanom daň jeden denár na hlavu. V dobe Ježiša Krista bol denár označený obrazom cisára Tibéria s rúhavým nápisom: Tibérius, cisár, syn boží, najvyšší kňaz. Preto je celkom pochopiteľné, že Židia odmietali aj obraz, aj nápis. Farizeji sa časom s daňami zmierili, ale iné skupiny národa, napríklad zelóti, nie. Tí odmietali platiť daň a kvôli tomu boli ochotní zobrať do ruky aj zbraň. Otázka farizejov bola zákerná v tom, že ak by sa Ježiš priklonil k zelótom, bolo by jednoduché na neho pošťovať rímsku okupačnú moc. Ak by súhlasil s platením daní, pošťoval by si proti sebe nielen zelótov, ale aj všetky nacionalistické skupiny. Ježiš však vycítil zákernosť otázky a majstrovsky odpovedal: Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu. My dobre vieme, že Ježišove príkazy sú aktuálne v každej dobe, v každom národe a v každej spoločnosti. Preto aj dnes platí: Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu. Čo patrí cisárovi? Dnes nie je na to ťažké odpovedať. Na všetko máme zákony, výnosy, nariadenia a predpisy. Presne vieme, aké povinnosti má občan voči štátu, a ak si ich neplní, štát má dostatok prostriedkov prinútiť ho k tomu. Dnes by sme si nemohli dovoliť otázku, či máme platiť dane štátu. Je to úplná samozrejmosť. Ježiš na ňu reaguje slovami: Na čom je obraz a nápis cisárov, to bezpečne a samozrejme patrí cisárovi. Proti tomu nemôže nikto nič namietat. Ale Ježiš má aj druhú časť odpovede: Na čom je obraz Boží, to s takou istou logikou a samozrejmosťou patrí Bohu. Na čom je Boží obraz? Na človekovi! V knihe Genezis čítame, že Boh stvoril človeka na svoj obraz. Koncilový dokument Radosť a nádej učí, že človek žije preto, lebo ho Boh z lásky vysníval a z lásky ho neprestajne udržiava. Čo to znamená? Narodili sme sa preto, lebo nás Boh vysníval na svoj obraz. Pretože sme na Boží obraz vysnívaní a stvorení, preto sú ľudia najkrajšie stvorenia na tejto zemi. Žiadne iné stvorenie nie je také krásne ako človek, lebo žiadne iné stvorenie nie je takým dokonalým obrazom Boha, ako človek. Človek je podobný Bohu svojím rozumom, vôľou, dušou, srdcom i telesnou krásou. Je celý podobný Bohu. V človekovi je vtlačený celý Boží obraz. Ale keby len obraz, ale aj nápis. Ježiš na kríži vykrvácal preto, aby mohol dať svoj nápis na človeka, urobil ho vlastnou krvou, a tak s každého človeka spravil svojho pokrvného príbuzného. Odvtedy, čo Kristus zomrel na kríži, už nie je človek podobný len na obraz Boží, ale je povýšený do Božej rodiny, do Božieho príbuzenstva, do Božieho života. Preto všetci patríme Kristovi a máme do seba vtlačené jeho meno. My sa voláme kresťania - Kristovi a to meno nik z nás nezotrie. Je v nás akoby vytetované. Preto, že sme obrazom Božím a je na nás Boží nápis, s takou istou logikou patríme Bohu, ako patrí cisárovi peniaz, na ktorom je jeho obraz a nápis. Na nás je Boží obraz a Boží nápis. Uvedomujem si toto povýšenie a vyznačenie? Žijem ako ten, na ktorom je Boží obraz a Boží nápis? Nie sú pre mňa prvoradá veci tohto sveta, veci patriace cisárovi? Nezamenil som službu Bohu za službu cisárovi? Uvedomujem si, že Bohu nepatrím iba v kostole alebo pri modlitbe, ale aj za volantom auta, v práci, pri počítači, v kruhu rodiny, ale aj s peňaženkou, z ktorej platím dane? Do nemocnice k chorému zavolať kňaza. Pri lôžku chorého sa stretol aj s neznámou lekárkou a po dlhšom rozhovore sa dozvedel, ako ona chápe Ježišove slová: Dávajte, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu. Rozprávala, že trvale sa cíti byť prítomná v Božej blízkosti, preto zostáva pokojná aj vtedy, keď má pred sebou ťažký prípad. Cíti sa v Božej prítomnosti pri práci, ale aj keď ráno pristupuje k svätému prijímaniu, alebo keď sa s manželom spoločne modlia večernú modlitbu. Cíti sa stále a všade v Božích rukách a uvedomuje si, že celá je jeho, a tak mu dáva to, čo mu patrí. Aj my sa pokúsme uveriť, že patríme Bohu, a teda nikdy nie sme sami. Boh je vždy pri nás, neustále nás vedie, ochraňuje a miluje aj vtedy, keď máme pocit, že nás všetci opustili. On nás miluje aj vtedy, keď my ho nemilujeme, patríme mu aj vtedy, keď mu

nechceme patriť a hriechom od neho utekáme, lebo on je Láska. Živme v sebe túto myšlienku aj v nastávajúcom týždni a presvedčajme svojím životom, že sme naozaj Boží.

Tridsiata nedeľa „cez rok“

Istý kňaz sa vo veľkej sklúčenosti takto modlil :Ježišu, zošli na mňa kríž podľa tvojej vôle. Odteraz ho prijmem s radosťou a budem ho žehnať bohatým požehnaním svojho kňazstva.

Musíme doznať, že okolo nás sú dve skupiny ľudí: tí, ktorí nás majú radi a tí, ktorým sme nesympatickí. V pokore však musíme konštatovať, že taký istý postoj zaujímame aj my voči ľuďom. Ježiš nás však dnes poučuje, že to nie je správne. Hovorí: Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Táto krásna veta vznikla preto, lebo opäť chceli Ježiša podchytiť v reči. Minulú nedeľu sme mohli počuť, ako umlčal farizejov a saducejov v otázke daní. Teraz sa do debaty zapojili zákonníci. Vyhliadli si jedného spomedzi seba a ten položil Ježišovi otázku: Učiteľ, ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie? Ježiš mu odpovedal: Láska k Bohu a k blížnemu. Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci. Ježiš nám teda dnešnú nedeľu nastoluje dve otázky: Milujem Boha viac ako všetko na svete? Milujem blížneho ako seba samého? Hľadáme odpoveď, za akých podmienok je pre nás láska k Bohu a k blížnemu naozaj stredobodom nášho života. Kedy najviac milujem Boha? Keď ho povýšim nad všetko na svete. Keď v rebríčku mojich životných hodnôt je na prvom mieste. To sa napĺňa vtedy, keď v neho verím a vieru potvrdzujem aj navonok skutkami. V praxi to znamená vydávať o Bohu svedectvo všade, kde sa nachádzam. K viere sa pridružuje nádej, že ak budem tak prežívať svoj život, Boh ma prijme k sebe. Láska k Bohu teda plynie z hlbokéj a pevnej viery v neho a je podmienená nádejou, že Boh ma za moju lásku odmení večnou láskou v nebi. Kedy milujem blížneho ako seba samého? Doznejme si, že často doslova šliapeme po Ježišových slovách: Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať. Z Ježišových slov plynie poučenie, že blížnemu mám preukázať takú lásku, úctu, milosrdenstvo, aké preukazujem sebe samému. Ak to dokážem, slúžim samotnému Kristovi, pretože náš blížny je aj jeho blížnym. Doznejme si však, že často tak nekonáme. Kde je príčina? Je v nás, lebo v blížnych nevidíme bratov a sestry, nepozierame sa na nich láskavými očami Ježiša Krista a nedokážeme sa vžiť do ich položenia. O španielskom kráľovi Filipovi II sa hovorí, že raz na poľovačke mu prišlo zle a potreboval lekársky zákrok. Jeho dvorný lekár tam nebol, preto vyhľadali lekára, ktorý žil v blízkej dedine a kráľ bol pre neho neznámy človek. Keď lekár zistil jeho stav, začal sa pripravovať na zákrok. Kráľ sa ho spýtal: Vieš, komu ideš pomáhať? Lekár mu odvetil: Človekovi. Kráľovi sa veľmi páčilo, že lekár v každom vidí svojho blížneho, nerobí rozdiel medzi ľuďmi a každému, kto potrebuje jeho pomoc, je ochotný poslúžiť. Využime dnešnú nedeľu, aby sme sa zamysleli, ako plníme najväčší príkaz lásky, ktorý nám zanechal Ježiš Kristus, či úzko spájame lásku k Bohu s láskou k blížnemu. Lebo kto miluje Boha, zjednocuje sa s ním. Kto ho veľmi miluje, zjednocuje sa s ním tak veľmi, že miluje aj tých, ktorých Boh miluje. Boh však miluje všetkých: bezbožných, neveriacich aj našich nepriateľov. Kto naozaj miluje Boha, miluje aj všetkých ľudí. Pamätajme na túto skutočnosť aj v nastávajúcom týždni a spájajme v jedno lásku k Bohu s láskou k blížnym.

Tridsiata prvá nedeľa „cez rok“

Predstavte si, že pani sa pošťazovala svojej priateľke: „Je to už vyše 15 rokov, čo ma náš kňaz upozornil, a nie príliš láskavo, že stále si sadám do prvej lavice v kostole, a to aj počas birmovky, kedy sú miesta vyhradené birmovancom a ich birmovným rodičom. Pripadá mu to, ako by som prvé miesto mala vyárendované. Neviem mu to zabudnúť, veď prečo by som tam nesedela, keď môj manžel bol vysokoškolským profesorom?!“ Iná dáma zase rozpráva s nadšením o svojom susedovi: „Je to milý a slušný pán, ktorý mi pred mnohými rokmi povedal, že mám milý úsmev a vždy, keď ma ráno stretne, celý deň má dobrú náladu.“ Čo je u týchto žien charakteristické? Nemôžu zabudnúť na to, čo im iný povedal, lebo sa to vzťahuje na ich sebavedomie, na ich „ja“. V prvom prípade bolo sebavedomie ponížené, v druhom povýšené. V evanjeliu Ježiš napadol sebavedomie farizejov. Vyjadruje sa o nich nelichotivými slovami: „Hovoria, a nekonajú. Viazu ťažké až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía, ale sami ich nechcú ani prstom pohnúť. Všetko, čo robia, konajú iba preto, aby ich ľudia videli: rozširujú si modlitebné remienky a zväčšujú strapce na šatách, radi majú popredné miesta na hostinách, prvé stolice v synagógach, pozdravy na uliciach a keď ich ľudia oslovujú Rabbi.“ Aké poučenie plyní pre nás? Iste každý z nás má dobrú pamäť, aby sme si do detailov zapamätali všetky uponíženia a lichotenia, ktoré sa dotýkajú našej osoby. Veď tu ide o naše „ja“. Teda je potrebné, aby sme sa starali o svoje zdravie, nadanie, schopnosti a to všetko rozvíjali ako Boží dar. Aká je však realita? Mnohí veriaci majú však až priveľmi vypestované svoje sebavedomie, sú precitlivejší a prehnane prízvukujú svoje „ja“, čo sa častokrát stáva príčinou zla. Je to vlastne prehnaný egoizmus. Ježiš ho tvrdo karhal, ako vidíme aj v dnešnom evanjeliu. Všetci totiž môžeme upadnúť do nebezpečenstva, že seba začneme až prehnane stavať do popredia a radi budeme ukazovať svoje prednosti. Popri tom môžeme úplne zabudnúť na ľudí okolo nás, budeme v nich vidieť iba akýchsi sluhov, ktorým je možno naložiť na plecía ťažké až neznesiteľné bremená, ktoré my sami vôbec nemienime niesť. V každom z nás sa nachádza sklon k egoizmu a práve on sa môže maskovať najušľachtilejšími a najrozumnejšími motívami. Ježiš nás teda chráni pred egoizmom. To je poučenie z dnešného evanjelia. Ježiš zároveň nám chce ukázať aj mieru, podľa ktorej sa máme vždy riadiť. On sám je tou mierou. On, náš Učiteľ a Majster, jediný Učiteľ a Majster. Pozrime sa, ako on konal, lebo niektorí z nás si možno teraz predstavujú, že vyhnúť sa egoizmu, znamená niekde v kúte sedieť, byť poníženým sluhom ostatným a všetko im dovoliť. Ježiš taký nebol. On vedel aj tvrdo povedať, napríklad, keď ho bili, keď ho chceli podchytiť v reči, keď videl nespravodlivosť a pretváрку. Je pravda, že v ňom nebola nenávisť, ale vždy, keď bolo treba sa brániť, urobil to. Takí máme byť aj my. Nesmieme nenávidieť blížnych, no pritom treba vždy energicky odmietnuť vábenie k hriechu a uvedomiť si, že Boh nám dáva dostatok síl, aby sme to dokázali. Ďalej je nutné si uvedomiť, že skutočný Otec všetkého života je Boh, ktorý na konci života všetko spravodlivo odmení. Iba jemu patrí prvenstvo a to Ježiš zvlášť pripomínal apoštolom. Vyzval ich, aby sa nedrali dopredu, ale sadli si na posledné miesto. Tým vlastne zdôraznil, že musíme mať vnútorný úmysel nepovyšovať sa nad ostatných a usilovať sa vždy zostať pokornými a skromnými s vedomím, že iní ľudia sú od nás aj šikovnejší aj múdrejší. Preto je nevyhnutné dokázať blížnemu povedať slovo uznania, pochváliť ho, a tak mu slovami a skutkami preukázať lásku. Ak sa nám to podarí, vtedy svoje vlastné „ja“ dokážeme stiahnuť do úzadia a podľa podobenstva sa utiahnuť na posledné miesto. Tým vzrastieme aj v očiach Božích, ale aj v očiach ľudských.

Kardinál Joseph Schröffer (1903 – 1983) hovorí: „Šťastie získa len ten, kto sa vie ovládať a uskromňovať, kto prekonáva svoj egoizmus a je ohľaduplný. Ak dnes prichádza navnivoč toľko životného šťastia, ak stroskotáva toľko manželstiev, nie je to preto, že by tak

veľmi pribúdalo podnetov ku konfliktom zvonku. Korene siahajú hlbšie. Siahajú možno do doby mladosti, kedy sa mal človek naučiť sebaovládaniu, prekonávaniu tvrdohlavosti, naučiť sa vzdávať svojich prianí, nechať uplatniť druhého. Každý je strojom svojho šťastia len vtedy, ak dokáže viesť tvrdé údery proti vlastnému nesformovanému ja.“ Naučme sa prekonávať egoizmus, pozerajme sa okolo seba Ježišovými očami a vidíme pri sebe blížnych, ktorí majú tiež svoje potreby a majú aj plné právo na dobré meno. Ak to dokážeme, Ježiš nás nazve svojimi priateľmi a vyzve nás, aby sme postúpili bližšie k Nemu.

Tridsiata druhá nedeľa „cez rok“(25,1-13)

Čistota bez lásky je lampa bez oleja. Zober olej a lampu.

Keď otvoriš evanjelium, uvedom si, že všetko čo čítaš o Kristových slovách a skutkoch, nestačí iba poznať, ale treba to i žiť. Všetko, čo sa v evanjeliu nachádza, tam bolo dané na to, aby si to aplikoval na konkrétne podmienky svojho života. Nás katolíkov Pán povolal, aby sme ho nasledovali zblízka. Vo svätom texte nájdeš Ježišov život, ale mal by si tam nájsť aj svoj vlastný. Naučíš sa tak ako apoštoli obracať sa naňho s otázkou plnou lásky: Pane, čo chceš, aby som urobil? Potom sa ti ozve jednoduchá odpoveď: Plň Božiu vôľu ! Preto každý deň čítaj evanjelium, ži ho, aby sa stalo kompasom v tvojej existencii. - Tak to robili svätí.

Vieme, že čistota bez lásky je lampa bez oleja. Zober olej a lampu. Iste sa nám veľakrát stalo, že niekto sa pred nami zdôveril s niečím dôležitým. Ale my sme záležitosť nepokladali za dôležitú a nepridávali sme jej potrebný význam. Až po čase sme sa presvedčili, že šlo o vážnu vec a bolo nám ľúto našej reakcie, ktorá ak by bola iná, mohlo sa predísť mnohým nepríjemnostiam. Dnešné evanjelium končí slovami: Bdejte, lebo nevíete ani dňa, ani hodiny. Bolo by veľmi nemúdre myslieť si, že Ježiš tieto slová nemyslel vážne, a tak im neprikladať ich význam. Aby sme ich lepšie chápali, opísal nám jeden židovský zvyk. Vrcholnou udalosťou svadobnej zábavy bola chvíľa, keď si snúbenec prišiel po nevestu, aby ju voviedol do svojho domu. Zvyčajne sa to dialo po západe slnka a sprevádzali ho jeho priatelia. Keďže snúbenica nevedela, kedy ženích príde, bolo treba na neho čakať. Čakala ho so svojimi priateľkami, ktoré s lampami v rukách mali svietiť na cestu. Svetlo lúčov dávalo sprievodu neopísateľné čaro. V podobenstve päť dievčat predpokladalo, že snúbenec sa môže oneskoriť, prísť až hlboko v noci a zobrali si dostatok oleja. Ďalších päť s tým vôbec nepočítalo. Keďže museli dlho čakať, olej sa im minul a bežali si kúpiť nový. Keď sa však vrátili, sprievod bol už v ženichovom dome, dvere boli zatvorené a veru nepomohlo im ani búchanie na ne... Z Ježišovho podobenstva vyplýva, že prvou podmienkou dobrej prípravy na smrť je bdelosť. Môžeme ju chápať ako neustálu pripravenosť na čin. Napríklad bdie matka pri chorom dieťati, alebo robotník, aby nezmeškal autobus do práce. Bdenie je potrebné a nevyhnutné aj v očakávaní na stretnutie s Pánom, ktorý nás vvedie do večnosti. Toto bdenie má byť naplnené nádejou a radosťou, preto keď človek premýšľa nad otázkami života a smrti, nemal by mať z nich hrôzu. Naopak, mal by sa radovať, že z Pánových úst bude počuť slová: Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána. Samo bdenie však nestačí. Je málo vedieť, že v každej chvíli nášho života, môžeme zomrieť. Treba byť na tento okamih aj pripravený. Symbolom prípravy v podobenstve je svetlo lámp. Toto svetlo sme dostali pri krste, keď si nás Boh vyvolil za svoje deti a obdaroval nás svojou láskou a milosťou. V tej chvíli to vyjadrovala horiaca svieca v rukách rodičov, čo sme potom my sami urobili pri prvom svätom prijímaní a pri birmovke. Tam sme sľúbili, že svetlo si ponesieme cez celý život a nedovolíme,

aby vyhaslo ťažkým hriechom a odlúčením sa od Boha. Vieme však, že to nie je vôbec jednoduché, lebo sú v našom živote chvíle, kedy svetlo začne iba tlieť a pomaly zhasína. Ježiš nám ale dáva šancu znova ho zažiť v dobrej svätej spovedi. Z Ježišovho podobenstva teda plynie výzva: Žite v milosti posväcujúcej, udržiajte si svetlo vo svojej duši a bdejte, lebo Syn človeka príde v hodinu, keď to budete najmenej čakať! Komu z podobenstva sa podobám? Myslím na smrť? V akom stave je teraz moja duša? Nepretrvávajú u mňa tento stav už dlhé roky? Keby si v tomto okamihu Pán po mňa prišiel, vpustil by ma do svojho domu? V roku 1791 zomrel vynikajúci hudobný skladateľ Wolfgang Amadeus Mozart. Mal 36 rokov. Krátko pred smrťou ho navštívil jeden známy a prosil ho, aby mu skomponoval pohrebnú omšu, ktorá, ako povedal, by bola hodna génia, akým Mozart bezpochyby bol. Skladateľ ju síce skomponoval, ale zomrel skôr, než ju mohol odovzdať objednávateľovi. Jeho priatelia sa zhodli v tom, že neexistuje žiadne vhodnejšie dielo, ako Requiem, ktoré by uctilo počas pohrebných obradov jeho život a dielo. Pri komponovaní Mozarta ani nenapadlo, že pohrebná omša bude prvýkrát znieť na jeho vlastnom pohrebe. Taký je život človeka, nevie dňa, ani hodiny, kedy odíde z tohto sveta. Kiežby na našom pohrebe mohlo znieť vlastné Requiem, ktoré si komponujeme celý život, dielo našich dobrých skutkov, aby mohlo ukázať radosť aj bolesť života, ale predovšetkým našu silnú nádej a vieru vo večný život! Neodídme dnes z kostola s presvedčením, že Ježiš svoje slová nemyslel až tak vážne, alebo, že boli určené niekomu inému. Ježiš ich myslel veľmi vážne a určil ich nám všetkým – mne, aj tebe.

Tridsiata tretia nedeľa „cez rok“

Stretli ste niekedy nevďačného človeka? Zaiste. A pocítili ste vtedy bolesť z nevďaku? Ak áno viete, že je to veľká bolesť. Dnes sa môžeme zamyslieť nad hriechom nevďaku voči Bohu, blížnemu i sebe samým. Z katechizmu vieme o zmysle, celi a poslaní človeka, že na svete sme na to, aby sme Pána Boha poznávali, jeho milovali, mu slúžili a tak si zaslúžili večný život. Nesplniť toto poslanie znamená uraziť Boha. Pán Ježiš v evanjeliu hovorí učeníkom podobenstvo o sluchoch, ktorým zveril svoj majetok: **„jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopností, a odcestoval“** (Mt 25,15). V krátkosti by sa dalo povedať, že hovorí o spôsobe, ako ľudia zachádzajú s darmi, talentami, ktoré zadarmo dostali od Boha Stvoriteľa. Takto konštatovať nestačí. Zvádza k tomu, že nedoceňujeme a často si nevážime čím nás Boh obdaroval, a čo viac, zabúdame dary využiť, aby nám slúžili. Pred týždňom v podobenstve o pannách nám Pán Ježiš pripomenul, že svoj život máme prežiť v neustálom očakávaní stretnutia s Ním. V podobenstve o sluchoch, ktorý dostali od istého človeka majetok, Ježiš pripomína, aby sme na stretnutie s Bohom nezabúdali pri plnení svojich povinností. Pod „istým človekom“ rozumieme Boha. Boh obdarúva každého človeka tým, čím ho sám vo svojej múdrosti a láske chce obdarovať, aby keď využije týchto darov získal odmenu, účasť v Božom kráľovstve. Je to zvláštne delenie. Človek nemá na tom zásluhu, že dostal jeden, dva, alebo päť talentov. Takéto delenie nemôže v nás vyvolať urazenosť, hnev a taktiež nie lenivosť, alebo pohrdanie. Ježiš podobenstvom o talentoch nechce podať návod, ako obchodovať, podnikáť, ako zbohatnúť. Podobenstvo nie je prednáška pre bankárov, ako majú riadiť svoj kapitál. Talent v tom čase bol 36,2 kg striebra, a keď to prepočítame na dennú mzdu, bolo to šesť tisíc pracovných dní. Teda väčšia suma. Pán Ježiš podobenstvom o talentoch chce poukázať na veľkosť a význam darov, ktoré sme bez našej zásluhy dostali od Boha. Boh každému človeku dáva mnoho. Talent z evanjelia to je náš život, zdravie, nadanie, vlohy, šikovnosť, zručnosť, krása tela,... Toto všetko je dar, ktorý dostávame od Boha. Darca Boh má teda aj právo, keď to uzná za

vhodné, žiadať od obdarovaných vyúčtovanie, ako naložili s darmi. Z učenia Pána Ježiša, z evanjelií vieme, že náš život na zemi má cieľ. Nik z nás nie je na svete ako produkt náhody. Bohom sme poučení, aby sme dary použili na získanie zásluh, hodnôt a tak mohli od Boha spravodlivého sudcu prijať odmenu alebo trest. Je v moci každého človeka, aby tieto dary využil na získanie zásluh pre večný život. Je potrebné, aby si človek bol vedomý toho čo je jeho poslaním na zemi. Život na zemi nie je cieľom človeka. Každý človek tak veriaci i neveriaci má svoje povinnosti voči Bohu, blížnemu i sebe samému, aby dary využil vo svoj prospech. Traja sluhovia predstavujú celé ľudstvo. Podobenstvo vysvetľuje význam a potrebu osobnej zaangažovanosti každého človeka. Sluha ktorý dostal päť a získal ďalších päť talentov dostáva pochvalu: **„Správne, dobrý a verný sluha, bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým, vojdí do radosti svojho pána“** (Mt 25,21). Slová pána predstavujú odmenu za vernosť sluha v hodnotách ťažko predstaviteľných. Sám talent po stránke hodnoty je veľkej ceny a odmena za verné plnenie povinnosti je oveľa väčšia. Tým Pán Ježiš naznačuje, **„čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“** (1 Kor 2,9). Pán Ježiš poukazuje na našu zodpovednosť za dary ktorými nas Boh obdaroval. Je potrebné viac si uvedomiť vďačnosť za dary od Boha a vďačnosť aj skutkom prejať. Sluha ktorý dostal dva talenty a získal ďalšie dva, dostáva tú istú pochvalu od pána ako prvý. Tým je povedané, že Boh nebude od nikoho žiadať viac, ako mu bolo pridelené. Každý človek má preto rovnakú východiskovú hodnotu. Keď človek prežíva vďačnosť, nepodľahne závidosti voči tomu čo dostal viac. Je spokojný s tým čo dostal a snaží sa zúžitkovať dary ktoré dostal. Nik z ľudí preto nemusí mať ťažké srdce na Boha alebo na blížneho. Je správne keď je človek spokojný s tým čo dostal od Boha a vie prejať svoju vďačnosť. Sluha ktorý dostal len jeden talent je iný od dvoch predchádzajúcich. Je pravdou, že nič neutratil, ale nič ani nezískal. Teda nepracoval. A v tomto počínaní je urážka Boha. Je nevďačný. Nevďak je nedostatok lásky. Sluha sa vyhovára a tým prezrádza, že nemiluje. Môže láska karhať Pána za to, že žiada príliš veľa a že Jeho prikázanie je trápením? Strach, ktorý sluha predstiera, nie je vôbec strachom, ale bezočivým pohrdaním Pánom. Je to klamstvo, keď sa ospravedľňuje bremenom a ťarchou prikázania vernosti. Podobenstvo učí, že Pán Ježiš nás nikdy nepreťažuje, keď od nás právom žiada, aby sme zachovávali Božie slová, ustanovenia a príkazy. Podobenstvom sa Ježiš obracia sa na nás, aby sme si ešte viac uvedomili význam a povinnosť osobného posväcovania. Dary ktoré sme dostali máme využiť, aby sme sa čím viac snažili podobať sa svojmu Bohu. A to je zmysel a cieľ každého pravého nasledovníka Krista! Je našou povinnosťou počas celého života naučiť sa čím ďalej tým viac myslieť a usudzovať tak, ako to myslel a usudzoval Kristus. A vždy viac si osvojovať Kristovo chápanie života. Je správne, že chceme, aby naše cítenie a chcenie vždy viac sa približovalo k cíteniu a chceniu Krista, aby v našej duši vždy jasnejšie a čistejšie zažiaril Kristov obraz a aby sme všestranne vzrástli do toho, ktorý je hlavou (por.Ef 4,15). Je správne, že si uvedomujeme, že všetko čo nám Boh dáva, čo na nás posiela, schopnosti i ťažkosti, čo robíme a pre čo trpíme, má slúžiť cieľu, aby každá duša svojím spôsobom vyrástla na Kristovu podobu, pretože Kristova svätosť je taká veľká a rozsiahla, že ju nijaká ľudská duša nemôže dokonale zobrazit'. Máme povinnosť každý sformovať v sebe niektorú osobnú črtu, v čom spočíva naša osobná úloha. Aké je to krásne, keď chceme a vieme využiť všetko čo sme dostali od Pána Boha na spásu svojej duše. Pýtajme sa sami seba koľko a aké rôzne dary sme dostali od Pána Boha. Nie jeden, dva alebo päť. Ako ich využívame pre oslavu Boha a spásu svojej duše? Môže niekto z nás povedať, že nič nedostal? Rád by som vás zaviedol k Irenke, ktorá má dvadsaťdeväť rokov a nemôže prekročiť prah svojej izby. Keď sa narodila matka a otec niekoľko dní plakali. Tak očakávané dieťa a je mrzák. A aký ešte mrzák. „Cez zasľzené oči“, spomína matka, „som však videla v očiach Irenky zvláštne svetlo chuť žiť. Áno, čo jej

príroda nedala na tele, Irenka dostala v duši. Irenka vie dnes čítať i písať nohou. Kto ju počuje spievať je prekvapený nádherným hlasom. Často k nej prichádzajú ľudia, nie aby ju potešovali, ale načerpali u nej sil do svojho života.“ Dievčatá, takto pokračuje mama Irenky na vašu adresu: -„Irenka si nikdy neoblečie šaty, aby ju chlapci obdivovali. Nikdy jej chlapec nepovie: -„Mám ťa rád!“ Nikdy jej vlastné dieťa nepovie: -„Mama!“ A predsa je aj ona žena. Uvedomuje si čo je láska. A predsa vie milovať a jej aj milovaná.“ Jej vlastná sestra rozpráva: -„Čakali sme štvrté dieťa. Mali sme tri krásne dievčatká. Lekári nám povedali, že nosím chlapca. A hneď povedali, že bude mrzák. Spomenula som si na Irenku. Lekári navrhli prerušenie tehotenstva. Keď som o tom povedala sestre Irenke, vypadli jej slzy a po chvíli mi povedala: -„Neboj sa, Pán Boh je dobrý!“ Je pravdou, že sa nám narodil chorý syn Matúš. Po niekoľkých dňoch zomrel. Som však šťastná, že som ho priniesla na svet. A najväčšiu radosť mala Irenka. Viem, že ona sa mnoho za mňa i dieťa modlila.“ Necítim, že Boh Irenke ale i všetkým, čo veria v jeho lásku a primerane mu ju opätujú, že žehná? Boh neostane nikomu dlžníkom, kto dokáže aj v ťažkých skúškach ostať verný Bohu. Každý vieme, že aj keď nemám všetko čo má druhý, že mám zas iné, čo iba mne dal Boh. Aké je to krásne ráno vstávať a vedieť povedať: -„Bože ďakujem za nový deň. Ďakujem, že som zdravý človek.“ A aké je to krásne, keď počas dňa si viem povedať, že to nesmiem, to si nemôžem dovoliť a zas naopak, že viem využiť čo smiem, môžem i mám. A tak dva, či päť talentov znásobujeme a robíme Bohu radosť a sebe chystáme odmenu, o ktorej Pán Ježiš v podobenstve hovorí: **„Lebo každému, kto má, ešte sa pridá a bude mať hojne“** (Mt 25,29). Sú však aj iné príklady. Koľko je v našom okolí nešťastných ľudí a prečo? Dievča si ide zúfať, že má pehy, že nemá peknú postavu, hoci sa nedokáže zriecť sladkostí. Chlapec sa neožení len preto, že dal prednosť alkoholu a kamarátom pred viacerými dievčatami, ktoré mali oň záujem. Ivan nedokončil školu len preto, že sa dostal k hracím automatom. Otec troch detí dokáže opustiť rodinu, lebo našiel si vraj inú, ktorá mu viac rozumie ako manžela a jeho deti. Žena sa predáva, lebo jej to ináč nevychádza a ona sa chce obliecť, zabaviť, cestovať, užiť si niečo zo života. A týchto možno povedať slová: **„Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má“** (Mt 25,29). Z vlastného života poznáme, že sa vyplatí žiť v spojení s Bohom. Vtedy náš cieľ života už na zemi prináša radosť a spokojnosť. Poprosme Ježiša, aby sme vo svojom živote vždy zachovali vernosť voči Bohu, boli zodpovední k darom ktoré sme od Boha dostali a vždy vzdávali Bohu vďaku.

Tridsiata štvrtá nedeľa „cez rok“ (Nedeľa Krista Kráľa.)

VARŠAVA – V Poľsku prepukla nová móda! Pribúdajúce prípady ľudí zvädzajúcich ťažký boj s temnými silami potvrdzujú alarmujúce štatistiky, podľa ktorých počet exorcistov v krajine. (17.10. 2012 internet) za posledné štyri roky vzrástol až desaťnásobne. Ako informovali poľské médiá, čoraz viac ľudí posadnutých démonmi výhľad...

Neboj sa utrpenia, ja som s tebou. Čím viac si zamiluješ utrpenie, tým bude tvoja láska ku mne čistejšia.

Nedeľa Krista Kráľa je poslednou nedeľou cirkevného roka. Sviatok Krista Kráľa zaviedol pápež Pius XI. a stanovil preň poslednú októbrovú nedeľu. Po prvý raz sa nedeľa Krista Kráľa slávila na konci jubilejného roka 1925. Po Druhom vatikánskom koncile bol tento sviatok povýšený na slávnosť a bol preložený na poslednú, tridsiatu štvrtú tzv. "cezročnú" nedeľu v roku. Týmto chce liturgia poukázať na eschatologický charakter slávnosti. Súčasťou tejto liturgickej slávnosti na konci cirkevného roka je zasvätenie celého ľudského pokolenia

Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Týmto gestom sme všetci pozvaní uznať Ježiša Krista ako jediného Pána a Kráľa v našom živote, ba na celom svete. Pius XI., poukazujúc na Krista Kráľa, hovorí tým, ktorí si vo svojej pýche namýšľajú a spoliehajú sa iba na moc a vládu, že **jediný Kráľ je Ježiš Kristus**. Dôkaz tohto posolstva slávnosti Krista Kráľa nachádzame v (*Dan 7,1–28*). Prorok Daniel vidí vo svojom prorockom videní „Syna človeka“, ktorý prichádza, zakladá „*večné a vesmírne kráľovstvo, kráľovstvo pravdy a života, kráľovstvo svätosti a milosti, kráľovstvo spravodlivosti, lásky a pokoja*“. Prorocké videnie končí odovzdaním moci Najvyššiemu, ktorého kráľovstvo je večné. Všetky tieto starozákonné predobrazy sa naplňujú na Ježišovi Kristovi - Kráľovi kráľov. Aký je vlastne náš Kráľ? Naše ľudské predstavy o kráľoch majú viacero spoločných črt. Najcharakteristickejšia je snáď despotickej vláda nad poddanými, vláda peňazí a majetku... Kristus a jeho Kráľovstvo však nemá tieto charakteristiky. Náš kráľ je bez služobníctva, bez armády... Jeho jediným žezlom je kríž. Kristus teda nevlastní žezlo pyšnej moci, ale žezlo služby a obety - kríž. Veď ak zoberieme do úvahy biblické texty zo slávnosti, pozeráme na Ježiša pred Pilátom, ako na „Pánovho služobníka“, ktorého vedú ako „ovcu na zabitie“, a ktorý vylieva svoju vlastnú krv, aby nás priviedol do svojho kráľovstva. V každej svätej omši sa modlíme slovami: „*Lebo tvoje je kráľovstvo a moc i sláva na veky*.“ Kiežby tieto slová boli vždy úprimným vyznaním našej viery. Boží služobník Ján Pavol II. nás k tomu povzbudil slovami: „**Kresťan je povolaný, aby čítal tieto výrazy a s jasotom rozjímal o zmŕtvychvstalom Kristovi, ktorého Boh oslávil nad každé kniežactvo, mocnosť, silu a panstvo (Ef 1,21).**“

Slávnosti a sviatky Pána a svätých

2. februára Sviatok Obetovanie Pána

Mária, ako Matka Cirkvi, i naša Matka kráča s nami, prebúdza nás a pozýva. V tomto období pôstu ktorý prežívame nás pozýva, aby sme sa modlili na jej úmysly. Matka vie lepšie ako my, čo potrebujeme, pretože prešla tou istou cestou, ktorou my ešte máme prejsť. Žila na tejto zemi a prišla do nebeskej slávy - domoviny, kde je aj náš konečný cieľ. A ona chce, aby sme tam prišli všetci. Nepomýlime sa, keď svoje modlitby, túžby, úmysly, vložíme do jej srdca a do jej rúk. Pretože ona vie lepšie ako my, čo potrebujeme, čo potrebujú naše rodiny a svet v ktorom žijeme.

Strach má nad nami neskutočnú moc. Strach nás dokáže paralyzovať tak, že sa nepohneme z miesta. Spôsobí, že zneistieme aj nad tým najmenším krokom. Má moc pripraviť nás o integritu a všetku našu odvahu. Ale ak sa postaví voči láske, prehráva – definitívne. Láska má silu pohnúť nami a motivovať nás tak, ako by strach nikdy nemohol. Jozef mal jeden veľký dôvod sa báť, ale aj nad tým zvíťazilo to, čo cítil voči Ježišovi. Neviete, či sa bojíte odmietnutia? Nie ste si istí, či by ste sa dokázali postaviť výsmechu alebo odstrčeniu? Môžete pracovať na svojej odvahe, no to nie je ani zďaleka také dôležité ako zisťovať do akej miery vo svojom živote poznáte Ježiša. Nakoniec, práve preto Ján napísal tento list – aby každý jeden z nás Jozefov mohol milovať Ježiša za to, čo pre nás spravil; aby nám láska odvahu urobiť to, na čo odvaha sama nestačí; a tiež to, čo sa nezastaví ani pred strachom. Naučme sa milovať Ježiša za to, čo pre nás urobil.... čo robí..... a čo urobí!

Sv. Cyprián (*210) Je napísané: Bratia, spoločne ma napodobňujte a všimajte si tých, čo žijú podľa vzoru, aký máte v nás! Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj

s plačom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho kríža. Ich koniec je záhuba, ich bohom je brucho a hanba je slávou tých, čo zmýšľajú pozemsky. Počuli ste niekedy že by bola apoštolom žena? Či ustanovil niektorý apoštol ženu kňazom? Či niekedy platilo v našej cirkvi, že mohol byť platne vysväteným kňazom človek, ktorý zdieľa svoje lôžko s iným mužom? Či bol niekto kňazom ak na neho nedal ruky apoštol? Hlboko zakorenený strom ktorý má oporu v skale neustúpi vetrom násilným. Pevne postavená loď sa neuhýba vlnám. Dobré vyzreté zrno sa neuhýba ako plevy vetru. Tak ani cirkev postavená na Petrovi nikdy nezanikne ak neustúpi z tradície apoštolov.

Svätý Pavol nám hovorí, že „tí, čo patria Kristovi, ukrižovali svoje telo s nerestami a žiadosťami.“ Z náuky tohto svätého apoštola vyplýva, že kto chce byť pravým kresťanom, to znamená, kto chce žiť podľa ducha Ježiša Krista, musí umŕtvovať svoje telo. A musí tak robiť z jediného dôvodu: z oddanosti Ježišovi, ktorý z lásky k nám na kríži umŕtвил všetky svoje údy. Takéto umŕtvovanie musí byť vytrvalé, pevné a neustále. Má trvať celý náš život. Dokonalý kresťan sa okrem toho nesmie uspokojiť s umŕtvovaním, ktoré vyzerá náročné iba navonok, ale jeho umŕtvovanie musí skutočne bolieť. Takto treba vykonávať umŕtvovanie. Veď aj sám apoštol má isté dobré dôvody na to, aby ho nazval ukrižovaním. Niektorí by však mohli namietkať: Prečo taká tvrdosť voči telu? Nerozumný človeče! Keby si sa pozorne zamyslel nad tým, čo hovoríš, zistil by si, že všetky zlé veci, čo ti trápia dušu, vyplývajú z toho, že si nevedel a nechcel umŕtvovať svoje telo tak, ako treba. Ak sa chceš uzdraviť od samotného koreňa, musíš ovládnuť a ukrižovať telo, pretože ono je koreňom všetkého zla. Apoštol tiež dodáva, že s ukrižovaním tela je spojené i ukrižovanie nerestí a žiadostivosti. Neresti sú všetky hriešne návyky; žiadostivosti sú vášne. Jedny i druhé musíme ustavične umŕtvovať a križovať, aby telo neťahalo do hriechu. Kto umŕtvuje iba svoje telo, podobá sa hlupákovi, čo stavia dom bez základov.

19. marca Sviatok Sv. Jozefa, ženícha Panny Márie

Jozef vás miluje. Keď sa modlíme srdcom a chválime Pána Ježiša. Ježiš k nám prichádza na príhovor sv. Jozefa a každého z nás objíma, a hovorí ti: „milujem ťa dieťa moje.“

Mária, dávam ti svoje srdce. Zjednoť ho so svojím Srdcom, so Srdcom svojho Syna, so Srdcom nebeského Otca i so všetkými srdcami, ktoré sú v tvojom Srdci. Nech cez naše zjednotenie sa s твоjím Srdcom príde kráľovstvo lásky Ježišovho Srdca... a nech tvoje kráľovstvo lásky príde cez zjednotenie všetkých srdc navzájom. Kráľovná moja, uspôsob moje srdce tak, aby ti nič neodmietlo, aby nič neodmietlo Láске, ktorá všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží.“

Panna Mária je vzorom svätosti aj pre nás. Ukazuje nám, že svätosť nespočíva vo veľkolepých úlohách plnených pred užasnutým zrakom a za potlesku celého sveta, ale v nenápadnom plnení si svojich povinností a drobných skutkov lásky v pokore a jednoduchosti. Pokora znamená, že náš pohľad nie je sústredený na nás, ale na Boha a na našich blízkych.

Márnomyseľnosť je úhlavným nepriateľom tých duší, čo sa zasvätili Pánovi a dali sa na duchovný život. Preto právom možno o nej povedať, že pre dušu, ktorá sa snaží o dokonalosť, je ako mŕňa. Svätí ju nazývajú červotočom svätosti. Aj náš Pán nás chce poučiť, ako sa márnomyseľnosť prieči svätosti. Ukazuje nám to vtedy, keď napomenul svojich apoštolov, keď videl, že sú plní samolúbosti a márnomyseľnosti z toho, že sa zlí duchovia

podriaďujú ich rozkazom: „*Verumtamen in hoc nolite gaudere, quia spiritus subiiciuntur vobis spiritus subiiciuntur vobis*“ (Neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia.) A aby im do mysli ešte hlbšie vstúpil, aké nemilé následky má táto nešťastná neresť, keď sa im votrie do srdca, predostrie pred nich hrozný príklad Lucifera, ktorý spadol z nesmiernej výšky, pretože si vo svojej namyslenosti prisvojil tie dary, ku ktorým ho povýšil sám Boh: „*Videbam satanam, sicut fulgur de coelo cadentem*“ (Videl som satana padať z neba ako blesk). Tejto neresti sa treba obávať o to viac, že niet čnosti, ktorá by bola jej opakom a pomocou ktorej by bolo možné proti márnomyseľnosti bojovať.

Každá neresť má totiž svoj liek v podobe čnosti, ktorá je jej opakom. Hnev možno premôcť láskavosťou, závišť nezištnou láskou, pýchu pokorou a tak ďalej. Iba márnomyseľnosť nemá opačnú čnosť, ktorou by bolo možné proti nej bojovať. Dokáže sa votrieť aj do tých najsvätejších skutkov; ba dokonca, ak si ju nevšimneme, márnomyseľnosť dokáže postaviť svoj pyšný stan aj na pôde samotnej pokory.

25. marca **Slávnosť-Zvestovanie Pána**

Teraz, keď sa spolu modlíme, vďaka moderným technológiám spojení ako nikdy predtým, môžeme si byť istí, že Boh stále počuje. Že naše modlitby stúpajú k Jeho trónu ako vôňa zo zlatej misky či zo svätostánku, či z chrámu.

V Indii sa rozpráva tento príbeh: Chudobný žobrák prechádza dedinou. Pomaly kráča od domu k domu, pretože dlho nič nejedol, a žobre. V žiadnom dome mu ale nič nedajú, všetky dvere sa pred ním zatvárajú. Keď sa smutne a sklamane rozhodne, že opustí dedinu, všimne si na samom konci dediny malý domček, ktorý akoby ani k nej nepatrí. Hoci je už veľmi unavený a vysilený, pozbiera ešte zbytok síl a s námahou sa vyštvára na kopec. Zabúcha na dvere a čaká. Dvere sa ale dlho neotvárajú. „Zbytočne som sa sem štvral“ – smutne si pomyslí a chystá sa preč. Práve keď sa otočí na odchod, otvoria sa malé drevené dvere, z ktorých sa vysunie stará kostnatá ruka s ryžou. Žobrák vystrie ruku, v ktorej sa mu stratí hŕstka ryže. Rýchlo ju vysype do starej kapsy. Znova sa z domčeka vystrčí ruka a druhá hŕstka ryže putuje do žobrákovej kapsy. „Dve hŕstky ryže, no...nič moc...“ – pomyslí si žobrák a sklamane odchádza do svojho skromného príbytku. Práve keď prechádza lesom, pričom sa oddáva pochmúrnym myšlienkam, zazrie na okraji lesa podivnú žiaru. Pozrie sa hore, odkiaľ žiara vychádza a zbadá zlatý koč, ťahaný dvoma pármami koní. V koči sedí sám Pán Boh. Žobrák sa rozbehne a z posledných síl beží Bohu oproti. „Isto niečo dostanem“ – táto myšlienka ho poháňa a vlieva silu do zoslabnutých nôh. Pribehnú ku kočiari a skôr než sa stačí nadýchnuť, aby povedal Bohu, čo všetko by si prijal, Boh otvorí dvere na kočiari, natiahne k žobrákovi ruku a opýta sa ho: „Čo mi dáš?“ Žobrák ostane ako obarený, pretože toto nečaká. Potom ale predsa siahne do starej kapsy, naberie jednu hŕstku ryže – zdá sa mu však, že nabral príliš veľa a tak radšej odsype – a podá ju Pánu Bohu. „Napokon, keď Boh niečo chce, nebolo by správne mu nič nedať“, pomyslí si. Boh prijme ryžu, poďakuje a stratí sa v žiari. Žobrák stojí sklamaný a ešte roztrpčenejší pokračuje v ceste domov. Doma už ani nemá chuť na ryžu. Ale keď sa hlad ozve ešte pálčivejšie, otvorí starú kapsu. Sú tam opäť dve hŕstky ryže. Jedna, ktorá je trochu väčšia, je obyčajná, nie je na nej nič zvláštne. Ale tá druhá, menšia – je na nej vidieť, že z nej niekto niekoľko zrníek odsypal – je celá z čistého zlata... Žobrák sa na ňu pozerá, pričom neverí vlastným očiam. Potom sa hodí na kolená a so zopnutými rukami a zvlhnutými očami zašepká: "Bože, prečo som len nemal odvahu dať ti úplne všetko?..."

Verte, modlite sa a milujte. Prichádza mi na myseľ modlitba, ktorú anjel naučil troch pastierikov z Fatimy pri prvom zjavení: „Môj Bože, verím v Teba, klaniam sa Ti, dúfam v Teba a milujem Ťa. Prosím Ťa o odpustenie za tých, ktorí neveria v Teba, neklaňajú sa Ti, nedúfajú v Teba a nemilujú Ťa. Od tej ďalekej jari v roku 1916 po dnes sa vo svete veľa vecí zmenilo! Ale čo naozaj platí, čo je rozhodujúce pre každého jednotlivca a národy, zostáva nezmenené. Človek stvorený na podobu Boha nemôže tento obraz v sebe zrušiť a nemôže ho tiež nebrať do úvahy bez toho, aby stratil vlastnú identitu. Sme stvorení na jeho obraz, aby sme sa v "plnosti časov", teda v završení Božieho plánu lásky, stali jeho deťmi v Ježišovi Kristovi. Dnes žijeme posledný deň. Deň, v ktorý sa uskutočňuje **„završenie všetkých vecí v Kristovi“** (Ef 1,10), všetkého stvorenia. Toto je deň Pánov, a aj keď podľa metra, ktorým meriame tento deň, je to už 2000 rokov, dobre vieme, že **„pred Pánom je jeden deň ako tisíc rokov a tisíc rokov len ako jeden deň“** (2 Pt 3,8). Toto je deň, v ktorom sa máme rozhodnúť, pretože Pán príde pre každého jedného z nás a meškať nebude. **"Bdejte preto, lebo nevíete, v ktorý deň váš Pán príde"** (Mt 24,42) a **„buďte pripravení, pretože Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa ani nenazdáte“** (Mt 24, 44)

Modliť sa znamená zotrvať pred Božím pohľadom s otvoreným srdcom, vdychovať Krista a spojiť tlkot vlastného srdca so Srdcom Ježiša a Márie. Znamená to nechať svoj život utonúť v nich. Milovať znamená kontemplanovať vtelenú, ukrižovanú a vzkriesenú Lásku v Ježišovi a v každom stvorení, v ktorom on prebýva. Milovať znamená žiť v Máriinej škole. Ak veríme, modlíme sa a milujeme v pravde a nie slovami, ak viera, modlitba a láska sú významnými charakteristikami nášho života, tak potom budeme cítiť blízkosť Boha a nič nás neoddelí od Krista. Boh nám daruje všetky milosti, ktoré od neho žiadame: tie, ktoré súťia život viery. Ak naozaj veríme, modlíme sa a milujeme tak, aby sme pritiahli Boha blízko nás, aké iné milosti viac potrebujeme ak nie tie, ktoré nás utvrdia v jednote s Ježišom a Máriou? Toto je čas milosti, mnohokrát nám Mária pripomenula a ako taký sa má žiť. Dnes nám ešte jednoznačnejšie hovorí: Som pre vás darom, pretože mi Boh dovoľuje zo dňa na deň byť s vami a milovať každého z vás nesmiernou láskou. Čo sme videli, čo sme počuli ohlasujeme vám, aby ste aj vy mali poklad. V modlitbe a pokore otvorte svoje srdcia a buďte svedkami mojej prítomnosti. Modlitba, pokora a srdce otvorené Bohu, sú vlastnosti Márie, našej Matky. Ona nám ich ponúka ako dedičstvo. Prijmeme ich a obrátenie, ktoré v nás uskutočnia, nech z nás urobí pozorných svedkov, vernou ozvenou jej prítomnosti. Pokoj a radosť v Ježišovi a Márii.

24. júna Slávnosť Narodenie svätého Jána Krstiteľa

(Na omšu vigíliu.)

MÁŠ PRIVYSOKÚ RÝCHLOSŤ! Máte aj Vy niekedy pocit, že nemáte čas? Náhlite sa a sú Vaše dni plné stresu a nervozity? Premýšľali ste o tom prečo je to tak? Čo by Vás mohlo zastaviť? Možno aj tento fiktívny príbeh, ktorý sa nikdy neodohral nám môže všetkým pomôcť zastaviť sa a vidieť veci trochu inak. Čítajte, prosím pomaly...

Satan zvolal celosvetové zhromaždenie démonov. Vo svojom úvodnom prejave povedal: Nemôžeme kresťanom zabrániť, aby chodili do kostola. Nemôžeme im zabrániť, aby čítali Bibliu a poznávali pravdu. Dokonca im nemôžeme zabrániť ani v tom, aby si vytvorili dôverný vzťah so svojim Spasiteľom. Nechajme ich teda, nech si chodia do kostola. Ale pripravme ich o čas, aby nemali čas budovať si vzťah k Ježišovi Kristovi.' Práve toto od vás chcem, povedal diabol: Zabráňme im v tom, aby boli v kontakte so svojim Spasiteľom a po

celý deň udržiavali toto životodarné spojenie! A ako to máme urobiť?' zvolali jeho démoni. Snažte sa, aby boli stále zaneprázdnení nedôležitými vecami a vymyslite si spustu možností, ako zamestnať ich myseľ,' odpovedal diabol. Pokúšajte ich, aby utrúcali, utrúcali a utrúcali a vypožičiavali si peniaze. Presvedčte ich ženy, aby chodili do práce a trávili tam mnoho času a muži, aby pracovali šesť až sedem dní v týždni, desať až dvanásť hodín denne, aby si mohli dovoliť žiť prázdný život. Zabráňte im tráviť čas s deťmi. Keď sa ich rodiny rozpadnú, nebude už v ich domovoch skoro úniku od pracovného stresu! Pôsobte neustále na ich myseľ, aby nepočuli ten tichý, nenápadný hlas. Zlákajte ich, aby si na cestách neustále púšťali rádio alebo magnetofón, aby mali doma stále zapnuté televízory, DVD prehrávače a počítače, a dohliadnite na to, aby v každom obchode a reštaurácii stále vyhrávala svetská hudba. To úplne zamestná ich myseľ a preruší ich spojenie s Kristom. Dbajte, aby mali na stolíkoch pri káve množstvo časopisov a novín. Dvadsaťštyri hodín denne útočte na ich mozog správami. Pri šoférovaní ich vyrušujte billboardami. Naplňte ich e-mailové schránky hlúposťami, katalógmi tovarov, tipovaniami a všelijakými novinkami a ponukami zliav a výrobkov, služieb zdarma a falošnými nádejami. V novinách, časopisoch a v televízii stále ukazujte štíhle pekné modelky, aby ich muži začali veriť, že najdôležitejšia je vonkajšia krása a aby začali byť nespokojní so svojimi manželkami. Snažte sa, aby boli manželky príliš unavené, než aby mohli v noci milovať svojich mužov. Pridajte im k tomu i bolesti hlavy! Keď nedajú svojim manželom potrebnú lásku, začnú si ju hľadať inde. Toto ich rodiny rýchlo rozbije. Dajte im Santa Clausa, aby ste ich odviekli od vysvetlenia skutočného zmyslu Vianoc ich deťom. Dajte im veľkonočného zajačika, aby nehovorili o Jeho zmŕtvychvstaní a moci nad hriechom a smrťou. Vedte ich k tomu, aby boli nezriadení i pri odpočinku. Snažte sa, aby sa z rekreácií vracali vyčerpaní. Zamestnávajte ich, aby nemali čas ísť do prírody a premýšľať o Božom stvorení. Posielajte ich miesto toho do zábavných parkov, na športové akcie, hry, koncerty a do kina. Hlavne ich stále a stále zamestnávajte! A keď sa zídu k duchovnému spoločenstvu, navedte ich, aby viedli plané reči a klábosili, aby tak odišli domov so zlým svedomím. Naplňte ich život množstvom dobrých vecí, aby nemali či čerpať silu od Ježiša. Tak budú skoro na všetko sami kvôli týmto dobrým veciam obetujú svoje zdravie a rodinu. TO ZABERIE! Bude to fungovať.

To bol ale plán! Démoni sa pustili horlivo do diela a snažili sa, aby boli kresťania stále viac a viac zamestnaní a uponáhľaní a stále pobiehali sem a tam. Aby mali málo času na svojho Boha a svoje rodiny. Aby nemali čas druhým povedať o tom, že Ježiš má moc zmeniť ich život. Uspel diabol v tomto pláne? Posúď sám. Znamená byť ZANEPRÁZDNNÝ byť otrokom diabla? Odpoveďou na tento e-mail pridáte komentár k tomuto príspevku

Na omšu v deň slávnosti.

Páter Pio, stigmatizovaný kapucín žil neustále v prítomnosti PM. Na obrázok na pamiatku zlatého výročia kňazstva si dal natlačiť slová : Najmilšia Matka kňazov, Prostredníčka a Rozdávatelka všetkých milostí.“ Muž s ranami vždy pri ruženci najradšej bolestnom kontemploval svoju Bolestnú Matku. Mával ho otočený na ruke alebo ramene ako svoju zbraň a svoj štít. Napriek tomu, že svoj deň zvyčajne trávil v spovednici, priznal sa ,že každodenne sa pomodlil najmenej päť ružencov. Ruženec považoval za modlitbu, o ktorej vyhlásila sama Matka Božia pri zjaveniach v Lurde, Pompei, Fatime a inde, že je jedinečným prostriedkom ako obsiahnuť obrátenie a spásu hriešnikov....

29. júna – Slávnosť- Sv. Petra a Pavla, apoštolov

Na omšu vigíliu

Neveriaci človek sa podobá piesočnej pôde, pretože tá tiež hoc akékoľvek množstvo dažďa vsaje, úrodnou sa nestane (sv. Ján Zlatoústý *344).

Boh totižto chce, aby si sa naučil znášať trápenia bez útechy, aby si sa mu celkom podrobil a aby si sa utrpením stal pokornejším...

Otázku, ktorú Ježiš položil Petrovi, dnes kladie nám. Vraví nám, že láska a služba sú prepojené. Ježiš nás vyzýva: „Ak ma miluješ, dokáž to. Nech sa tvoje slová premenia v činy. Nasleduj ma cestou sebaobetovania." A Peter to dokázal celým svojím životom i mučeníckou smrťou. Aj keď povolanie pást' Ježišove ovce v nás môže vyvolávať znepokojenie, uvedomme si, že môžeme dať iba to, čo sme dostali. Inými slovami, Ježiš od nás očakáva iba toľko lásky, koľko do nás vložil - ani viac, ani menej. Miluješ ma? Pas moje ovce. Pápež Benedikt XVI. zameral našu pozornosť na Ježišovu výzvu počas svojej inauguračnej homílie: „Pas moje ovce,“ vraví Kristus Petrovi. A teraz, v tejto chvíli to vraví aj mne. Pásť znamená milovať a milovať znamená byť pripravený trpieť. Milovať znamená dávať ovciam to, čo je skutočne dobré, výživu Božej pravdy, Božieho slova, výživu jeho prítomnosti, ktorú nám dáva v Najsvätejšej oltárnej sviatosti. Miluješ ma? Pas moje ovce. Tak, ako sa toto evanjeliové stretnutie deje v kontexte jedla, aj my máme prinášať chlieb života tým, ktorí sú v núdzi. Vždy, keď ideme na svätú omšu, môžeme sa tvárou v tvár stretnúť s Ježišom. V Oltárnej sviatosti sa zjednocujeme s Pánom a s blížnymi. Ak si plnšie uvedomíme jeho lásku, povedie nás to k opätovaniu jeho lásky a k prijatiu pozvania“ ísť v pokoji, milovať a slúžiť Pánovi. Nasýtení Kristovým telom a krvou skutočne môžeme zmeniť svet. Miluješ ma? Pas moje ovce. Svätá Terézia Avilská nám pripomína, že Kristus teraz na zemi už nemá telo, má však nás". Je na nás, aby sme používali svoje ruky a srdce na nasýtenie Božieho stáda. Keď najbližšie pôjdeš na svätú omšu, otvor svoje srdce Ježišovi; pozri sa do jeho očí. On sa postará o všetko ostatné.

Verte, modlite sa a milujte. Prichádza mi na myseľ modlitba, ktorú anjel naučil troch pastierikov z Fatimy pri prvom zjavení: „Môj Bože, verím v Teba, klaniam sa Ti, dúfam v Teba a milujem Ťa. Prosím Ťa o odpustenie za tých, ktorí neveria v Teba, neklaňajú sa Ti, nedúfajú v Teba a nemilujú Ťa. Od tej ďalekej jari v roku 1916 po dnes sa vo svete veľa vecí zmenilo! Ale čo naozaj platí, čo je rozhodujúce pre každého jednotlivca a národy, zostáva nezmenené.

Na omšu v deň slávnosti

Pane Ježišu, prosím za všetkých kňazov, daj, aby odpovedali na tvoju výzvu. Nech plnia svoje poslanie tak, ako po tom túži tvoje kňazské Srdce... Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príd' kráľovstvo tvoje...

Zvolaniami: Pas moje baránky, pas moje ovce, udeľuje Pán Ježiš Petrovi pastiersky úrad v Cirkvi. Ale môžeme povedať, že Ježišove otázky, ktoré adresoval Petrovi, smerujú aj ku každému jednému z vás, ku každému povolanému. Pán Ježiš od každého jedného z tých, ktorých si vyvolil, žiada úprimnú lásku. Ježiš dáva každému povolanému túto jedinou otázku: „Miluješ ma?“ V živote človeka, ktorý sa rozhodol nasledovať Krista, je táto Ježišova otázka najdôležitejšia. Pretože len ak máme niekoho radi, dokážeme sa pre neho obetovať, zriekať sa, prestať aj nepriaznivé podmienky. Ježiš vedel, že náročnosť apoštolského

povolania môžeme zvládnuť len vtedy, ak ho budeme milovať, a to milovať nadovšetko. Vtedy bude Kristus žiariť uprostred nášho života ako maják a nič nás nebude môcť od neho odlúčiť. Pas moje baránky, pas moje ovce! Takto sa Pán Ježiš prihovára ku každému srdcu povolaného. Keď sa pozrieme na stáda ovečiek, ktoré sa pasú na hornatých stráňach a pasienkoch, vidíme obraz ľudí, ktorí kráčajú za Kristom. Kráčajú spolu ako stádo. Takýmto „stádom“ je pre Vás, drahí novokňazi, Boží ľud, ktorý Vám bude zverený. Čaká na Vás neľahká úloha. Aj preto sa členovia Rodiny Nepoškvrnenej modlia a obetujú za Vás. Každý rok členovia Rodiny Nepoškvrnenej prichádzajú s ponukou do konca svojho života sa modliť a prinášať obety za jedného z novokňazov. Buďte im za to vďační. Váš život je silne podporovaný obetou chorého, či zdravého člena, ktorý túto službu robí s láskou a odovzdanosťou. Drahí novokňazi, život kňaza je obeta, ale verte, že je to obeta krásna. Ak budete túto obetu prinášať z láskou, nikdy pre Vás nebude ťažká. Prinášate ju pre Pastiera, ktorý položil svoj život za svoje ovce, Ježiša Krista. On všade rozsieval len dobro a lásku. Všetkým sa snažil pomôcť a priniesť úľavu na tele aj na duši. Od Vás chce, aby ste boli jeho pokračovateľmi a všetkým hlásali posolstvo o veľkej Božej добрote a láske, o nekonečnom Božom milosrdenstve. Hlava Cirkvi, apoštol Peter, je nám veľkým vzorom. Neopustil lodičku Cirkvi, ktorú mu Pán Ježiš zveril. Ako dobrý rybár vedel, že musí so svojou loďou vplávať do bezpečného prístavu, hoci by sa potápala. Vie predsa, že nad všetkými búrkami jeho života aj nad životmi všetkých ďalších Ježišových nasledovníkov, bdie samotný Boh. Ježišova predpoveď, že ho Peter tri krát zaprie sa splnila. Ale Peter našiel odvahu povstať z veľkého pádu a v pokore vyznal svoju vinu. Jeho láska bola silnejšia ako jeho pád. Opäť dáva jasnú odpoveď na otázku: „Miluješ ma?“ Milovaní novokňazi, túto otázku si každý z vás musí zodpovedať vo svojom srdci. Na túto otázku musí dať odpoveď samému Ježišovi, ktorý ho povolal. Môžete prechádzať rôznymi ťažkosťami života, môžete čeliť rôznym ťažkým okolnostiam, môžete dokonca padnúť, ale ak neochladne Vaša láska k Bohu, k Ježišovi Kristovi, vždy budete napredovať a nikdy sa nevzdáte. Za Vami pôjdu všetci tí, ktorí Vám budú zverení a za ktorých životy ste pred Pánom Bohom zodpovední. Nepoškvrnená Panna nech Vám vo Vašom kňazskom živote stále pomáha.

V dnešnej dobe už len málokedy vidíme niekde pastiera. Namiesto neho sú elektrické ohrady, ktoré slúžia na to, aby udržiavali napr. ovce v daných medziach. Keď sa zablúdená ovca chce vzdialiť, a náhodou sa dotkne "elektrického pastiera" - nasleduje kopanec vo forme elektrošoku. Pastier v biblických časoch bol iný. Líšil sa od dnešných pastierov aj tým, že ovce nevyháňal na pašu zo zadu, ale on išiel pred nimi. Ovce poznali svojho pastiera po hlase, dôverovali mu, a išli za ním. Pastier viedol ovce, bol im príkladom. Aká je situácia dnes? V prvom rade si musíme uvedomiť, že je akútny nedostatok pastierov duší - kňazov. Ako je to možné? Veď máme slobodu? Demokraciu? Nikto veriacim nezakazuje, aby išli do kostola. Nikto mladým mužom nezakazuje, aby išli za kňazov. Semináre sú predsa poloprázdne... Kde nastala chyba? Príliš veľká sloboda človeku ešte nikdy neprospera. Naopak - človek ju väčšinou vždy aj zneužil. Teraz máme náboženskú slobodu... Je to však skutočne sloboda? Alebo sme v súčasnosti väčšími otrokmi, než akých nás chceli mať v komunizme? Len si to porovnajme: Za komunizmu nás šikanovali učitelia v školách. Keď mala byť napr. birmovka, učiteľka nechala postaviť tých žiakov, ktorí sa jej mali zúčastniť, a ťahovala si z nich pred ostatnými... Dnes? Dnes sa šikajú spolužiaci navzájom! Ty ešte chodíš do kostola?! Za komunizmu tých kňazov, ktorí boli verní Kristovi, prenasledovala štátna tajná bezpečnosť (ŠTB). Niektorých vypočúvali, iných mučili a nie jedného aj zavraždili... Dnes? Stačí kňazov postaviť do svetla, že sú to pedofilní zvrátenci,

ktorí čakajú len na to kedy môžu zneužiť niekoho dieťa... Ani náhodou nech ma však nikto zle nechápe: ani náhodou nechcem zastávať tých, ktorí sa podobných ohavností dopustili! Lenže ak by mala byť len toto vizitkou všetkých kňazov, tak je to zase len diabolský úmysel. Nezabúdajme na to, že odveký nepriateľ Boha, - satan - je nesmierne inteligentným tvorom! Dobré vie, ako má proti pravej Cirkvi a jej kňazom bojovať. Raz sa určite dozvieme pravdu - napr. o nasadených seminaristoch, ktorí mali len jediné poslanie: rozleptať Cirkev z vnútra... Ale vráťme sa k pastierom Cirkvi. Dobrý pastier aj svoj život dá za svoje ovečky... Skutočným dobrým pastierom je Ježiš Kristus, ktorý doslovne dal aj svoj život za svoje ovečky. Dal príklad aj ostatným pastierom Cirkvi: apoštolom, kňazom i biskupom. Kňaz/biskup je dobrým pastierom len vtedy, keď sa stará o záležitosti svojich oviec. Tak kňaz o svojich veriacich, ako aj biskup o svojich kňazov. „Pas moje baránky!“, „Pas moje ovce!“ - prikázal Ježiš Petrovi, keď ho ustanovil za najvyššieho pastiera Cirkvi. Lenže byť dobrým pastierom vôbec nie je jednoduché, alebo ľahké! Aj dnešných dobrých pastierov diabol prenasleduje a najradšej by ich roztrhal v zuboch. Ale Kristus nás uistil: „Nebojte sa! Ja som s vami po všetky dni, až do skončenia sveta.“ V týchto ťažkých časoch myslime na to, že pastieri duší majú veľkú zodpovednosť. Modlime sa za nich, aby obstáli v skúškach života, aby mali pomoc, keď sa ich diabol pokúša zničiť. Lebo nezabudnime: ovce bez pastiera sa rozprchnú a voľne si ich môže nepriateľ trhať... Nech je našou oporou a bezpečím Kristus, dobrý pastier, ktorý sa za nás nechal aj zabiť na kríži. On nech pomáha aj všetkým pastierom duší...!

5. júla Slávnosť Sv. Cyrila a Metoda, Slovanských vierozvestov

Jedným z najdôležitejších rozmerov nášho trojjediného Boha je spoločenstvo lásky a osôb - model pre nás v tajomstve Najsvätejšej Trojice. Pre kresťanov Najsvätejšia Trojica je primárnym symbolom spoločenstva, ktoré spája rôznorodosť v ňom obsiahnutá. Ak má naša viera základy v tomto trojičnom tajomstve, ktoré je v zásade tajomstvom spoločenstva, potom všetko naše pozemské úsilie a všetky naše aktivity musia byť zamerané na budovanie ľudského spoločenstva, ktoré je odrazom bohatého trojičného života Boha. Dnešná pasáž čítania z Deuteronomia je výborným východiskovým bodom na skúmanie hĺbok tajomstva Najsvätejšej Trojice. Pristavme sa na chvíľu u Mojžišových slov povzbudzujúcich a vyzývajúcich ľud Izrael: „Odtiaľ budeš hľadať Pána, svojho Boha, a nájdeš ho, keď ho budeš hľadať z celého srdca a z celej duše. Keď budeš v biede a keď sa ti na konci časov vyplnia všetky tieto veci, vrátiš sa k Pánovi, svojmu Bohu, a budeš počúvať jeho hlas. Lebo Pán, tvoj Boh, je milosrdný Boh; neopustí ťa a nezahubí a nezabudne na zmluvu, ktorú odprisahal tvojim otcom. Celá pasáž hovorí o špeciálnom vzťahu medzi Bohom a Izraelom a spája jedinečnosť zvláštneho povolania Izraela s jedinečnosťou Boha Izraela. Potom v sérii rétorických otázok sa Mojžiš, ktorý dobre vedel, že iba Pán samotný je Boh, pýta ľud Izrael na jeho Boha: „Opýtaj sa len dávnych čias, ktoré boli pred tebou, odvtedy, keď Boh stvoril človeka na zemi, a (dozvedaj sa) od jedného kraja nebies po druhý; či sa stalo niečo také veľké ako toto a či bolo počuť niečo podobné, že by bol ľud tak počul hovoriť z ohňa hlas Boží, ako si počul ty, a zostal si nažive! Alebo pokúsil sa nejaký Boh prísť a vybrať si národ spomedzi národov navštíveniami, znameniami a zázrakmi, v boji, rukou silnou a zdvihnutým ramenom, za veľkých hrôz, celkom tak, ako to urobil Pán, váš Boh, kvôli vám v Egypte pred vašimi očami?! Ty si to videl, aby si sa naučil, že Pán je pravý Boh a okrem neho iného niet“ (432-33) Majestátna scéna rozlúčky na záver Matúšovho evanjelia (28,16-20) nám rozpráva o Ježišových posledných chvíľach na zemi a o veľkom poslaní pre Cirkev: **„Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať**

všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (19-20). Veľké apoštolské poslanie je službou, ktorá je pastoračná: „chodte teda, učte všetky národy“; liturgická: „krstite ich“; prorocká: „naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“; a je zaručená a zabezpečená blízkosťou Pána až do skončenia sveta. Táto scéna poskytuje predchuť konečného slávneho príchodu Syna človeka (por. Mt 26,64). Vtedy sa jeho víťazstvo zjaví všetkým, teraz sa odhaľuje iba jeho učeníkom, ktorí sú poverení ohlasovať ho všetkým národom a prinášať im vieru v Ježiša a počúvanie jeho prikázaní. Odkedy vzkriesenému Ježišovi patrí všetka moc (Mt 28,18), dáva jedenástim príkaz poslanca, ktoré je skutočne univerzálne. Oni majú urobiť učeníkov vo všetkých nádoch. Krst je prostriedkom vstupu do spoločenstva Vzkrieseného, do Cirkvi. „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“: toto je možno najjasnejšie vyjadrenie viery v Najsvätejšiu Trojicu v Novom zákone. Táto formula ukazuje predovšetkým účinok krstu, jednotu pokrsteného s Otcom, Synom a Duchom Svätým. Jazyk Otca a Syna je vzťahový jazyk a pripomína nám, že pre Boha ako aj pre nás, stvorených na podobu Boha, vzťah a spoločenstvo sú primárne. Boha už nemožno viac definovať tým, čo robí, ako ani nás. Boh je Bytie, nie konanie, tak ako my sme ľudské bytosti a nie ľudské konania. Toto je otázka teológie, ale pri všetkej dobrej teológii, je to aj praktická otázka. Definovať vnútorný život Boha v Najsvätejšej Trojici v zmysle aktivity Boha vedie k definovaniu ľudí, stvorených na podobu Boha, rovnakým spôsobom. Tí, čo si volia hovoriť „V mene Stvoriteľa, Vykupiteľa a Udržiavateľa“ sa mýlia v definovaní Boha funkciou a nie osobou. Boh je živá osoba, ktorá existuje v intímnom vzťahu s nami. Náš Boh je večný, pevný. Náš Boh nie je sám. Boh je komunikácia medzi Otcom, Synom a Duchom Svätým. Toto je hlboké tajomstvo, ktoré nám liturgia pripomína na slávnosť Najsvätejšej Trojice: nevýslovná realita Boha a spôsob, akým sa nám toto tajomstvo odovzdalo. Najsvätejšia Trojica slávi pokoj a jednotu božských osôb, v ktorých pokračuje „kruhový tanec“ lásky – „perichoresis“ v gréčtine. Táto jednotu je tancom života a vzťahov a dokáže obsiahnuť všetky aspekty ľudského života. My musíme neustále zápasíť o túto jednotu a pokoj Boha, Ježiša a ich životodarného Ducha – pokoj, ktorý nám teologická rozprava nikdy neposkytne. Teológia je síce absolútne potrebná, no urobili by sme dobre, keby sme sa viac modlili a viac Boha milovali, ako sa pokúšali určovať a definovať nášho trojjediného Boha! Útechu máme v tomto: dokonalé chápanie nie je potrebné pre lásku. Počúvajte známu modlitbu sv. Kataríny Sienskej z jej Dialógu o Božskej Prozreteľnosti: „Večný Boh, večná Trojica, ty si urobil Kristovu krv takou vzácnou skrze účasť na tvojej božskej povahe. Ty si tajomstvo také hlboké ako more; čím viac ťa skúmam, tým viac nachádzam a čím viac nachádzam, tým viac ťa skúmam. Ale nikdy sa neuspokojím; to čo prijem, vždy bude vo mne vyvolávať túžbu dostať viac. Keď naplníš moju dušu, pocítim ešte väčší hlad a cítim stále väčší hlad po tvojom svetle. Nadovšetko túžim uvidieť teba, pravé svetlo, takého, aký skutočne si.“ Láska sa nikdy nedokáže zbaviť fascinácie zo záhadných aspektov milovaného. Toto je náš prístup k Najsvätejšej Trojici. Boha musíme milovať stále viac. Pomodlime sa na túto slávnosť, aby sme boli uchvátení do zjednocujúceho a zmierujúceho pôsobenia Božieho Ducha Svätého. Rastúca Božia sláva je toto progresívne zjavovanie Najsvätejšej Trojice. Mnoho ráz v našom živote prežívame toto zjavovanie a prítomnosť trojjediného Boha skrze hĺbku lásky, komunikáciu a vzťah s inými ľuďmi. Náš Boh je bohatý vo vzťahu, komunikácii a láske ku všetkým ľuďom. Tento Boh nám podáva model toho, o čom je celá dynamika trojičného života – o komunikácii, vzťahu a hlbokom cite. Kvalita nášho kresťanského života sa zakladá na napodobňovaní vnútorného života Najsvätejšej Trojice. Základom našej viery v Najsvätejšiu Trojicu je dialóg, komunikácia a „tanec života“. Hoci možno zápasíme s pochopením Najsvätejšej Trojice, po každý raz, keď urobíme znamenie kríža, berieme ju

vlastne do svojich rúk. Slová vyslovené nad nami pri krste sa stávajú slovami, ktorými sa sami požehnávame v mene Najsvätejšej Trojice. V tom spočíva význam tohto jedinečného jedného Boha v troch osobách. Dnes vám ponúkam modlitbu na dnešnú slávnosť a na budúci týždeň: Sláva tebe, Otec, ktorý si mocou svojej lásky stvoril svet a vyformoval si nás na svoj obraz a na svoju podobu. Sláva tebe, jediný splodený Syn, ktorý si vo svojej múdrosti vzal na seba našu ľudskú prirodzenosť, aby si nás priviedol do Božieho kráľovstva. Sláva tebe, Duch Svätý, ktorý si nás vo svojom milosrdenstve posvätil v krste. Ty pôsobíš, aby si v nás utváral nový začiatok každý deň znovu. Sláva tebe, Najsvätejšia Trojica, Ty si vždy bol, ty si a vždy budeš rovnako veľký Boh až do konca vekov. Uctievať ťa, chváliť ťa, vzdávame ti vďaky, pretože si láskavo zjavil hĺbku svojho tajomstva nehodným, pokorným, maličkým. Daj, aby sme kráčali vo viere a radostnej nádeji až do dňa, keď budeme smieť žiť v plnosti tvojej lásky a naveky kontemplovať to, čo tu na zemi veríme: Boh je Otec, Syn a Duch! Sláva ti! Nech Najsvätejšia Trojica - v nevýslovnej добрôte a tajomstve – nás učí a vedie do života, ktorý je naozaj náš – aby sme rástli v **„Božej láske, ktorá je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“** (Rim 5,5). Niekedy sa zvykneme žiakov alebo študentov pýtať, ktoré predmety patria medzi ich obľúbené alebo neobľúbené. Ak človek niečomu nerozumie, tak neraz sa bude veľmi namáhať, aby aspoň trochu prenikol do problematiky, v prípade študenta aby dostal aspoň akú - takú známku na vysvedčení. Nejak tak je to aj s Najsvätejšou Trojicou. Je to pre nás tajomstvo, nevieme to pochopiť. Ak, tak len čiastočne a veľmi málo. No napriek tomu, mali by sme sa snažiť aspoň natoľko, nakoľko vládžeme poznávať Boha a jeho vlastnosti. Na to potrebujeme rozum a srdce. Ktorýsi svätec povedal, že ak chceme poznávať Boha, musíme ho najprv milovať. Naozaj je to o tom, že Božie veci nespoznáme ihneď, že ich poznávame „akoby v zrkadle“, ako hovorí sv. apoštol Pavol. No celý náš život by mal byť procesom poznávania. Teda prenikať stále hlbšie do Božích tajomstiev. Tak ako aj vedecký pokrok je postupný. Hovorí sa, že koleso vynali Sumeri v 4. tisícročí pred Kristom, no ubehlo takmer 6 tisíc rokov, kým človek vymyslel auto. Od kolesa cez vozy a vozíky najrozličnejších druhov, bicykle až po auto. Veľmi dlhý proces. A pritom ide o obyčajné fyzikálne zákony prírody. O koľko viac nám musí trvať poznávanie Boha! Boh, ktorý nás nesmierne prevyšuje. Morálna teológia pozná termíny ako postupnosť zákona a zákona postupnosti. Chce sa tým povedať, že zákon je jeden a ten istý pre všetkých, neplatí pre niekoho menej alebo viac. Pre každého rovnako. Ale na druhej strane my postupne k nemu dospievame. Sami to možno poznáte z toho, že niektoré veci sú nejasné a možno až po rokoch nám svitne: Aha, tak toto som vtedy nevedel a teraz to už viem. Dôležité pre nás je, aby nám Božie veci nezostali ľahostajné, ale aby sme sa snažili ich poznávať. Bruno Ferrero vo svojom krátkom príbehu hovorí o človeku, ktorý si raz rozhodne povedal: „Chcem poznať všetko a keď treba, pochodím aj celý svet.“ Tak povedal a tak aj urobil. Vykročil do sveta. Od najväčších profesorov sa naučil zemepis, dejiny a veľmi veľa všeličoho iného. Nadchla ho matematika, informatika, video, technika, atď. Potom sa vrátil šťastný a nadšený domov: „Teraz už poznám všetko.“ O niekoľko dní navštívil tento človek slávnu osobnosť, muža, ktorý bol známy svojou mimoriadnou múdrosťou. Chcel si porovnať, či je od neho múdrejší. Žrebovali, kto sa bude pýtať prvý. Žreb padol na mudrca. Ten sa ho spýtal: „Čo vieš o priateľstve?“ Človek bez slova odišiel. Príbeh končí krátkou vetou: Ešte stále chodí po svete. Dôležité je teda jedno: aby celý náš život bol hľadaním a poznávaním nielen vo svete vedy a techniky, ale aj vo svete duchovnom, teda v našom vzťahu k Bohu, k tomu najväčšiemu tajomstvu, ktoré dnes slávime – k Najsvätejšej Trojici.

Väčšina z nás asi pozná rozprávku, ktorej autorom je Oscar Wilde a hovorí sa v nej o sebeckom obrovi. Tento obor mal obrovskú záhradu ale nechcel aby sa v nej hrali deti.

Všetky vyhnal a záhrada stíchla ako zakliata. Ani slniečko do nej nezasvietilo. Až neskôr pochopil, že ak chce byť šťastný, musí zbúrať múr, ktorý okolo záhrady postavil a musí svoju záhradu ponúknuť deťom. Spravil tak a našiel šťastie. Oproti tomuto sebeckému obrovu môžeme postaviť nášho Nebeského Otca, ako jeho protiklad. Boh nie je sebec, Boh je Otec. A keďže je Otec, nemôže byť sám. Aj on má obrovskú záhradu, ale nechcel ju ani na chvíľku pre seba samého. On sa od počiatku, od večnosti daruje. A daruje sa úplne, celý, povedali by sme totálne a daruje celú svoju podstatu – rodí tak svojho jednorodeného Syna. Ten mu jeho lásku božským spôsobom opätuje a vzniká tak tretia božská osoba – Duch Svätý, ktorý vychádza z Otca i Syna. Boh je teda jediný, ale nie je sám. Je to Trojica osôb, ale iba jeden Boh. Boh nie je sebecký obor, je Otec. Tajomstvo Najsvätejšej Trojice úplne prevyšuje náš rozum, ale je dobre, že je to tak. Hovoriac ľudsky, Pán Boh, hoci je Bohom, nenašiel iný „zmysel svojho života“ jedine v darovaní sa druhému. Niekedy sa nám môže zdať, že niektoré tajomstvá, ktoré máme v kresťanstve sú úplne odtrhnuté od praktického života. A tak sa nám to doteraz mohlo zdať aj o tajomstve Najsvätejšej Trojice. Avšak nie je to tak. Je tu jeden háčik. My ľudia sme stvorení na boží obraz. A z toho vyplýva jedna veľmi dôležitá pravda: Ak Boh „nachádza svoj zmysel“ v darovaní seba samého, ani človek nemôže inak. Išiel by proti svojmu vlastnému šťastiu a proti svojej prirodzenosti. Teda egoista nikdy nemôže byť skutočne šťastný, aj keby si to myslel. Elisabeth Lukasová je nemecká psychologička, ktorá pomáha rodičom i deťom, ale aj dospelým. Hovorí, že raz prišla za ňou staršia pani, už na dôchodku, ktorá mala svoj vlastný byt, bola sebestačná, mala dobrý dôchodok, vychovala svoje deti a mohla odpočívať a venovať sa sebe a zrazu začala premýšľať nad tým, pre koho je vlastne ona ešte na svete. Zbadala, že vlastne už pre nikoho. A z toho začala mať psychické problémy a neurózy. Nemala už prečo žiť a začalo jej to škodiť. Psychologička jej poradila, nech sa zapojí do služby napríklad v charite. Niečo ľahké, čo zvládne. Ona to spravila a problémy zmizli. Už mala prečo a pre koho žiť. Boh je jediný, ale nie je sám, je to spoločenstvo osôb, ktoré sa vzájomne darujú. Človek je stvorený na jeho obraz a preto bude šťastný iba ak bude žiť pre druhého. Je to jediná cesta ako nájsť šťastie časné i večné. Inú nehľadáme. Neexistuje... Je všeobecne známe a veľmi milé, keď sa spýtate nejakého malého dieťaťa: „Čí si?“ Odpoveď je samozrejماً, predsa mamičkin. Ako to, že to neviete, ja predsa patrím jej... Ako dieťa dospeláva, uvedomuje si aj iný zmysel tejto otázky, lepšie povedané, inú odpoveď, odpoveď, ktorú pýtajúci sa očakáva. Potom už vie, že on chce vedieť jeho priezvisko. Patriť môžeme rôznym spôsobom a do rôznych typov zoskupení. Najzákladnejším je asi to, že patrím do nejakej rodiny. Ďalšie je to, že patríme do nejakého mesta, štátu, krajiny, kontinentu, do ľudského rodu a podobne. Môžeme patriť do nejakého politického či iného zoskupenia a podobne. Obyčajne potom podľa toho, kam patríme, máme aj nejaké pomenovanie. Tak to je aj s naším menom „kresťan“. Naznačuje, že patríme do skupiny ľudí, ktorá má spoločný cieľ, a ním je Kristus. Okrem iného patríme teda aj Bohu. Patriť Bohu znamená mať veľkú výhodu. Dnes sme to v žalme počuli vo veľmi peknom vyjadrení – Blažený ľud, ktorý patrí Pánovi. Je to ten ľud, ktorý si Pán vyvolil, ale zároveň ten ľud, ktorý zachováva Božie pravidlá. Ten, ktorý žije v mene Boha, v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Kedysi bol takýmto ľudom Izrael. Teraz do tohto ľudu môže patriť každý, kto chce. To je vlastne aj cieľ celého plánu spásy – aby Božie stvorenia vstúpili do dokonalej jednoty Najsvätejšej Trojice. Je zrejmé, že dokonale sa to dá až vo večnosti. Ale aj tu na zemi sme povolaní na to, aby v nás prebývala Najsvätejšia Trojica, ako sa hovorí v Jánovom evanjeliu: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14,23). Takisto Pán Ježiš prisľúbil svojim verným aj Ducha Svätého, ktorý tiež chce prebývať v nás a pomôcť nám vytvárať jednotu s Bohom, teda

s Najsvätejšou Trojicou. Každú modlitbu začíname prežehnaním – v mene Najsvätejšej Trojice, v mene Otca, Syna a Ducha Svätého. Každá modlitba je teda vstupom do jednoty Najsvätejšej Trojice. Prežehnaním dávame najavo, že patríme Bohu, že sme kresťania. Okrem toho dávame najavo aj iné – to, že navzájom tvoríme jednotu. Že nemáme nič jeden proti druhému. Že sme si odpustili, ak niečo medzi nami bolo. Dávame najavo, že je medzi nami vzťah, láska, náklonnosť. Tak ako v Najsvätejšej Trojici niet miesta pre vzájomný hnev, nepochopenie, tak by to malo byť aj medzi nami – bez hnevu, so snahou pochopiť sa a podobne. Vzťahy v Najsvätejšej Trojici sú krásnym vzorom pre vzťahy v rodinách. Myslím, že by bolo oveľa krajších chvíľ v domácnostiach, keby v nich nebolo miesta pre nepokoj, hnev, egoizmus. A nielen v domácnostiach. Aj inde. Rodina je základom. Ak má človek dobré zázemie doma, v rodine; ak je to prostredie, kde sa cíti isto a bezpečne, kde má pokoj, kde nájde porozumenie a lásku, tak potom inde sa mu tiež oveľa ľahšie darí zachovávať pokoj aj napriek prekvapivým a náročným situáciám. V jednom filme o NDR sa odohráva nasledovná scéna: ŠtB za čias totality v NDR prenasledovala mladých, ktorí chceli demokraciu a stretávali sa v kostole sv. Mikuláša. Vieme aj zo skúsenosti v našej republike, že robiť niečo takéto bolo proti režimu. Kvôli tomu aj ŠtB v NDR zakázala tie stretnutia. Komunisti sa rozhodli zakročiť pri prvej provokácii, povolali veľkú armádu vojakov a techniky. Ľudia však pokojne vyšli a pohli sa smerom k hlavnému štábu. Nik ich nezastavoval, neboli nijaké provokácie. ŠtB sa zabarikádovalo v budove, pozhasínali svetlá a čakali. Ľudia prišli pred budovu, zapálili sviece a modlili sa. Potom sa pokojne rozišli. Vtedy šéf povedal veľmi sklamaný: „Mali sme plány. So všetkým sme ráтали. Iba s modlitbou nie.“ Žiť v mene Najsvätejšej Trojice, patriť Najsvätejšej Trojici, znamená zjednocovať sa s ňou v modlitbe a žiť jej vzťahy. Kto žije s ňou, šíri okolo seba pokoj. Kto šíri pokoj, šíri Božie pranie. Kto šíri Božie zámery, je Boží. Kto je Boží, ten vyhral.

6. augusta Sviatok Premenenie Pána

„Chcel by som vás povzbudiť, aby ste sa odvážili milovať a netúžili po ničom menšom pre svoj život než po krásnej a silnej láske, ktorá je schopná premeniť celý váš život na radostné darovanie seba samých Bohu a bližným, podľa príkladu toho, ktorý láskou navždy premohol nenávisť a smrť (*porov. Zjv 5, 13*)... Nech vás Duch Svätý urobí tvorivými v láske, vytrvalými v úlohách, na ktoré sa podujimate, a odvážnymi vo vašich iniciatívach, aby ste mali podiel na vytváraní civilizácie lásky.

Určite ste už boli na túre niekde na nejakom vrchu, kopci, či štíte. Ísť hore, to nie je veľmi priťahujúce, lebo je to námaha. Keď však človek vyjde hore, odmenou mu je krásny výhľad, pokoj a aj radosť z prekonania prekážky. Keby mal človek len stále ísť hore a nikdy neprísť na vrchol, to by pre neho asi nebolo také priťahujúce. Vieme, že niekedy je umenie sa vrátiť a horolezci sa musia vedieť vrátiť, keď je zlé počasie a výstup by bol príliš nebezpečný. Vrátiť sa nedokáže každý, práve preto, že ten cieľ, ten vrchol je veľkou motiváciou na prekonanie prekážok a keď už sme vydali nejakú námahu, boli by sme radi, keby nevyšla nazmar.. Dnes sme počuli, ako traja apoštoli spolu s Ježišom stúpajú na vrch. Keď prišli hore, Ježiš sa tam pred nimi premenil. Keby sme si zobrali Markovo alebo Matúšovo evanjelium a čítali stať tesne pred týmto úryvkom, dozvedeli by sme sa, že Ježiš sa ich pýtal, za koho ho ľudia pokladajú. Vieme, že Peter to vtedy vyznal: „Ty si Mesiáš, syn živého Boha.“ Hneď po tomto vyznaní začal Ježiš predpovedať učeníkom svoje utrpenie. Lenže učeníci jeho predpovede nechápali. Možno dostali aj strach, báli sa. Nie je príjemné pre človeka, keď

počúva o utrpení. Muselo to však prísť, preto Ježiš o tom rozprával. Aby ich však povzbudil, aby mali motiváciu zostať s ním naďalej, vystúpil s niektorými na vrch. Tam sa pred nimi premenil, zjavil sa v božskej sláve, aby naznačil a potvrdil, že hoci musí podstúpiť utrpenie, predsa na konci bude výstup na vrchol, teda slávne vzkriesenie a oslávenie v nebi. Apoštolom tam bolo tak dobre, že tam chceli zostať navždy. Skúsili, aké je dobré byť v blízkosti Božej slávy. Toto premenenie malo posilniť ich vieru. Výstup na vrchol pripravuje výstup na Kalváriu Ježišovu, ale aj na kalváriu každého z nich. A že to ich vieru aj posilnilo, potvrdzuje sv. Peter vo svojom druhom liste, z ktorého sme počuli dnes úryvok: „Nesledovali sme vymyslené bájk, keď sme vás oboznámili s mocou a príchodom nášho Pána Ježiša Krista, ale sami sme boli svedkami jeho veleby.“ A ďalej pokračuje povzbudením, aby sme hľadeli na toto veľké tajomstvo a práve kvôli nemu zostali verní Kristovi a jeho Cirkvi. Každý človek vystupuje v svojom živote na kalváriu. Život viery neprináša sladké ničnerobenie, opravdivo veriaci človek nemá veru na ružiach ustlané. Neraz sa dostaneme do rôznych problémov, pochybovaní o zmysle života, o zmysle utrpenia, možno sa dostaneme niekedy aj na pokraj zúfalstva. V takých chvíľach však nám má byť motiváciou práve ten vrchol. Má nám pomôcť práve to svedectvo apoštolov, ktorí boli schopní prekonať všetko, len aby žili a hlásali Kristov odkaz, jeho dobrú zvesť. Ničím neboli zaviazaní tu na zemi. Ich cieľom bolo nebo a to potvrdili aj tým, že stratili život za Krista. To sa dá len vtedy, ak má človek opravdivú vieru, nádej a lásku ku Kristovi. V knihe Kľúče od kráľovstva spisovateľ A.J. Cronin opisuje život kňaza - misionára Francisa Chisholma. Pôsobil v Číne. Raz nastal v jeho misii a neďalekom meste mor. Veľa mŕtvych bolo vidieť po uliciach. Práve v tom čase tam bol na návšteve jeho priateľ z detstva, ktorý bol lekárom a náboženské otázky ho veľmi nezaujímali. Spolu chodili, ošetrovali chorých, pochovávali mŕtvych a všemožne sa snažili zamedziť šíriacej sa nákaze. Raz, na smrť vyčerpaní, išli ulicou a doktor sa podráždene spýtal: „Môže byť peklo ešte horšie ako toto?“ Otec Francis, ktorý sa tiež ledva vliekol, mu však s nádejou v hlase a neochvejnou vierou odpovedá: „Peklo je stav, kedy človek prestal dúfať.“ Nech v každej situácii života, akokoľvek namáhavej a ťažkej, nestrácame nádej, že všetko časné utrpenie raz pominie a že nás všetkých čaká slávne premenenie. Už nie na hore Tábor, ale vo večnom kráľovstve.

15. augusta Slávnosť Nanebovzatie Panny Márie

(Na omšu vigíliu).

Kto je Panna Mária pre mňa, pre teba?

Predstavte si, že plávate cez rozbúrené jazero k Ježišovi, ktorý stojí na druhom brehu. Veľmi sa namáhate a plávanie je únavné, aj keď cieľ je jasný, dostať sa k Ježišovi. A tu prichádza Panna Mária, je ako loďka, ktorá sa plaví k Ježišovi a vy si na ňu nastúpite. Ona sama vás vezie a tak vaša námaha je celkom malá a cesta bezpečnejšia a rýchlejšia.

Panna Mária je vzor lásky. Nikdy nevyslovujeme jej meno zbytočne. Vždy s úctou, pokorou a v láske...

List milujúcej matky svojmu synovi Môj drahý syn ! Píšem pomaly, lebo viem, že nevieš rýchlo čítať. Už nebývame tam kde sme bývali. Tvoj otec čítal, že najviac dopravných nehôd sa stane v 20 kilometrovom okruhu od bydliska, preto sme sa presťahovali. Nevieť ti napísať číslo domu, lebo predošli obyvatelia ho odmontovali a zobrali so sebou, aby si nemuseli meniť adresu. Všetko je veľmi pekné v novom dome. Aj práčku máme, aj keď dáko nefunguje. Vložila som do nej šaty, potiahla som retiazku a odvtedy som tie šaty nevidela. Ale nie je to zlé. Minulý týždeň pršalo iba dva krát. Raz tri dni a raz štyri dni. Poslala som kabát, ktorý si chcel, ale podľa tvojho otca by bol balík kvôli gombíkom príliš ťažký, tak som

ich odrezala. Nájdeš ich v ľavom vrecku. Tvoja sestra dnes ráno porodila, ale ešte nevieme čo. Takže ti zatiaľ neviem povedať, či si strýko, alebo teta. Tvoj brat si niektorý deň zavrel kľúče do auta, dosť sme sa obávali lebo trvalo to vyše dvoch hodín, kým ma s otcom vyslobodili z auta. Sused minulý týždeň padol do suda s domácou hruškovitou. Skúšali ho vytiahnuť, ale hrdinsky ich premohol a utopil sa. Tri dni horel v krematóriu. Ale ináč sa nič zvláštne nedeje, všetko je v starých koľajách. Tvoja milujúca mater.

Keď hovoríme „Zdravas, Mária“, vyslovujeme slová, ktorými ju poctil Boží posol. Našou modlitbou sa odvažujeme opakovať tento pozdrav s úctou, ktorú Boh prejavil svojej poníženej služobnici a tešiť sa jeho radosťou, ktorú v nej našiel. Slová **„milosti plná, Pán s tebou“** hovoria o jej duchovnej veľkosti. Obidve časti anjelovho pozdravenia sa navzájom objasňujú. Mária je plná milosti, pretože Pán je s ňou. Milosť, ktorou je naplnená, je prítomnosť toho, ktorý je prameňom každej milosti: **„Plesaj... dcéra Jeruzalema... uprostred teba je Pán“** (Sof 3,14.1-7). Alžbetine slová „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života tvojho, Ježiš“ hlásajú, že Mária je „požehnaná medzi všetkými ženami“, lebo uverila, že sa Pánovo slovo splní. Abrahám sa so svojou vierou stal **„požehnaním pre všetky národy zeme“** (Gn 12,3). Mária sa pre svoju vieru stala Matkou veriacich. Vďaka nej všetky národy zeme dostanú najvlastnejšie Božie požehnanie - Ježiša Krista (Por.. KKC, 2676). Potom nasleduje prosba tých, čo sa k nej hlásia ako deti k matke: „Svätá Mária, Matka Božia, pros za nás...“ Mária je Božou i našou Matkou, pretože nám dala Ježiša, svojho Syna. Môžeme jej zverovať všetky svoje starosti a prosby; prosí za nás, ako žiadala aj pre seba: **„Nech sa mi stane podľa tvojho slova“** (Lk 1,38). Ak sa oddáme do jej modlitby, odovzdávame sa s ňou do Božej vôle: **„Nech sa stane tvoja vôľa.“** **„Pros za nás hriešnych teraz i v hodinu smrti našej.“** Keď žiadame Máriu, aby prosila za nás, uznávame, že sme úbohí hriešnici a obraciame sa k „Matke milosrdenstva“, ktorá je celá svätá. Odovzdávame sa jej už **„teraz“**, v prítomnom okamihu nášho života. A naša dôvera sa rozširuje, keď jej už teraz zverujeme „hodinu našej smrti“; žiadame ju, aby stála pri nás ako pri smrti svojho Syna na kríži a aby nás v hodine nášho odchodu prijala ako naša Matka a zaviedla nás do raja, k svojmu Synovi Ježišovi.

14. septembra Sviatok Povýšenie svätého kríža

Osamotený život je isto nebeskej vedy najvyššou školou a Božských umení vyučovaním.

Skôr ako budeme uvažovať nad tajomstvom kríža, ku ktorému naše oči obracia dnešný sviatok, chcem vám niečo porozprávať z Cirkevných dejín. Vieme, že tento sviatok bol zavedený po tom, ako sv. Helena, manželka cisára Konštantína, začala hľadať a aj našla ostatky sv. Kríža na Kalvárii v Jeruzaleme. Potom nechala vystaviť baziliku Božieho hrobu, do ktorej tieto ostatky práve v dnešný deň umiestnila. Toto sa udialo vo štvrtom storočí. V roku 630 sa udiala zaujímavá udalosť, ktorá sa viaže k pozostatkom svätého Kríža. V tomto roku získal byzantský cisár Heraklios, po porážke perzského kráľa Chosroa, znovu ostatky svätého Kríža, ktoré perzský kráľ v roku 616, teda pred 14 rokmi odviezol z Jeruzalema. Keď sa mala vzácna relikvia znovu umiestniť v bazilike, stala sa zvláštna udalosť, na ktorú spomínala liturgia na sviatok povýšenia sv. kríža. Kedysi sa na tento sviatok čítalo v kňazskom breviári: „Cisár Heraklios, celý vyzdobený zlatom a drahokamami, chystal sa v procesii prekročiť bránu vedúcu na Kalváriu, ale nešlo to. Čím viac sa usiloval urobiť krok dopredu, tým väčší sa cítil ako prikovaný na mieste. Vyvolalo to všeobecný úžas. Vtedy odkázal biskup Zachariáš

cisárovi, že sa pravdepodobne jeho triumfálna výstroj nehodí k pokore Ježiša Krista, s akou On prekročil tento prah, keď niesol kríž. Cisár Heraklios okamžite zvliekol honosné rúcho a bosý, oblečený ako každý iný človek, došiel bez problémov na koniec cesty a dostal sa na miesto, kde mal byť kríž znovu postavený. Z tejto príhody sa aspoň čiastočne odvodzuje obrad, pri ktorom sa pápež na Veľký piatok, bez slávnostného rúcha a bosý odoberie ku krížu, aby ho pobozkal. Ale tento úkon má aj duchovný a symbolický zmysel a týka sa nás všetkých tu prítomných. Tento výrečný obrad nám chce povedať, že nemôžeme pristúpiť k Ukrižovanému, ak najprv neodložíme všetky svoje domnelé veľkosti, svoje tituly, jedným slovom, svoju pýchu a svoju márnivosť. Aj my zložme k nohám Ukrižovaného všetku svoju národnú i osobnú pýchu. A potom si oblečme Kristovu pokoru a s ňou sa vráťme domov, ako ospravedlnení, ako colník v chráme, ktorý volal: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ (Lk 18,14) Každý by mal v duchu pristúpiť ku krížu a hodiť do veľkej pece Kristovho utrpenia svoju pýchu, márnivosť, sebestačnosť a domýšľavosť. Sv. Augustín nás vyzýva, aby „sme pribili na kríž všetky hnutia pýchy.“ Istý psychiater zistil zaujímavú skutočnosť: „Všetci jeho pacienti trpeli niečím, čo by sa dalo definovať ako „neprítomnosť pokory“. Neuzdravili sa, dokiaľ si neosvojili postoj úcty a pokory voči skutočnosti, väčšej, než sú oni sami a to je už postoj náboženský. Pýcha je maska, ktorá nám bráni byť skutočnými ľuďmi, aby sme sa mohli potom stať skutočnými kresťanmi.

O sv. Františkovi čítame v jeho životopise i toto: "Pokora je strážcom a ozdobou všetkých čností. Ak netvorí základ duchovnej budovy, hrozí jej zrútenie, i keď sa zdá, že je všetko v poriadku. Náš sv. otec František mal túto čnosť vo zvlášť hojnej miere. Sám sa pokladal za hriešnika, i keď bol ozdobou a svetlom v každom ohľade. Snažil sa byť pevný v pokore, aby položil základ, ktorému sa naučil od Krista. Nemyslel na to, v čom bol dokonalý, len si pripomínal svoje nedostatky, presvedčený o tom, že mu chýba ďaleko viac, než má. Mal jednu ctižiadost': byť lepší. Nikdy sa preto s čnosťou neuspokojil, stále jej mal málo. V správaní bol pokorný, v zmyšľaní pokornejší a v hodnotení seba samého najpokornejší. To, že bol predstavený, sa dalo poznať len tak, že medzi Menšími bol najmenší. Táto čnosť, tento titul hlásal, že je predstaveným rádu. Jeho ústam bola vzdialená každá pýcha, jeho gestám každá póza, jeho skutkom akékoľvek nešľachetné správanie. Zjaveniami sa mu dostalo vedomosti o mnohých veciach. Keď však hovoril, dával prednosť názorom druhých. Bol presvedčený, že názor bratov je spoľahlivejší, že cudzí názor je lepší než jeho vlastný. Hovorieval, že pre Pána všetko ešte neopustil ten, kto si nechal mešec vlastnej vôle. Radšej mal, keď ho karhali, než keď ho chválili, pretože – ako hovorieval – to prvé ho núti, aby sa polepšil, to druhé ho zvádza k pádu.“ V dnešný deň stojíme pred jedným zo Spásnych Božích Znamení - pred Krížom. Každé Spásne Znamenie sa dá rozlúštiť a pochopiť vierou, ináč sa na ňom môžeme pohoršiť. Aby sme však mohli lepšie pochopiť, čo je to viera, skúsime si to objasniť na prvom čítaní zo 4. Knihy Mojžišovej, ktoré opisuje putovanie ľudu Izraelského po púšti. V prvom čítaní vidíme ľudí, ktorí repcú na Božie vedenie, repcú proti Božej výchove, ktorou ich Boh formuje a pripravuje ne vstup do zaslúbenej zeme. Každé reptanie je ovocím nedôvery. Reptanie, to je kritika Božieho jednanja s nami. Je to opak veriaceho postoja, plného dôvery. Reptanie proti Božiemu spôsobu jednanja s nami vedie k tomu, že svoj život a všetko, čo v ňom prežívame považujeme za Boží trest a neprijímame svoj život s vďačnosťou ako dar z Božej ruky. Tento neveriaci postoj veľmi uráža Boha, ktorý nás miluje a všetko, čo nám dáva je prejavom jeho lásky k nám. Preto nás sv. apoštol Pavol vyzýva k opačnému postoj: „Za všetko ďakujte Bohu, On chce od Vás práve toto!“ Keď sa aj v ťažkých okolnostiach života dopracujeme ku vďačnosti, je to znak našej veľkej dôvery Bohu, bez ktorej sa mu nikto nemôže páčiť. Izraelský ľud reptal proti Bohu a aj proti Mojžišovi, preto sa

Bohu znepáčil. Často je reptanie ovocím netrpezlivosti, že nevieme pokorne čakať ne výsledok Božej operácie v našom živote a kritizujeme jej prechodné štádia. Avšak, akonáhle na Izraelitou dopadol Boží trest v podobe ohnivých hadov, ľud vstúpil do sebe a uvedomil si svoj hriech: „Zhrešili sme, lebo sme reptali proti Pánovi a proti tebe. Pros Pána, aby nás oslobodil od hadov". Mojžiš je vyzvaný, aby sa za nich prihovoral. Už to je skutok pokánia. Uznávajú autoritu Mojžišovu a obracajú sa k Bohu modlitbou. A keď sa Mojžiš modlí dostáva prísľub Znamení Spásy. „Mojžiš sa modlil za ľud a Pán mu povedal: „Urob hada a zaves ho na žrd. Ak sa pohryzený pozrie naň, ostane nažive". Boh na záchranu svojho ľudu nežiada nič veľké, len aby sa veriaci pozreli na znamenie, ktoré On kázal Mojžišovi urobiť a vztýčiť. Boh nás učí dívať sa s dôverou na to, čoho sa bojíme. Oni mali strach z hadov a preto sa mali učiť dívať sa s dôverou na podobu hada. My máme strach zo svojej hriešnosti a zo smrti a tiež sa máme s dôverou dívať na Kríž, na ktorom visí Ježiš a na ktorom vrcholí ľudský hriech a zároveň je na ňom zázračne premožený Božou dobrotou. Možno na prípade Medeného hada lepšie pochopíme, čo je to viera. Človek z hľadiska svojho rozumu kritizoval Božie vedenie. Rozum sa v tomto reptaní prejavil ale súčasne aj prehrešil, preto práve tento rozum ma byť ponížený. Vo vzťahu k Spásnemu Znamení musí človek obetovať svoj rozum. Svoju logiku. Boh nepodlieha ľudskej logike. Boh nekoná logicky. Boh má svoju NADLOGIKU. A človek je vyzvaný k tomu, aby túto Božiu NADLOGIKU prijímal s vierou. V čom spočíva táto Božia Múdrosť, NADLOGIKA. Spočíva v tom, že uzdravujúca moc medeného hada sa neopiera o žiadny prírodný zákon. Totiž nevieme o tom, že by pohľad upretý na medeného hada zaveseného na žrd, mohol pôsobiť uzdravujúco. Keby sme dnes skúsili zostrojiť podobného hada a zavesili ho na žrd a chceli si na tom založiť kliniku, ktorá by spočívala v tom, že chorí by sa mali pozeráť s dôverou na toto znamenie, zistili by sme, že to vôbec nefunguje. A predsa nám Písmo sv. ukazuje, že v tomto jedinom prípade to fungovalo. Prečo? Preto lebo Boh svojím Slovom ustanovil Nový vzťah medzi týmto Spásnym Znamení a človekom. Tento Nový vzťah sa nedá odhaliť ani zmyslami, nedá sa pochopiť ani rozumom, ale je neviditeľný, založený na Božom Slove a teda ho môžeme prijať jedine vierou. Kniha múdrosti to vysvetľuje takto: **„Lebo ani zelina, ani náplast ich nevyliečili, ale tvoje slovo, Pane, ktoré lieči všetko“** (Mudr 16,12). Je veľa ďalších Spásnych Znamení, ktoré nemôžeme pochopiť rozumom, ale ich prijímam vierou. To znamená istotou, ktorá sa opiera o Božie Slovo. Napríklad Eucharistia, alebo Kristova Smrť ne križi. Ježiš sám hovorí: „Ako Mojžiš vyzdvihol hada ne púšti, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí v neho, mal večný život". Keď sa dívam na Kristov kríž, tiež nemôžem rozumom pochopiť vzťah medzi mojhou vinou a Kristovou smrťou na Kríži. Ale Božie Slovo ma vyzýva, aby som veril. Kristov kríž je Božou mocou a Božou múdrosťou. Učme sa tomuto dôverujúcemu pohľadu na Kristov kríž, vždy keď cítime, že had tohoto svete nás štipol a my sme spáchali hriech. Znovu a znovu pristupujme k tomuto spásnemu Znamení vo sviatosti zmierenia, aby sme boli uzdravení Božou mocou.

15. septembra Slávnosť Sedembolestnej Panny Márie - patrónky Slovenska

Usilovná včela keď vysaje nektár z kvetín, rýchle odletí do svojho úľa a všetok ho uloží na všeobecný úžitok. V čase kedy iba mráz kvitne na zemi je pripomienkou na časy kedy sa kvet rozdal aby včely mohli žiť.

Snažme sa ďakovať Ježišovi v Eucharistii tým, že budeme velebiť našu nebeskú Matku, čistú, nepoškvrnenú Pannu, ktorá, ktorá priviedla na svet Pána.- A smelo, ako dieťa, môžeš na Ježiša zavolať : Milovaný Ježišu, nech je zvelebená Matka, ktorá ťa porodila! Iste sa tomu poteší a zaplaví ti dušu ešte väčšou láskou...

V životopise Panny Márie, ktorý je zaradený na deň 8. septembra, je venovaná osobitná stať o úcte Ježišovej Matky. Krátko sme spomenuli aj úctu Bolestnej alebo Sedembolestnej Panny Márie. Keďže Sedembolestná Panna Mária sa uctieva na Slovensku ako hlavná patrónka a jej sviatok sa svätí 15. septembra, doplníme si v tento deň životopisnú zmienku z 8. septembra, niektorými historickými údajmi. Úcta Bolestnej Matky Ježiša Krista sa opiera o Simeonovo proroctvo v Lukášovom evanjeliu (*por. Lk 2,35*) a vyvinula sa v stredoveku. Od 13. stor. ju šíri rehoľa servítov čiže Služobníkov Panny Márie. Koncom stredoveku vznikol známy hymnus Stála Matka bolestivá (*Stabat Mater*), ktorý pracovali viacerí básnici a hudobníci. Roku 1727 pápež Benedikt XIII. schválil úctu Sedembolestnej Panny Márie a ustanovil jej sviatok. Roku 1814 pápež Pius VII. na znak vďačnosti za šťastlivý návrat z Napoleonovho zajatia zvýšil liturgický stupeň sviatku a jeho slávenie rozšíril na celú Cirkev. Na Slovensku mala úcta Sedembolestnej Panny Márie dávnu tradíciu. Jej počiatky siahajú až do polovice 16. storočia. Stredobodom tejto úcty sa stal šaštínsky chrám Panny Márie, ktorý bol vybudovaný v 2. tretine 18. stor. Jeho predchodcom bol starší votívny kostolík. Roku 1924 prevzali šaštínsky chrám spolu s príslušným kláštorom saleziánski rehoľníci a urobili z neho významné pútnické miesto. Šaštínska bazilika Sedembolestnej sa stala národnou svätyňou. V apríli 1927 na žiadosť slovenských biskupov Posvätná kongregácia obradov v Ríme dokumentom *Celebra apud Slovacam gentem* odobrila úctu Sedembolestnej Panny Márie na Slovensku a dovolila pripájať k loretánskym litániám osobitnú invokáciu s modlitbou z omše sviatku Sedembolestnej. Úcta Sedembolestnej Panny Márie je živá aj medzi Slovákami v zahraničí. Slovenské strediská (napr. Slov. ústav. sv. Cyrila a Metoda v Ríme) a kostoly majú na význačných miestach obraz alebo sochu Sedembolestnej. V Spojených štátoch jej slovenskí františkáni zasvätili kláštor a pútnické miesto vo Valparaise, Ind., kým v Kanade ju uctieva slovenskí jezuiti ako patrónku svojho hlavného strediska v Cambridgi, Ont. Zahraniční Slováci sa postarali aj o pekný mozaikový obraz patrónky Slovenska v nádvorí nazaretskej baziliky Zvestovania Panny Márie. Obraz vyhotovil Dr. Jozef Cincík a posvätil ho 25. marca 1977 najdôst. O. biskup Andrej Grutka zo Spojených štátov amerických. Slovenský národ si osobitným spôsobom uctieva trpiacu Matku Pána Ježiša preto, lebo sám zakúsil vo svojich dejinách veľa utrpenia. Vyjadruje to i v omšovej prefácii sviatku Sedembolestnej, kde o bolestnej Matke hovorí: „Veď ona vždy preukazovala nášmu ľudu útechu v utrpeniach a pomoc v nebezpečenstvách. Ani teraz neprestáva orodovať za nás a s materinskou láskou sa stará o bratov a sestry svojho Syna. Preto ju oslavujeme ako patrónku nášho národa a uctieваме ju ako našu nebeskú Matku. Pod jej ochranou kráčame do nebeskej vlasti, v ktorej si ju už (svätý Otče) oslávil pri svojom Synovi Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“

7. októbra Sviatok na Ružencovú Pannu Máriu

Viete prečo včely majú med?????

Mesiac október má v liturgickom kalendári prívlastok ružencový. Je to preto, že to bolo práve v októbri r. 1571, čo v známej bitke pri Lepante kresťanské vojská zastavili inváziu Turkov do Európy. Víťazstvo sa pripisuje pomoci Svätej Bohorodičky, ktorú vyzývali modlitbou ruženca. Vtedy pápež Pius V. stanovil na 7. októbra spomienku Ružencovej Pán...

Legenda hovorí, že Panna Mária sa zjavila Dominikovi vo sne. Dala mu reťaz s guľôčkami, na ktorej sa mala recitovať modlitba ruženca a povedala mu, že modlitba a meditácia nad životom jej syna porazí bludy a utrpenie. Aj keď táto legenda je veľmi milým

príbehom, vznik ruženca je o čosi zložitejší. V prvých storočiach existencie Cirkvi mnísi recitovali žalmy. Bolo to jedným z pravidiel ich života. Keďže modlitba žalmov bola možná len tým, ktorí vedeli čítať, bolo treba nájsť spôsob modlitby pre negramotných bratov. Na tento účel sa použila modlitba Pána – Otče náš – bratia recitovali 150 krát túto modlitbu, čo korešpondovalo s počtom žalmov. Pri odpočítavaní modlitby sa používali malé kamienky. Neskôr boli nahradené guľôčkami. Začiatkom druhého tisícročia s nárastom zbožnosti voči Panne Márii vzniká modlitba Zdravas´ Mária, ktorá sa stáva veľmi rozšírená a populárna. Postupne bola pripojená k tejto modlitbovej tradícii. V rokoch 1410 – 1439 Dominik Pruský, kolínsky kartuzián, predkladá veriacim Mariánsky žaltár (žaltár – pôvodne kniha žalmov), kde sa nachádzalo 50 Zdravas Márií prepojených na úryvky z evanjelia. Nápad tohto kartuziána sa uchytil. V rôznych regiónoch vznikali adaptácie takéhoto Mariánskeho žaltára a počet úryvkov z evanjelia dosahoval až 300. Dominikán Alain de la Roche (1428-1478) vydal jednotné vydanie tohto Mariánskeho žaltára, ktorý sa počas jeho života začal nazývať “Ruženec Preblahoslavenej Panny Márie”. Zjednotiť túto formu modlitby sa mu podarilo vďaka jeho kázaniu a Mariánskym bratstvám, ktoré zakladal. Ruženec zjednodušil v roku 1521 dominikán Alberto de Castello, ktorý vybral 15 úryvkov z evanjelia na meditáciu. Konečná tradičná forma ruženca vznikla počas pontifikátu pápeža Pia V. (1566-1572), ktorý ho štandardizoval a uviedol pre celú Cirkev. Neskôr boli vykonané už len dve úpravy v tejto modlitbe – v roku 1917 na základe mariánskych zjavení vo Fatime bola na záver desiatku pridaná modlitba “Ó Ježišu, odpusť nám naše hriechy...” a za pontifikátu Jána Pavla II. boli pridané desiatky ruženca svetla. Keď sa pozrieme späťne zistíme, že sv. Dominik túto modlitbu pravdepodobne vôbec nepoznal. Jej šírenie sa síce spája s rehoľou dominkánov, ktorú sv. Dominik založil, ale šíri sa až od čias Alaina de la Roche, ktorý žil v 15. storočí. Konečnú podobu ruženec dostáva v druhej polovici 16. stor. (podľa *The Catholic Encyclopedia*)

Prečo ruženec? Dnes sme svedkami veľkej módy meditačných techník rôznych filozofických, náboženských a žiaľ i okultných smerov. Snažia sa u nás udomáčniť a zaujať miesto v myslení, spôsobe životného štýlu, nazerania na Boha, praktizovaní náboženského života. Ujímajú sa veľmi ľahko, lebo i dnešný človek prirodzene túži po nadprirodzenom. No často sú to smery, ktoré priamo alebo nepriamo útočia na Rímsko-katolícku cirkev. Modlitba Svätého ruženca je vzácna perla meditatívnej modlitby katolíckej cirkvi. Tak je len na nás, či si naberieme z jej hlbokkej studnice darov. Prísľub Panny Márie pre tých, čo sa budú modliť ruženec: Všetkým, ktorí sa budú zbožne modliť môj ruženec, sľubujem svoju zvláštnu ochranu a hojnosť milostí. Tí, ktorí v modlitbe ruženca vytrvajú, dostanú zvláštnu milosť. Ruženec bude mocnou ochranou proti peklu, zničí zlo, zbaví svet hriechu a zaženie blud. Ruženec rozhojní čnosť a obsiahne pre duše hojné Božie milosrdenstvo. Odvráti srdcia ľudí od lásky k svetu a jeho márností a pozdvihne ich k túžbe po večných veciach. Tie duše sa posvätia týmto prostriedkom. Tí, čo sa mi odovzdajú cez ruženec, nezahynú. Toho, kto bude zbožne recitovať môj ruženec, uvažujúc nad tajomstvami, nikdy nepremôže nešťastie, nezažije Boží hnev a nezomrie náhlou smrťou. Hriešnik sa obráti, vytrvá v milosti a zaslúži si večný život. Kto sa zasväťí môjmu ružencu, nezomrie bez sviatostí Cirkvi. Tí, čo budú verne recitovať môj ruženec, budú počas svojho života a po smrti účastní Božieho svetla a plnosti jeho milostí, vlastných svätým. Ihneď vyvediem z očistca duše zasvätené môjmu ružencu. Deti môjho ruženca sa budú tešiť veľkej sláve v nebi. Čo budeš žiadať prostredníctvom ruženca, dosiahneš. Tým, ktorí budú šíriť môj ruženec, sľubujem pomoc vo všetkých ich potrebách. Dosiahla som od svojho Syna, že všetci členovia Ružencového bratstva budú mať svojich orodovníkov v živote a v smrti, celý nebeský dvor. Tí, ktorí sa zbožne modlia môj

ruženec, sú moje milované deti, bratia a sestry Ježiša Krista. Zasvätenie sa môjmu ružencu je zvláštne znamenie predurčenia. Panna Mária, Kráľovná posvätného ruženca, dala dominikánovi, bl. Alanovi de la Roche, pätnásť prísľubov pre tých, ktorí sa budú zbožne modliť jej ruženec. Povedala mu: „(...) nesmierne veľa kníh by bolo treba napísať, aby v nich boli zaznamenané všetky zázraky môjho posvätného ruženca.“ (z knihy *Ruženec, S Máriou kontemplanť Krista, Dominikánske mariánske centrum, Košice 2005, str. 13-14*) Pápež Benedikt XVI, ešte ako známy teológ a kardinál J. Ratzinger, napísal vo svojej knihe o svojom osobnom vzťahu k modlitbe ruženca, kde poukazuje, ako je táto „ľudová zbožná úcta“ základným prameňom pre dušu, ktorá z neho čerpá vnútorný pokoj a tichosť. Modlitba ruženca je meditačná niť. Jej rytmické opakovanie ukolíše dušu, prenáša na ňu pokoj, kým sústredenie sa na slová, najmä na Máriinu postavu a na obrazy Krista, ktoré sa postupne otvárajú pred našimi očami, zbavujú dušu starostí a umožňujú jej pozdvihnúť pohľad k Bohu. Ruženec nám v skutočnosti vracia tú pôvodnú múdrosť, ktorá dobre vie, že opakovanie je dôležitý komponent modlitby a meditácie. Tento rovnaký rytmus nás ukolíše a upokojí. Nie je dôležité, aby sme sa sústreďovali na každé slovo, ale aby sme nechali pôsobiť pokoj, ktorý jednotvárný rytmus prináša. Nejde tu iba o prázdne slová, pretože prinášajú našim očiam a našej duši veľké obrazy a videnia, predovšetkým postavu Márie a cez ňu aj postavu Krista. Tí, čo sa kedysi ruženec modlievali, obvykle celý deň tvrdo pracovali a po práci neboli schopní konať veľké intelektuálne modlitbové úkony. Potrebovali modlitbu, ktorá by im vrátila pokoj, aj ich trochu rozptýlila, zbavila ich starostí a poskytla útechu a posilu. Skúsenosť s opakovaným rytmom zborovej modlitby ma priam unáša naplňa mi dušu. Túto starodávnu skúsenosť kresťanstvo úplne prijalo, nie div, že sa modlitba ruženca stala takou populárnou pre každého, pre vzdelancov a pre jednoduchých ľudí.

Koľko je ružancov?

Najrozšírenejší je mariánsky ruženec, v ktorom sa meditujú štyri tajomstvá. Ľudovo ich nazývame ako radostný ruženec, bolestný, slávnostný a svetla. Ale poznáme aj iné ružence, napr.: Ruženec Božieho milosrdenstva, Ruženec k úcte Ducha Svätého, Eschatologický ruženec, Sedemradostný ruženec (františkánsky), Sedembolestný ruženec, Obetný ruženec pátra Pia, Ruženec k Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, atď.

1.novembra Slávnosť Všetkých svätých

O abbovi Jánovi Trpaslíkovi sa hovorilo, že jedného dňa povedal svojmu staršiemu bratovi: „Chcem byť slobodný od všetkých starostí ako anjeli, ktorí nepracujú, ale ustavične chvália Boha.“ Opustil svojho brata a odišiel do púšte. O týždeň sa vrátil. Keď zaklopal, jeho brat, prv než otvoril dvere, povedal: „Kto si?“ „Som Ján.“ Brat mu však odvetil: „Ján sa stal anjelom a už nie je medzi ľuďmi.“ Ján ho začal úpenlivo prosiť: „To som predsa ja.“ Ale brat ho nepustil a nechal ho tam zarmúteného až do rána. Potom otvoril dvere a povedal: „Si človek, preto musíš pracovať, ak chceš jesť!“ Vtedy Ján padol pred ním na zem a vravel: „Odpusť mi!“

Tu na Slovensku je zvykom počas týchto dní navštíviť cintorín a rodinné hroby. Ľudia sa zhromažďujú okolo hrobov svojich príbuzných. Hroby sú vyzdobené vencami a kvetmi, horia na nich sviece. Vence a kvety vyjadrujú úctu a uznanie životu tých, ktorí už nie sú medzi nami. Kríž, znak utrpenia a smrti, sa stal znakom víťazstva v Kristovom zmŕtvychvstaní. Preto kresťania každý hrob svojich príbuzných označujú znamením kríža. Znakom kríža označovali

hroby svojich blízkych aj prví kresťania. Spočiatku však vychádzali z tradície predkresťanskej, ktorá tiež vyjadrovala istú nádej, že človek žije aj po smrti a že smrťou odchádza do prístavu nového, záhrobného života. Na mnohých hrobách z predkresťanskej éry sa objavuje napríklad znak kotvy, ktorý mal naznačiť, že zosnulý už došiel do prístavu v záhrobnom živote. Kresťania prevzali tento symbol, pričom však urobili malú grafickú úpravu. Pod okom kotvy urobili priečnu čiaru, čím vlastne vznikla podoba kríža. Kresťanský spisovateľ Tertulian koncom druhého storočia píše, že kresťania vykonávali výročnú spomienku na zomrelých. Zhromažďovali sa pri výročnej slávnosti smrti mučeníka okolo jeho hrobu ku spoločnej oslave v presvedčení, že mučeník hneď po svojej smrti vstupuje do Božej slávy. Veriaci si nielen spomínali na svojich zosnulých, ale zároveň sa za nich modlili a prosili aj privilegovaných svätcov, za ktorých vždy považovali mučeníkov, aby sa za nich prihovárali u Boha. Prví kresťania mali cintoríny ako azylové miesta, kde mohli nerušene vykonávať kult. Cintoríny boli chránené štátnym zákonom ako posvätné miesto, preto prví kresťania mohli v istom zmysle celkom slobodne rozvíjať svoje myšlienky a náboženské presvedčenie. Zákon zároveň umožňoval chudobným združovať sa v pohrebných bratstvách, čo v hojnej miere využívali aj prví kresťania, ktorí takto združení mohli vlastniť aj určitý majetok, čiže cintoríny a budovy, ktoré boli na nich postavené. Veľký počet katakómb v Ríme, aj v iných mestách, sú toho jasným dôkazom. V 10. storočí svätý Odilo, ktorý bol opäť v benediktínskom kláštore v Cluny určil, aby sa pamiatka na zosnulých slávila vždy 2. novembra, čiže deň po Sviatku všetkých svätých, a to vo všetkých kláštoroch jeho rehole. To sa potom rozšírilo do celej katolíckej cirkvi. Sviatok Všetechsvätých bol ustanovený vtedy, keď bol v Ríme vysvätený pohanský chrám Pantheon, postavený v roku 27 pred Kristom ako chrám pre všetkých rímskych bohov. Postupom času sa vyvinula tradícia v ktorej veriaci 1. novembra oslavovali všetkých svätých, čiže oslávenú cirkev v nebi, a následne 2. novembra si pripomínali zosnulých, ktorí ešte nie sú v stave oslávenia, ale v stave očisťovania, čiže v očistci, a potrebujú modlitby a prosby veriacich, aby mohli dosiahnuť plné oslávenie v nebi.

Jemný vetrík a víchor nie je to isté. Vetríku odolá každý – je to detská hra, akýsi simulovaný boj. Malé nedorozumenia, nedostatky, malé trápenia... - znášal si ich dobre a prežíval si vnútornú radosť pri myšlienke „áno, teraz skutočne pracujem pre Boha, pretože pociťujem jeho kríž!“ Ale, prišla víchrica a cítiš jej silu, silu, ktorá by vyvrátila aj storočné stromy... Vnútri to tebou lomcuje a zvonku to otriasa tvojou istotou. Dôveruj! Nijaká moc nemôže vytrhnúť korene tvojej viery a tvojej lásky, ani ťa nemôže zvieŕť z tvojej cesty... ak sa nevzdávaš od „hlavy“ a ostávaš s ňou v jednote.

2. novembra Spomienka na Všetkých verných zosnulých

Veľká je milosť Božia aj v tom, že aj život ti urobil neistým, tým, že nevieš, kedy sa odtiaľto odoberieš. Veď ak by si vedel deň tvojej smrti, hrešil by si v domnení, že v dokonalej ľútosti ti Boh odpustí. Našťastie tvojmu obráteniu od hriechu Boh sľúbil množstva síl a nepovediac ti deň tvojej smrti ti vraví, že budeš žiť.

(sv. Augustín)

9. novembra Výročie posvätenia Lateránskej baziliky – Sviatok

Najmilosrdnejšia Matka, Ty otváraš pred nami dokorán svoju náruč a vystieraš ruky plné všetkých milostí a darov. Tvoje materinské srdce nám chce dať všetko, čo potrebujeme. Preto sa, povzbudené Tvojou dobrotou, s dôverou obraciame na Teba. Matka, vypros nám

všetko, čo potrebujeme, ale predovšetkým sprav svojím silným príhovorom, aby sme bdeli nad čistotou a nevinnosťou, verne a vytrvalo sa snažili o detskú lásku k Tebe a v srdci nosili obraz Srdca Tvojho Syna. Nech nás to Srdce chráni, spravuje a privedie do večnej blaženosti.

V chráme volajme: Ježišu, daj, aby sme pri pohľade na kríž dokázali vidieť a pochopiť tvoju lásku, prijať ju a vďaka nej čerpali silu potrebnú na to, aby sme niesli svoj každodenný kríž bez nariekania a pochybnosti.

Pán sa pýta? Prečo sa bojíme vziať na seba kríž, keď je to cesta do kráľovstva? Len v kríži je dokonalá svätosť. Len v kríži je spása duše a nádej večného života. Vezmi teda svoj kríž a choď za Ježišom. On šiel pred tebou, niesol svoj kríž a zomrel za teba na kríži, aby si aj ty niesol svoj kríž a túžil zomrieť na kríži. Lebo, keď s ním zomrieš, budeš s ním aj žiť, a keď mu budeš druhom v utrpení, budeš ním i v sláve...

Svätý Hieronym mal pravdu, keď prirovnal márnomyseľnosť k tieňu. Tieň totiž všade nasleduje telo, dokonca meria jeho kroky. Ak telo uteká, uteká i tieň. Ak telo kráča pomaly, tieň sa mu prispôsobí. Ak si telo sadne, tú istú polohu zaujme i tieň. Tak isto sa správa aj márnomyseľnosť: Všade nasleduje čnosť. Telo by sa darmo snažilo uniknúť svojmu tieňu, ten ho bude vždy všade nasledovať, bude mu v päťach. Rovnako sa to deje s človekom, ktorý sa dal na cestu čnosti a dokonalosti: Čím viac sa snaží unikať márnomyseľnosti, tým viac tá doňho dobiedza. Bojme sa všetci, drahý otče, tohto nášho veľkého nepriateľa. A nech sa ho ešte viac obávajú tie dve vyvolené duše, lebo na tomto nepriateľovi je čosi nepremožiteľné. Nech sa majú neustále na pozore. Nech sa tomu prefíkanému nepriateľovi nepodarí preniknúť do ich myslí a do ich srdiec. Lebo ak by ta vstúpil, poznačí každú čnosť, nahlodá každý prejav svätosti, pokazí všetko, čo je v nich krásne a dobré. Nech sa ustavične snažia prosiť Boha o tú milosť, aby ich uchoval pred touto smrteľnou neresťou, pretože „omne donum perfectum desursum est, descendens de Patre luminum“ (každý dokonalý dar je zhora, zostupuje od Otca svetiel.) Nech otvoria svoje srdcia, aby ich naplnila dôvera v Boha. Nech majú stále na pamäti, že všetko dobré, čo je v nich, je iba dar najvyššej dobroty nebeského Ženícha.

Na výročie posvätenia chrámu

Počas modlitby pred spoveďou penitentovi videla kvet. Kvet bol uzatvorený. Jedna kvapka padla na kvet a on sa roztvoril a rozkvitol. Nevedel si tento obraz nedokázala vysvetliť. Preto potom počas zjavenia prosila Matku Božiu o vysvetlenie. Povedala jej PM !Tvoje srdce je ako kvet. Pre nedostatok lásky a kvôli hriechu sa kvet uzatvára. Kvapka, ktorá padne na kvet je milosť po spovedi, ktorá toto srdce môže opäť otvoriť, lebo ono samo nie je schopné sa otvoriť... Čítať môžeme o zjaveniach v Medžigorii. Mali sme spoločné zjavenie na Podbrde, na prvom mieste zjavení. Modlili sme sa spolu s Gospou a zvlášť sme jej odporúčali chorých, ktorí boli s nami. Na spiatocnej ceste domov som zrazu uvidela Gospu. Za ňou bol tmavý kríž. Kristovo telo som na ňom nevidela. Gospa začala plakať a povedala : Pokoj, pokoj, pokoj a jedine pokoj ! Potom so slzami v očiach dvakrát opakovala : Pokoj musí zavládnuť medzi človekom a Bohom a aj medzi ľuďmi! Modlila sa a ja som sa modlila s ňou. V tomto rozporení som i ja začala plakať a ona po nejakej chvíli opäť zmizla. Bol to pre mňa

zvláštny deň, na ktorý tak ľahko nezabudnem. Bol to tiež deň, kedy sa Matka Božia prvý raz modlila za pokoj...

V modlitbe môžeme hovoriť „Príď tvoje kráľovstvo.“ Ako žiadame, aby sa v nás posvätilo jeho meno, tak prosíme, aby sa aj nám zjavilo Božie kráľovstvo. Ved' kedy Boh nekraľuje alebo kedy sa u neho začína niečo, čo vždy bolo a byť neprestalo? Prosíme, aby prišlo naše kráľovstvo, ktoré nám Boh prisľúbil a Kristus získal krvou a umučením, aby sme my, čo sme dotiaľ slúžili vo svete, potom kraľovali pod Kristovou vládou, ako to sám prisľúbil: **„Podťe, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta.“** Ale aj sám Kristus môže byť, milovaní Božím kráľovstvom, po ktorom denne túžime, aby prišlo a želáme si, aby sa nám čím skôr zjavil jeho príchod. Keďže on sám je vzkriesením, lebo v ňom vstávame z mŕtvych, možno pod Božím kráľovstvom rozumiť jeho, ved' v ňom máme kraľovať. Správne prosíme o Božie kráľovstvo, čiže o nebeské kráľovstvo, lebo je aj pozemské kráľovstvo. Ale kto sa už zriekol sveta, je väčší ako jeho pocty i kráľovstvo. Ďalej pokračujeme: **„Buď tvoja vôľa v nebi i na zemi.“** Nie aby Boh robil, čo chce, ale aby sme my mohli robiť, čo chce Boh. Lebo kto môže Bohu zabrániť urobiť, čo chce? Ale nám diabol prekáža, aby náš duch a činy vo všetkom poslúchali Boha. Preto sa modlíme a prosíme, aby v nás bola Božia vôľa. Aby sa to v nás stalo, potrebujeme Božiu vôľu, čiže jeho pomoc a ochranu, lebo nik nie je silný svojimi silami, ale z Božej milosti a milosrdenstva je bezpečný. Ostatne aj Pán prejavil slabosť človeka, ktorú nosil v sebe: „Otče, ak je možné, nech ma minie tento kalich,“ a aby dal svojim učeníkom príklad, že nemajú plniť svoju vôľu, ale Božiu, dodal: „No nie čo ja chcem, ale čo chceš ty.“ Božia vôľa je to, čo robil a učil Kristus. Poníženosť v správaní, pevnosť vo viere, skromnosť v slovách, spravodlivosť v činoch, milosrdenstvo v skutkoch, mravný poriadok; neschopnosť spôsobiť krivdu a schopnosť spôsobenú znášať, udržiavať pokoj s bratmi, milovať Pána celým srdcom, milovať ho za to, že je Otec, báť sa ho preto, že je Boh, nedávať ničomu prednosť pred Kristom, lebo ani on nič neuprednostňuje pred nami, neoddeliteľne prilipnúť k nemu v láske, statočne a s dôverou stáť pri jeho kríži, keď sa bojuje o jeho meno a česť, osvedčiť vytrvalosť v slove, ktorým ho vyznávame, pri výsluchu dôveru, s akou podstupujeme boj, v smrti trpezlivosť, ktorou získame víťazný veniec. To znamená chcieť byť Kristovým spoludedičom, to znamená konať podľa Božieho prikázania, to znamená plniť Otcovu vôľu.

31. decembra – Koniec občianskeho roka – Silvester

Jedného dňa sa otec hral so svojou malou dcérou, držal ju nad sebou vo vzduchu ako lietadlo. Hľadiac do otcových očí dcéra od rozrušenia zrazu vykrikla: „Tati, ja sa vidím v твоjich očiach!“ A otec sa pousmial: „Ja sa tiež vidím v твоjich očiach.“ Po takomto stretnutí tvárou v tvár túži aj náš nebeský Otec. Tak ako deti kopírujú životný štýl svojich rodičov, ich dispozície, ba dokonca aj maniere, tak Boh chce, aby sme boli obrazom jeho srdca, plného súcitu a milosrdenstva, vo vzťahu k ľuďom okolo nás. Existuje staré príslovie: „Môžeš byť jedinou Bibliou, ktorú ľudia budú čítať!“ Samozrejme, že najdokonalejším obrazom nášho Otca je Ježiš sám: **„On je obraz neviditeľného Boha“ (Kol 1,15).** Ježiš, ako dokonalý obraz Otca, prišiel na svet nielen preto, aby odhalil milosrdné srdce Boha, ale aj aby nás naučil žiť ako jeho deti. Evanjelium ponúka hneď niekoľko spôsobov, ako ukázať svetu, kto je naším Otcom. V prvom rade to, čo nemáme robiť: Napríklad: **„Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení!“** A následne to, čo by sme mali robiť: **„Odpúšťajte a odpustí sa vám“ (Lk 6,37-38).** Ježiš nám však neprišiel len povedať, čo máme robiť. Ako

dokonalý obraz Boha nás učí pomocou skutkov - počnúc zabránením kameňovaniu ženy, ktorá cudzoložila (por. Jn 8,1-11), cez stolovanie s hriešnikmi a prostitútkami až po obetovanie svojho života -, aby nás zachránil od hriechu. Zahľadme sa dnes do Ježišových očí a skúsme sa v nich uvidieť tak, ako nás vidí on - ako drahocenné dieťa stvorené na Boží obraz. Vnímajte tú obrovskú schopnosť, ktorú Boh do vášho bytia votkal: schopnosť odpúšťať, byť veľkorysý a možnosť byť jeho nástrojom pokoja. Vaše srdce sa tak obmäkčí a budete schopní vidieť svojich blížnych v tom istom svetle. Uvedomte si, že s pomocou Ducha Svätého sa môžete zbaviť odsudzovania a posudzovania. Vždy pamätajte na to, že váš Boh je na vás hrdý.

Keď Chryzostom píše o márnomyseľnosti, hovorí: „Quantumvis bona feceris, volens comescere vanagloriam, tanto magis excitas eam.“ (*Čím viac dobra robíš s úmyslom potlačiť márnomyseľnosť, tým viac ju v sebe vzbudzuješ.*) A prečo je to tak? Nechajme, nech nám to objasní ten istý svätý učiteľ: „Quia omne malum a malo nascitur; sola autem vanagloria de bono procedit; et ideo non extinguitur per bonum, sed magis nutritur.“ (*Lebo každé zlo pochádza zo zla; iba márnomyseľnosť sa rodí z dobra; preto ju dobro nedokáže udusiť, ale naopak, márnomyseľnosť sa dobrom ešte viac živí.*) Drahý otče, zlý duch vie veľmi dobre, že zmyselník, násilník, lakomec a každý iný hriešnik má viac dôvodov hanbiť sa a červenať než vystatovať. Preto si dobre rozmyslí, či ho bude pokúšať v tejto oblasti. Ak však ušetrí takéhoto zápasu hriešnikov, nebude šetriť dobrých a najmä tých, čo sa usilujú o dokonalosť. Všetky ostatné neresti ovládnu iba tých, čo sa s nimi nechajú premôcť a opantať. Márnomyseľnosť však zdvíha hlavu proti tým istým osobám, čo proti nej bojujú a premáhajú ju. Má tú drzosť, že napadá svojich vlastných dobyvateľov tými istými víťazným stratégiami, ktoré oni používajú proti nej. Je nepriateľom, ktorý sa nikdy nepodlomí. Je nepriateľom, ktorý vstupuje do všetkých našich činov, aby proti nám viedol vojnu. Ak si to nevšíname, staneme sa jej obeťou. Aby sme unikli pred chválami zo strany druhých, radšej sa postíme v skrytosti a mimo pohľadu druhých ľudí, radšej mlčíme než prejavujeme svoju výrečnosť, radšej sa necháme ponížovať než prijímať uznanie, radšej máme opovrhnutie ako pocty. Beda však, Bože môj! Aj do tohto totiž, ako sa zvykne hovoriť, strká márnomyseľnosť svojskosť a napadá nás prostredníctvom márnej záľuby v sebe samých. Aká veľká je Pánova láskavosť, aká plnosť jeho priazne a dobroty voči nám, keď chcel, aby sme sa tak modlili pred Božou tvárou, že budeme Pána nazývať Otcom a ako je Kristus Boží Syn, tak sa máme aj my volať Božími deťmi! Nik z nás by sa neodvážil použiť toto meno v modlitbe, keby nám on sám nebol dovolil takto sa modliť. Mali by sme, milovaní bratia, pamätať a vedieť, že keď Boha nazývame Otcom, musíme žiť ako Božie deti, aby sme nielen my mali zaľúbenie v Bohu Otcovi, ale aj on mal zaľúbenie v nás. Správajme sa ako Božie chrámy, aby bolo zjavné, že v nás prebýva Pán. A naše konanie nech nie je odtrhnuté od ducha. Už sme začali byť duchovní a nebeskí, preto nemáme zmýšľať a konať ináč ako duchovne a nebesky, lebo aj sám Pán, Boh, hovorí: „Tých, čo mňa oslavujú, aj ja oslávim, a tými, čo mnou opovrhujú, aj ja opovrhnem.“ Aj svätý Apoštol vo svojom liste vyhlásil: „Nepatríte sebe. Draho ste boli kúpení. Oslavujte a noste teda Boha vo svojom tele.“ Potom hovoríme: „Posväť sa tvoje meno,“ čím neželáme Bohu, aby sa posvätil našimi modlitbami, ale prosíme Pána, aby sa jeho meno posvätilo v nás. Ostatne, kto by aj mohol posvätiť Boha, keď on jediný posväcuje?! Ale on povedal: „Buďte svätí, lebo aj ja som svätý.“ Preto prosíme a žiadame, aby sme vytrvali v tom, čím sme začali byť, keď sme boli v krste posvätení. A o toto prosíme deň čo deň. Veď sa potrebujeme denne posväcovať, lebo denne hrešíme, a svoje priestupky máme ustavičným posväcovaním očisťovať. A aké posvätenie nám vo svojej priazni udeľuje

Boh, ohlasuje Apoštol: „Ani smilníci, ani modloslužobníci, ani cudzoložníci, ani chlipníci, ani žiadostiví mužov, ani zlodeji, ani podvodníci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nedosiahnu Božie kráľovstvo. A toto ste boli. Ale obmyli ste sa, boli ste ospravedlnení, boli ste posvätení v mene Pána Ježiša Krista a v Duchu nášho Boha.“ Nazýva nás posvätenými v mene Pána Ježiša Krista a v Duchu nášho Boha. Modlime sa, aby toto posvätenie v nás ostalo. Veď náš Pán a sudca pohrozil tomu, ktorého uzdravil a oživil, aby už nehrešil, aby sa mu nestalo niečo horšie. Preto v ustavičných modlitbách prosme a vo dne i v noci žiadajme, aby sa posvätenie a oživenie, ktoré prijímame z Božej milosti, pod jeho ochranou aj zachovalo.

Text neprešiel jazykovou úpravou.